Dragi cititori.

Avem plăcerea de a vă prezenta o serie nouă de romane de dragoste, ale unora din cei mai îndrăgiţi autori americani.

Fie ca aceste captivante povestiri romantice să vă poarte spre timpuri şi locuri îndepărtate, prin istorisiri care vă vor activa simţurile şi vă vor topi inima.

Sclipind de veselie şi dragoste, fiecare roman ce apare în colecţiile consacrate ale Editurii ALCRIS: „EL şi EA”, „ROMANTIC”, „ROZ”, „DE AUR”, răspândeşte în jur aura pasiunii şi a emoţiei pe care le aştepţi de la cele mai reuşite scrieri sentimentale.

Oferite la un preţ foarte accesibil, aceste cărţi constituie o valoare irezistibilă şi un adaos esenţial în colecţia dumneavoastră de literatură romantică. Toată viaţa veţi preţui cărţile Editurii ALCRIS şi veţi dori să recitiţi la nesfârşit aceste tandre povesti de dragoste.

Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile Tehnoredactor: Ana Croitoru Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în limba engleză sub titlul: SECRETS TO KEEP.

e by Cynthia Van Rooy, 1997. Traducere şi adaptare în limba română de IOAN DRĂGHICI.

Toate drepturile asupra acestui roman în limba română aparţin Editurii ALCRIS.

ISBN 973 – 9405 – 55-X Colecţia „EL şi EA”.

CYNTHIA VAN ROOY

Joc periculos

Capitolul 1

— Vă rog să-l anunţaţi pe domnul Saber că-l aşteaptă viitoarea lui soţie! Şi ar fi bine să-i precizaţi că răbdarea ei are limite. Sunt aici de aproape o oră.

Judith Forrester se exprimase pe un ton destul de autoritar, uşor dispreţuitor, ca s-o facă să reacţioneze pe

femeia din spatele biroului şi care, după micul ecuson din piept, se numea E. Morgan. De vreo treizeci de ani, căsătorită, judecând după verighetă şi fotografia cu doi băieţi râzând, aflată într-o parte a biroului, întrunea toate aparenţele unei mame de familie serioasă şi competentă, ceea ce avea darul s-o surprindă pe Judith, care pe lângă domnul Saber îşi imaginase mai degrabă o secretară foarte tânără şi cu siguranţă mai fermecătoare.

— Soţia lui? repetă doamna Morgan, vizibil uluită.

— Viitoarea lui soţie, o corectă Judith pe un ton mai potolit.

Evident, ea nu avea înfăţişarea femeilor pe care Lyonel Saber avea obişnuinţa să le frecventeze. Cu siguranţă, în jurul lui roiau numeroase astfel de femei, acele creaturi de vis, sofisticate şi minunat de blonde. Judith, care îşi purta părul castaniu într-o coadă groasă strânsă în coc la spate, nu putea nicidecum pretinde să rivalizeze cu părul de aur suplu şi mătăsos aflat la modă în această regiune a Californiei.

Şi dacă n-ar fi fost decât părul! Dar Judith, cu toate că era zveltă, nu avea nici supleţea unui manechin, nici rotunjimile ademenitoare ale unei debutante în cinematografie. Cu mica ei bărbie voluntară, gura gata întotdeauna să zâmbească şi cu privirea ei candidă, era plăcută, nimic mai mult. Singura ei frumuseţe reală o datora ochilor mari de culoarea chihlimbarului, adumbriţi de gene lungi. Într-un cuvânt, Judith considera că înfăţişarea ei corespundea pe deplin cu ceea ce era de fapt: o femeie de afaceri insensibilă la frivolităţi şi dăruită cu îndârjire muncii. Drept urmare, la douăzeci şi şapte de ani, constata, nu fără satisfacţie, că eforturile ei îşi arătau în sfârşit roadele.

De altfel, purta clasicul şi severul ansamblu fustă-taior de culoare gri. Dar bluza de un roşu aprins pe care o alesese dezvăluia, fără ca ea să-şi dea realmente seama,

ceva mai mult, o trăsătură ascunsă a caracterlui ei.

— Îmi pare rău, domnişoară…?

Judith rămase tăcută, nerostind numele aşteptat şi secretara se grăbi să adauge:

— Vă voi anunţa domnului Saber. A vorbit la telefon, dar acum vă va primi.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Domnule Saber… logodnica dumneavoastră este aici. Aşteaptă de câtva timp.

Adunându-şi tot curajul, Judith se lupta cu dorinţa de-a o lua la fugă. Dar, în fond, nu era vorba decât despre o discuţie de afaceri.

O voce puternică se auzi în aparat:

— Cine este acolo, doamnă Morgan? N-am înţeles numele.

— Am spus *logodnica dumneavoastră*, domnule Saber, repetă funcţionara pe un ton ambiguu, în vreme ce Judith îi surâdea cu amabilitate.

— Ah, bun! răspunse vocea care, după o mică pauză, adăugă: lăsaţi-o să intre!

— Pe aici, domnişoară!

— Forrester, rosti în sfârşit Judith, Judith Forrester.

— Scuzaţi-mă, domnişoară Forrester. Cum n-aţi precizat obiectul vizitei, v-am luat drept o reprezentantă comercială. Vedem atâtea aici, şi…

— Nu vă faceţi griji, îi spuse cu amabilitate Judith, care se gândea deocamdată la crampele care îi strângeau stomacul.

Secretara deschise uşa grea şi-i făcu loc să treacă. Judith descoperi o încăpere luxoasă, în mijlocul căreia trona un birou enorm din lemn de mahon. Un bărbat zvelt, cu umeri largi, se ridică pentru ca s-o primească. Judith, care era şi ea foarte înaltă, constată că o depăşea din plin. Dar silueta lui bine proporţionată, musculoasă, amintea de o felină puternică şi agilă. Ochii lui de culoare cenuşiu-

verzuie o măsurau cu răceală. Apoi, cu o voce gravă, profundă, el se adresă secretarei sale:

— Mulţumesc, doamnă Morgan. Puteţi să vă retrageţi!

Îşi concedie cu o privire autoritară secretara care întârzia în pragul uşii, devorată de curiozitate, şi se întoarse spre Judith.

Suferind teribil sub privirea scrutătoare care o măsura încet din cap până-n picioare, Judith deschise gura, hotărâtă să-şi asigure de la început controlul întrevederii, dar Lyonel Saber i-o luă înainte.

— V-aţi supăra foarte mult dacă am uitat relaţia care se pare că există între noi, domnişoară Forrester? întrebă el sprijinindu-se cu spatele de birou, cu braţele încrucişate la piept.

Judith respiră adânc.

— Fiţi fără teamă, domnule Saber. Am venit numai cu scopul de a vă scăpa de persoana mea. Prenumele meu este Judith şi sunt fiica lui Crawford Forrester.

Era conştientă de faptul că provoca cel mai adesea surpriza atunci când se prezenta. Fiica lui Crawford Forrester ar fi trebuit să fie frumoasă, sofisticată, provocatoare. De aceea, îi lăsă domnului Saber timpul să-şi revină. El, în orice caz, corespundea perfect criteriilor stabilite de

Crawford Forrester pentru viitorul lui ginere. Părea puţin mai în vârstă decât candidatul precedent: avea vreo treizeci şi cinci sau treizeci şi şase de ani şi purta cu o eleganţă firească un costum gri a cărui croială îi stătea de minune. Nu era atât de frumos, dar emana din el acea siguranţă de sine şi acel dinamism pe care Crawford le aprecia mai mult ca orice. Acest bărbat trebuia să reuşească în toate – femei, afaceri, sport. Exact genul de individ pe care Crawford l-ar vedea cu cei mai buni ochi intrând în familie.

Judith cerceta trăsăturile virile şi hotărâte, gura ferm desenată, nasul aristocratic, părul tuns scurt. Totul în el respira forţă. Dar Judith se simţea capabilă să stăpânească situaţia.

— Fiica lui Crawford? făcu gânditor Lyonel Saber. Nu ştiam că are o fiică!

— N-ar mai fi durat mult până să aflaţi, răspunse Judith cu un surâs melancolic. Îndată ce tranzacţia privind restaurantele tatălui meu va fi bine angajată.

Se aşeză cu o dezinvoltură studiată.

— Înţeleg, zise domnul Saber. Scuzaţi-mă dacă-mi lipsesc cuvintele, dar şocul m-a surprins. Secretara prezentându-mi logodnica…

Lyonel Saber se întoarse la biroul lui şi-şi cercetă vizitatoarea cu atenţie.

— Să reluăm totul de la început. Ce-ar fi să-mi explicaţi chestiunea precisă care vă aduce la mine, domnişoară Forrester?

Judith, ca femeie de afaceri versată, se pregăti să abordeze partea cea mai jenantă a conversaţiei.

— Regret faptul de a-i fi spus secretarei că sunt viitoarea dumneavoastră soţie, dar trebuia să vă văd: am şi alte obligaţii prevăzute pe ziua de azi şi nu mai puteam aştepta. Doamna Morgan mă luase drept o reprezentantă comercială…

— Doamna Morgan are misiunea de a împiedica persoanele nedorite să treacă pragul biroului meu. În general, ea le face să aştepte. Tactica este foarte eficace.

— Înţeleg, dar eu voiam neapărat să vă văd în dimineaţa asta. De altfel, nici măcar n-am minţit!

Lyonel Saber încasă lovitura acestei noi declaraţii, dar Judith se grăbi să continue:

— Ştiţi că anul trecut tata a fost pe punctul, în trei rânduri, să-şi vândă restaurantele?

— Da, am fost la curent cu unele negocieri, răspunse

el cu răceală, fără să-şi ia de la ea privirea arogantă a ochilor lui gri-verzi.

— Crawford v-a explicat de ce negocierile n-au fost finalizate? insistă Judith, stingherită din cauza privirii lui insistente.

— Nu. Dar dumneavoastră mă veţi lămuri cu siguranţă, nu-i aşa? replică el tăios.

— Vânzarea nu s-a încheiat deoarece n-a fost îndeplinită o condiţie: cumpărătorul trebuie să mă ia în căsătorie! îl anunţă Judith de-a dreptul, simţind că devine stacojie.

— Serios?

În mod vizibil, n-o credea nicio clipă.

Judith oftă.

— Ştiu că este greu de admis, mai cu seamă că tata nu v-a vorbit încă despre mine, dar acesta este adevărul. Dacă am venit să vă văd, este pentru că n-am nicio posibilitate să zădărnicesc planul tatălui meu. Am preferat să vă explic deschis situaţia, în mod profesional, ca să zicem aşa.

Gânditor, Lyonel Saber bătea uşor cu degetele în birou. Imaginea de felină apăru din nou în mintea lui Judith.

— Domnişoară Forrester, credeţi cu toată seriozitatea că aş putea da crezare acestei poveşti?

— Poate că nu mă credeţi de prima dată, recunoscu ea. Ştiu bine că nu par să fiu fiica lui Crawford. Şi dacă m-aţi cunoaşte, aţi vedea că nici nu mă comport cum s-ar putea aştepta de la mine. Mai întâi, eu nici măcar nu schiez!

— Care este legătura?

— Cu schiul? Ei bine, Crawford este un tip foarte sportiv, iar eu deloc. Iată un aspect al problemei. Înţelegeţi, tata mi-a transmis simţul lui în afaceri, dar nu şi gustul pentru aventură. Ne înţelegem foarte bine, dar el

nu mă aprobă întotdeauna. Şi niciodată când este vorba despre bărbaţi. Acum un an, şi-a pus în cap să-mi găsească soţul ideal. După părerea lui, eu muncesc atât de mult încât sunt incapabilă să cuceresc un bărbat. De aceea, a hotărât să folosească restaurantele drept momeală pentru a atrage în familie bărbatul care să-i convină.

— Dar tatăl dumneavoastră nu v-a menţionat niciodată numele de când am început negocierile, domnişoară Forrester. Să fi făcut oare o excepţie în favoarea mea? întrebă Saber pe un ton sarcastic.

— Asta m-ar mira! Spuneţi-mi, v-a invitat la Santa Barbara, nu?

După uimirea lui Lyonel Saber, Judith ştiu că ghicise adevărul.

— Cum de ştiţi? întrebă el cu o indiferenţă nu prea convingătoare.

— Este înscris în scenariu, zise ea fără veselie. În primele două situaţii, am fost la fel de surprinsă precum candidaţii cumpărători, dar a treia oară am înţeles.

— Şi, de data aceasta, credeţi că i-aţi luat-o înainte tatălui dumneavoastră? întrebă Lyonel, amuzat.

Judith avea convingerea că el continua să n-o creadă.

— Întocmai, răspunse ea.

— Şi ce trebuie să se întâmple, de fapt, la Santa Barbara?

— Acolo locuiesc eu, îi explică ea cu răbdare. Conform scenariului, se presupune că acolo, candidatul va face cunoştinţă cu mine, o dată informat de tatăl meu asupra condiţiilor vânzării.

— Aşadar, dacă mă hotărăsc să cumpăr restaurantele, va trebui să mă căsătoresc cu dumneavoastră? întrebă el pe un ton ironic.

— Exact aceasta este oferta pe care tata a prezentat-o deja de trei ori. Dar, după cum ştiţi, condiţiile financiare sunt excelente!

— Ceilalţi trei… candidaţi au acceptat-o?

— V-aş fi recunoscătoare dacă v-aţi arăta mai puţin uimit. Nu sunt frumsueţea anului, aceasta este realitatea, dar am totuşi câteva calităţi. Tocmai acesta este fondul problemei. Când mă voi căsători, dacă mă hotărăsc într-o zi, se va întâmpla cu un bărbat capabil să aprecieze aceste calităţi. Eu nu accept să fiu obiectul unui aranjament financiar, oricare ar fi ideea pe care tatăl meu şi-o face despre bărbatul ideal!

Îşi ridică bărbia, sfidător.

— Vreţi să vă căsătoriţi din dragoste? întrebă el schiţând un zâmbet ironic.

— Întocmai. Admit că este pe de-a-ntregul excentric, dar este părerea mea. În consecinţă, spuneţi adio restaurantelor, domnule Saber, sau descurcaţi-vă singur pentru a dejuca planurile tatălui meu!

— Şi dacă aş primi provocarea? întrebă el cu un glas scăzut.

— Încerc să vă explic situaţia, răspunse ea, luată pe neaşteptate de reacţia lui. Ar trebui să-mi mulţumiţi! Ceilalţi candidaţi n-au avut acelaşi avantaj!

— Dacă înţeleg bine, n-au fost primiţi cu mare plăcere? întrebă Lyonel, devenit brusc interesat.

— Aveţi nevoie de o dare de seamă amănunţită? îi aruncă ea cu maliţiozitate.

— Ah, mi-ar plăcea mult! încep să găsesc pasionantă povestea asta, zise el aplecându-se peste birou, ca s-o cerceteze mai de aproape.

Judith ezită o secundă şi se hotărî să-i povestească totul.

— Candidatul *numărul unu* a fost pentru mine o surpriză totală. Eram mai curând flatată să văd un bărbat atât de distins manifestând atâta interes pentru mine, până când am descoperit secretul. Acest Romeo nu privea situaţia decât sub aspectul ei financiar. De aceea, am

făcut-o pe Julieta îndrăgostită. Era cel mai bun mijloc de a-l descuraja. Cum nu detesta nimic atât de mult ca genul de femeie *gospodină*, îi vorbeam tot timpul despre copilaşi, bucătărie, amenajări casnice… A ajuns foarte repede la concluzia că restaurantele nu reprezentau afacerea vieţii lui.

— În orice caz, nu era foarte inteligent dacă nu vedea că este manipulat!

— Într-adevăr. Cel de al doilea era lipsit de încredere în sine. În consecinţă, am pretins că voiam să mă căsătoresc pentru ca tata să mă lase să preiau conducerea restaurantelor.

— L-aţi făcut să creadă că v-aţi fi servit de el numai cu scopul de a vă asigura controlul întreprinderii?

— Da! A şters-o şi mai repede decât primul, spre marele dezgust al lui Crawford, care nu poate suferi fiinţele slabe.

— Înţeleg. Şi al treilea?

— Al treilea mi-a simplificat mult misiunea, deoarece îi plăceau exclusiv blondele. L-am lăsat în grija prietenei mele Julia şi el n-a rezistat. La cererea mea, Julia a făcut în aşa fel încât să fie văzută cu el într-o discotecă, într-o seară când el avea întâlnire cu mine. Tata nu i-a iertat-o.

— Vă admir abilitatea, concluzionă cu răceală Lyonel. Pentru mine, este într-adevăr un privilegiu de a fi fost prevenit.

— Au început să-mi lipsească ideile strălucitoare, domnule Saber. Am încercat să stau de vorbă cu tata, dar refuză să mă asculte. El pretinde că eu sunt aceea care născoceşte toate aceste comploturi, suspină ea. De aceea, am hotărât să nu mă mai ocup de aceste jocuri stupide.

— Jocuri? Aş spune mai degrabă strategii, şi încă strategii de-a dreptul ingenioase. Aţi ştiut să descoperiţi slăbiciunile candidaţilor pentru a le întoarce după aceea împotriva lor.

Curios lucru, în tonului Lyonel Saber se putea sesiza o oarecare admiraţie.

— Este ceea ce am găsit mai bun de făcut în situaţiile respective. În cazul dumneavoastră, însă, am considerat că o confruntare directă ar fi mai judicioasă.

— Dacă este aşa, n-o să mă împiedicaţi să arăt ce pot. Altfel, nu voi şti dacă sunt în stare să scap de o femeie prea îndrăgostită sau să conduc un lanţ de restaurante prin propriile mele puteri.

— Sau să-i rezistaţi Juliei?

— Ah, frumoasa blondă! Poate că este păcat, dar frumoase blonde sunt destule. În schimb, dumneavoastră nu sunteţi uşor de etichetat. Îmi imaginez că tatălui dumneavoastră îi este greu să vă căsătorească! încheie domnul Saber râzând.

— Nu este o vină de a fi încercat! Problema este că el vrea neapărat să găsească pe cineva care să-i convină *lui*.

— Şi ceea ce-i convine lui, nu vă convine dumneavoastră.

— Mai degrabă nu, zise ea cu fermitate.

Înţelegerea de care domnul Saber părea să dea dovadă îi dădea puţină siguranţă.

— De fapt, ce fel de bărbat îi place tatălui dumneavoastră? insistă el aşezându-se mai bine în fogoliul lui, fără s-o slăbească din ochi.

— Poate cineva ca dumneavoastră, spuse ea zâmbind. Tatălui meu îi plac oamenii care au aceleaşi interese ca el. Şi care reuşesc în ceea ce întreprind.

— Care sunt gusturile tatălui dumneavoastră, domnişoară Forrester? Ce caută la viitorul dumneavoastră soţ?

— N-am să vă răspund la această întrebare, domnule Saber. L-aţi întâlnit pe tatăl meu, trebuie să ştiţi ce fel de om este.

— Haideţi, haideţi! V-a reuşit strategia, ştiu că

datorită dumneavoastră n-am nicio şansă de a încheia cumpărarea restaurantelor. Acum, aţi putea sta de vorbă puţin cu mine!

Lyonel Saber zâmbea, dar Judith nu era sigură că-i place zâmbetul acesta şiret, care nu-i inspira nicio încredere. Dar, pentru că se arăta atât de rezonabil, putea cel puţin să-i întoarcă politeţea.

— Tatăl meu este un bărbat foarte dinamic, domnule Saber. La peste şaizeci de ani, practică încă schiul, conduce maşini sport, frecventează o mulţime de femei fermecătoare şi duce o viaţă de playboy. Posedă un iaht de agrement şi pilotează propriul lui avion. Adăugaţi la toate astea faptul că-şi conduce în mod strălucit afacerile şi veţi avea portretul bărbatului convins că fericirea unei femei se întemeiază în întregime pe căsătoria cu un mascul puternic. Lăsând deoparte vârsta, vă recunoaşteţi în acest portret?

— Aşadar, în felul acesta vă imaginaţi că sunt! zise el gânditor.

Judith ridică din umeri. Nu era navoie să despice firul în patru: dacă tatăl ei începuse negocieri cu Lyonel, o făcuse pentru că el corespundea condiţiilor cerute. Se ridică.

— Ei bine, domnule Saber…

— Spuneţi-mi Lyonel! o întrerupse el. La urma urmei, între noi, aproape logodiţi, n-am putea uita de protocol?

— De acord, Lyonel, răspunse ea zâmbind, întinzându-i politicos mâna. Sper că-ţi vei reaminti de avertismentul meu referitor la invitaţia la Santa Barbara. Ştiu că tata se poate dovedi foarte convingător, dar eu i-am moştenit de asemenea şi încăpăţânarea. Îmi iubesc tatăl, dar nu-l voi lăsa niciodată să-mi dirijeze viaţa.

— Nu voi uita nimic, o asigură Lyonel reţinându-i mâna mai mult decât era necesar. Ce-ar fi să sărbătorim noua noastră înţelegere prânzind împreună? Mi-e foame şi

există un mic restaurant agreabil foarte aproape de aici. Numai dacă nu ai alte planuri?

Luată pe nepusă-masă, Judith şovăi.

— Eu… nu cred că…

— Acceptă, Judith. Am fost destul de conciliant ca să merit o recompensă, nu?

Licărirea veselă din privirea lui îi confirmă că se amuza la fel de mult ca ea de turnura pe care o luaseră evenimentele. Ea spuse râzând:

— Conciliant? Vrei să spui că mă pot dispensa de a născoci şiretlicuri ca să mă descotorosesc de dumneata?

— N-am spus asta! Mă bucur prea mult de a întâlni un adversar demn de mine! Nu, dar se întâmplă să fiu liber pentru prânz şi nu-mi place să mănânc singur.

— Îţi mulţumesc, dar am de făcut o mulţime de lucruri înainte de a lua avionul spre Santa Barbara. Sunt sigură că dumneata…

Se întrerupse brusc, deoarece privirea ei întâlni o vitrină situată într-un colţ al încăperii. Se apropie de ea, entuziasmată:

— Solniţe vechi? Faci colecţie? întrebă ea privind cu admiraţie încântătoarele piese.

— Da. Şi dumneata?

Judith răscoli în poşeta ei de unde scoase cu precauţie un mic pacheţel.

— Am găsit asta într-un magazin de antichităţi, tocmai înainte de a veni aici. Este fermecătoare, nu?

Judith arătă cu mândrie solniţa.

Expresia încântată a tinerei femei nu-i scăpă lui Lyonel, care luă cu multă atenţie obiectul în mâna lui mare şi puternică şi o cercetă cu un aer de cunoscător.

— Este o piesă foarte frumoasă, din porţelan vechi de Meissen. Este marcată cu două spade încrucişate.

— Ştiu, sunt atât de mulţumită că am dat peste ea! exclamă Judith luând din mâna lui solniţa ca s-o înfăşoare

cu grijă. Trebuie să le văd pe ale dumitale! adăugă ea aplecându-se din nou spre vitrină.

El îi deschise capacul de sticlă pentru ca ea să le poată privi mai bine.

— Sunt deosebit de mândru de aceasta, îi arătă el o piesă.

— Este splendidă, se extazie Judith, ţinându-şi respiraţia pentru a manipula o cupă mică de sticlă irizată. Şi este semnată. Un Tiffany autentic. Ai avut noroc. Unde ai găsit-o?

— Într-un magazin de antichităţi din Beverly Hills. Dacă am pune-o lângă cealaltă?

— Oh, nu! Am făcut destule nebunii astăzi. Mă cunosc bine, n-aş rezista dacă aş găsi una care să-mi placă. Ai de asemenea o splendidă colecţie de linguriţe, continuă ea ridicând o piesă minusculă ca s-o admire de aproape. Sunt atât de rare!

— Ştiu câte ceva despre ele. Colecţia dumitale este importantă? întrebă el fără să lase la loc capacul vitrinei.

Se afla foarte aproape de ea.

— Am vreo cincizeci de piese, răspunse Judith, conştientă de acest corp puternic atât de aproape de al ei, dar prea pasionată de solniţe ca să se tulbure din acest motiv. Dar dumneata, dumneata ai cel puţin o sută!

— Da, în curând voi avea nevoie de o a doua vitrină. Nu mă pot hotărî să mă opresc!

— Te înţeleg pe deplin, zise ea întinzând mâna spre o amuzantă piesă cu piedestal de argint. Toată lumea are dreptul la un mic viciu!

— Este un mod de a vedea lucrurile. Te rog să observi că, dacă socotesc tot ce economisesc nefumând, pot să-mi permit această excentricitate de lux.

Judith se redresă fără tragere de inimă şi descoperi că Lyonel o cerceta cu atenţie. El nu-i lăsă timp să vorbească şi continuă:

— Cineva care colecţionează solniţe şi care se dovedeşte atât de rezonabil în afaceri, nu poate fi foarte periculos, zise el cu voce scăzută. Refuzi într-adevăr să iei masa cu mine? Este cel mai mic lucru pe care-l pot face ca să-ţi mulţumesc pentru avertisment!

— De care vei ţine cont, promiţi? replică ea în grabă.

— Îţi garantez că am reţinut fiecare cuvânt. Dar, pentru că mă lipseşti de restaurante, găsesc că ar fi drept, sincer vorbind, să-mi oferi un prânz!

Judith izbucni în râs.

— Credeam că dumneata m-ai invitat!

— Mi-am schimbat părerea!

Abia mai târziu a înţeles Judith ce diplomat abil se dovedise Lyonel în ziua aceea.

— Ne-am înţeles! spuse ea. Te invit la masă. Este adevărat că ai fost foarte cumsecade. Ca să spun adevărul, mă temeam teribil de această întâlnire.

Ca şi cum se temea ca ea să nu-şi schimbe hotărârea, el deschise repede uşa biroului.

— Mă uimeşti, zise el făcându-i loc ca s-o lase să treacă. Mi s-a părut că erai foarte sigură de dumneata. Sigură şi hotărâtă.

— Eram hotărâtă, asta este adevărat. Dar nu eram deloc sigură de mine.

Se opri brusc, deoarece doamna Morgan îi urmărea cu atenţie.

— Doamnă Morgan, zise Lyonel luând braţul lui Judith, nu lipsesc mult. Viitoarei mele soţii îi este foame şi mă duce la masă.

Judith se încordă, dar aerul maliţios al lui Lyonel o linişti.

— Poftă bună, domnule Saber, răspunse doamna Morgan, ca o secretară desăvârşită.

— Mulţumesc. Va fi cu siguranţă o masă foarte interesantă.

— Regret, zise Judith stânjenită, în timp ce se îndepărtau. N-ar fi trebuit să născocesc minciuna aceea. Acum, doamna Morgan o să aştepte invitaţia la nuntă!

— Bravo! Începi să-ţi dai seama ce ai făcut! o tachină el urmând-o în lift. Presupun că nu te-ai gândit să pregăteşti o explicaţie verosimilă care să-mi poată servi drept justificare pentru foarte scurta dumitale apariţie în viaţa mea?

— Ai putea oricând pretinde ceva de genul” nu eram făcuţi unul pentru altul”! Este cum nu se poate mai plauzibil, trebuie să fiu opusul femeilor pe care le frecvetenzi în mod obişnuit.

— Într-adevăr, admise el.

Răspunsese extrem de repede şi din acest motiv ea se simţi, inexplicabil, contrariată.

— Voi reflecta la asta. Poate că în timpul mesei ne vom cunoaşte mai bine, adăugă el.

— Ai deja multe restaurante, domnule Saber, hm… Lyonel?

— Un număr oarecare. Întreprinderea mea este foarte sofisticată. Dar restaurante ca cele ale tatălui dumitale interesează pe deplin activitatea mea. Ele corespund scopului meu: restaurante agreabile pentru o clientelă de clasă mijlocie. Şi dumneata, care este domeniul care te-a absorbit în asemenea măsură încât tatăl dumitale este obligat să-ţi caute un soţ?

Lyonel o luase de braţ şi ea se lăsă condusă.

— Am început prin a-l imita pe tata, dar acum restaurantul meu este foarte diferit de ale lui. Am o listă de bucate originală şi o pivniţă de vinuri bine aprovizionată. Tata a făcut avere cu porţii congelate bine proporţionate, dar la mine se consumă produse proaspete şi sănătoase. De altfel, asta caută din ce în ce mai mult californienii.

— Atunci, ţii un restaurant dietetic? întrebă el

conducând-o spre intrarea unui mic bistro simpatic.

— Nu, nu tocmai. Mă interesez de gestiune şi de buna pregătire a mâncărurilor, astfel că încerc să le asociez pe amândouă, îi explică ea în momentul când o chelneriţă venea să-i întâmpine cu o deferenţă care demonstra că Lyonel era aici un obişnuit de seamă.

— Este prima dată când sunt invitat de o femeie, zise Lyonel deschizând lista de bucate şi vreau să profit de această nouă situaţie.

— Credeam totuşi că obiceiurile s-au schimbat, replică Judith. Bărbatul nu mai plăteşte în mod obligatoriu peste tot.

— Trebuie oare să deduc din asta că eşti obişnuită cu faptul acesta? întrebă el tăios, cu o expresie stranie.

— Da, destul de obişnuită, încuviinţă ea cu calm, gândindu-se la numeroasele dăţi când îl invitaie la masă pe Kevin Thorne. De ce nu, dacă am mijloacele s-o fac?

— În orice caz, te asiguri ca relaţiile să rămână pe picior de egalitate…

— După părerea mea, o înţelegere financiară limpede este cea mai bună garanţie a unui bun echilibru al relaţiilor, cum le numeşti dumneata.

— Tatăl dumitale te-a format foarte bine!

— Prea bine, după opinia lui. Conform aprecierii lui, eu sunt incapabilă să-mi găsesc fericirea în viaţă! De aceea, şi-a luat sarcina să se ocupe el însuşi de asta.

— Dar dumneata ai alte planuri, insinuă el închizând lista de bucate.

— Bineînţeles, declară Judith cu o voce tăioasă, foarte puţin dispusă să discute despre viaţa ei amoroasă cu acest străin. Să ştii, continuă ea schimbând într-adins subiectul, colecţia dumitale de solniţe m-a surprins realmente.

— De ce?

— Pentru că genul de bărbat care-i place lui

Crawford, dacă ar avea cel puţin fantezia de a deveni colecţionar, ar aduna mai degrabă săbii sau pistoale de duel!

— Tatăl dumitale nu ştie nimic despre colecţia mea. Altfel, probabil m-ar fi eliminat de pe lista pretendenţilor!

După o scurtă pauză, Lyonel adăugă:

— Judith Forrester, cred că încep să te înţeleg. Ceea ce, cu siguranţă, nu este cazul dumitale.

Uimită, Judith îşi ridică ochii spre el, dar Lyonel îşi atacă liniştit salata, ca şi cum nimic nu se întâmplase.

Capitolul 2

Câteva ore mai târziu, Judith ateriza la Santa Barbara. Ca întotdeauna, calmul micului aeroport îi aduse un fel de liniştire după forfota de la Los Angteles. N-ar fi putut trăi niciodată în animaţia aceea nebunească. Se bucura pentru a nu ştiu câta oară să respire adânc aerul curat, surâzând cu gândul la toată murdăria lăsată în urma ei. Nu regretase niciodată că se stabilise în această mică localitate de pe ţărmul Oceanului Pacific.

Îşi regăsi maşina în parcare şi ezită dacă să treacă sau nu pe la restaurant ca să verifice dacă totul mergea bine, apoi râse de veşnica ei nelinişte. Personalul ei, deşi redus, era foarte competent. Dar ea nu lipsea niciodată mult timp. Iubea prea mult *Solniţa de argint* ca să-l părăsească fără un motiv întemeiat.

În cele din urmă, porni în direcţia imobilului construit pe o colină care domina oraşul şi oceanul, unde avea un apartament. După-amiaza se apropia de sfârşit şi va profita de apusul soarelui ca să reflecteze la ziua scursă.

Ajunsă acasă, îmbrăcă o pereche de blugi şi o bluză uşoară, îşi turnă un pahar de vin şi se instală confortabil într-un şezlong de pe terasă, ca să-şi reia firul gândurilor.

Da, Lyonel se arătase rezonabil atunci când înţelesese că-i spusese adevărul. îi mulţumea, în sinea ei,

că fusese atât de amabil, în pofida şiretlicului pe care-l folosise ca să pătrundă în biroul lui.

De altfel, de ce minţise? Nu avea decât să se prezinte drept fiica lui Crawford Forrester şi ar fi obţinut acelaşi rezultat. Dintr-odată, ideea i se păruse irezistibilă, cu toate că nu-i stătea în fire să lanseze asemenea bombe! îşi dădu seama că zâmbea singură la amintirea acestui capriciu insolit.

„Aşa îţi trebuie, Crawford, zise ea cu voce tare, ridicând paharul în semn de toast pentru tatăl ei. Poate că vei vedea într-o zi că avem mai mult de un singur lucru în comun!”

De data aceasta, i-o luase definitiv înainte. Lyonel Saber nu-i va face jocul. De altfel, i-ar fi urmat el oare manevrele absurde? Nu părea atât de înverşunat să obţină restaurantele. Cu siguranţă, afacerea nu avea pentru el aceeaşi importanţă ca pentru ceilalţi candidaţi. În fine, terminase cu el, era inutil s-o mai repete. Luaseră împreună un prânz agreabil şi, o dată problema reglată, flecăriseră pe diverse teme, cu toată buna dispoziţie posibilă.

Povestea lor, însă, se oprea aici, conchise ea ronţăind nişte covrigei. Conversaţia cu Lyonel Saber fusese mai interesantă decât cu ceilalţi candidaţi, dar el făcea întru totul parte din categoria de bărbaţi la care se ferea ca de ciumă şi care, de altfel, se gândi ea posomorâtă, luând o înghiţitură de vin, nu se interesau nicio secundă de o femeie ca ea. Cu excepţia, bineînţeles, a situaţiilor când Crawford Forrester îi manipula ca să-i forţeze s-o ia în căsătorie.

Săptămâna se scurse repede, fără măcar să-şi dea seama. Judith urmărea de aproape mersul restaurantului, supraveghind contabilitatea, livrările şi personalul. La prânz primea o clientelă formată din oameni de afaceri şi din turişti, iar după-amiază, pentru ceai, femei care făceau

o pauză între cumpărături – idee ingenioasă, încununată de succes. Nu deschidea seara decât în zilele de vineri şi sâmbătă, dar îşi propunea să extindă programul de seară pentru toată săptămâna. Duminica, servea un *brunch*, şi acest mic dejun copios servit dimineaţa târziu se bucura de un real succes.

De altfel, la sfârşitul unui asemenea mic dejun, o chelneriţă – o frumoasă studentă la universitatea aflată în vecinătate – îşi vârî capul în bucătărie şi o anunţă:

— Judith, eşti chemată.

— Du-te, îi spuse tânărul bucătar şef. Mă ocup eu de clătite şi de sos.

— Îţi mulţumesc, Ben, răspunse Judith scoţându-şi şorţul. Mă întorc imediat. Este probabil un client care vrea să ne facă o reclamaţie!

Sala de mese, pardosită cu dale albe şi negre, st lucind de curăţenie, cu plantele ei verzi şi separeurile foarte spaţioase, degaja o atmosferă de linişte. Judith considera că oamenii trebuie să poată mânca în tihnă.

— Cine m-a chemat, Sheila? întrebă ea cercetând sala cu privirea.

— Domul de acolo, de lângă fereastră. Spune că…

— Tata! exclamă Judith, recunoscând profilul energic al lui Crawford Forrester.

„S-a hotărât totuşi să vină, se gândi ea, în ciuda eşecului ultimului său complot…” în aceeaşi clipă, îşi dădu seama că tatăl ei nu era singur în separeul acela. Nu distingea prea bine persoana, dar vedea limpede cele două tacâmuri.

— Oh, nu! Doar n-a găsit deja un nou candidat! murmură ea, furioasă.

O presimţire dezagreabilă făcu să strălucească ochii ei de culoarea chihlimbarului. Traversă sala cu paşi hotărâţi.

Îndată ce depăşi marea grindă care marca mijlocul

sălii, îl recunoscu pe al doilea ocupant al separeului şi-şi stăpâni cu greu o exclamaţie.

Lyonel Saber! Aşadar, trăda deja înţelegerea lor! Atunci, înseamnă că nu făcea excepţie, nu era mai bun ca ceilalţi. Poate că greşise acceptând în ziua aceea să ia masa cu el; trăsese concluzia din asta că ea era uşor de îmbunat. Ei bine, n-o să aibă niciun câştig, va ieşi în pagubă! Se opri brusc în faţa mesei lor.

— Bună, Crawford! zise ea cu o voce pe care se strădui s-o păstreze calmă.

Ignorând intenţionat prezenţa lui Lyonel, nu resimţea mai puţin dureros privirea ochilor lui gri-verzi fixată asupra ei. O tortura dorinţa de a-i arunca o vază de flori în cap. Şocată de violenţa neobişnuită a sentimentelor ei, redeveni stăpână pe sine.

— Ai venit să-ţi petreci câteva zile aici? îl întrebă ea pe tatăl ei.

Crawford Forrester zâmbi vesel şi se ridică pentru a-şi săruta fiica. Era un bărbat înalt, zvelt, cu un frumos păr argintiu şi cu aceiaşi ochi de culoarea mierii că ai fiicei sale.

— Meteorologii anunţă un timp splendid, aici. Cum Los Angeles este acoperit de ceaţă, mi-am sunat asociatul să vină să profite de soare împreună cu mine. Am chef să ies cu iahtul pe mare.

Crawford se întoarse spre Lyonel care, aflat şi el în picioare, i se păru lui Judith şi mai impunător decât îşi amintea.

— Judith, ţi-l prezint pe Lyonel Saber. Lyonel, ea este fiica mea, Judith.

Ea îi aruncă lui Saber o privire maliţioasă.

— Ne-am cunoscut deja, rosti ea cu răceală, neluând în seamă mâna întinsă a lui Lyonel. Domnul Saber nu ţi-a spus? Îţi pierzi timpul, Crawford, ca şi în ultimele trei daţi, şuieră ea printre dinţi. Pretinsul tău asociat o ştie la fel de

bine ca mine, deoarece i-am spus totul! Distracţie plăcută la Santa Barbara, dar nu contaţi pe mine.

Fără să ţină seama de aerul stupefiat al lui Crawford, se răsuci pe călcâie, cu capul sus, dar nu ajunse departe. O mână puternică îi prinsese încheietura mâinii.

— O clipă, Judith, zise Lyonel cu vocea lui caldă. Tatăl tău şi cu mine…

În faţa aerului îndărătnic al lui Judith, ezită să-şi termine fraza. După o mică pauză, continuă:

— Tatăl tău şi cu mine am dori să vedem lista de vinuri.

Judith tresări, surprinsă. Se aştepta la scuze, la o explicaţie, şi el ştia foarte bine. Arătând cu privirea mâna în continuare prizonieră, răspunse cât de tăios putea:

— Voi fi mulţumită să cer să vă fie adusă, domnule Saber. Veţi găsi în ea cu ce să fiţi satisfăcut. Aveţi nevoie de altceva?

Încerca, discret, să-şi elibereze încheietura mâinii, dar degetele lui de oţel o ţineau bine. Tatăl ei urmărea scena cu un interes nedisimulat.

— Încă un mic lucru, adăugă Lyonel cu o încetineală calculată.

— Ce anume? întrebă ea, resemnată.

— Scuze, cred, îi sugeră el fără să-i dea drumul mâinii.

— Scuze? Nu vă datorez nicio scuză, domnule Saber! exclamă ea.

— Nu mie, o corectă el. Tatălui dumitale.

Judith îl măsură o clipă înainte de a se întoarce spre Crawford şi a-i arăta mâna prizonieră.

— De data asta, ai găsit într-adevăr un tip tenace. Nu ţi-e teamă că este de genul celor care bat femeile? îl luă ea peste picior.

— Fata mea, nu fi ridicolă, i-o întoarse Crawford stăpânindu-şi un zâmbet. Sunt sigur că nu vei fi atât de

imprudentă încât să-l scoţi din sărite!

Judith îşi întoarse ochii chihlimbarii spre Lyonel, care părea hotărât s-o ţină acolo toată ziua.

— Şi de ce ar trebui să-mi cer scuze? izbucni ea cu o voce cât putea de scăzută.

— Pentru că l-ai acuzat pe tatăl dumitale – fără cea mai mică dovadă – de complot.

Aroganţa din privirea lui dezminţea blândeţea tonului cu care vorbea.

— Fără nicio dovadă? repetă ea, simţind că o părăseşte stăpânirea de sine. Prezenţa dumneavoastră în locul acesta este de-ajuns, domnule Saber!

— Nu poţi concepe că am dorit să vin la Santa Barbara pentru alte motive decât afacerile? îi sugeră el pe un ton mieros.

— Bineînţeles că nu, deoarece îl însoţeşti pe Crawford, şi întrucât Crawford a încercat deja…

Se întrerupse brusc, văzând o siluetă familiară care tocmai intra în restaurant. Dacă lăsa să se creadă că avea nevoie de ajutor, ar fi urmat un scandal în faţa clienţilor… Se adresă fără ezitare tatălui ei:

— Crawford, dacă am făcut o greşeală, te rog să mă ierţi. Îmi pare rău, m-am înfuriat pentru nimic. La urma urmei, complotează dacă vrei. Sunt destul de mare ca să mă apăr. Mă ierţi? întrebă ea cu o blândeţe neaşteptată.

Surprins de această capitulare rapidă, Crawford zâmbi fiicei sale, apoi lui Lyonel.

— Bravo, Lyonel. N-aş fi crezut niciodată că… Ah, dar acum înţeleg totul!

Privirea lui se oprise asupra noului venit, din cealaltă parte a sălii, şi exprima o dezaprobare totală.

Judith nu ţinea să mai lungească discuţia. Se zbătu să se elibereze, în timp ce privirea lui o urma pe aceea a lui Crawford. Surâsul lui dispăru brusc la vederea tânărului bărbat arătos, cu păr de culoarea nisipului, îmbrăcat în

blugi şi cămaşă.

Judith nu-şi pierdu vremea. Din nenorocire, Crawford s-ar simţi obligat să-l prezinte pe Kevin Thorne, pe care nu-l plăcea. Traversă sala împărţind câteva zâmbete obişnuiţilor restaurantului.

— Bună, Kevin! zise ea veselă. Vii pentru micul dejun?

— Nu m-aş lipsi de el pentru nimic în lume. îi sacrific chiar şi spectacolul luminii de dimineaţă!

Îşi înclină capul ciufulit şi-i dădu un scurt sărut amical.

— Am să-ţi găsesc o masă. La ora asta este mai puţină lume şi vei putea să te întorci foarte repede la pictura ta.

— Oh, trebuie să ştii să-ţi acorzi răgazul de a savura unele lucruri, zise el zâmbind, în vreme ce ea îl conducea spre o masă mică, situată în partea opusă rezervei ocupate de Crawford şi Lyonel.

— Aşază-te. Sheila îţi va aduce cafea.

— Minunat. Acolo este tatăl tău? Mi s-a părut că vorbeai cu el când am sosit?

— Da. A venit să facă iahting.

— Şi celălalt bărbat cine este? insistă Kevin cu interes, deoarece ştia totul despre problemele lui Judith.

— Un candidat nou! suspină ea.

— Hotărât lucru, tatăl tău este un om încăpăţânat! Cu toate acestea, există un mijloc infailibil de a pune capăt manevrelor lui. Ţi-am repetat de atâtea ori…

Judith surâse, îngăduitoare.

— Într-una din zilele astea, va trebui să accept cererea ta în căsătorie. Dar tu, atunci?

— Voi avea masă rezervată la *Solniţa de argint* pentru tot restul vieţii! glumi el.

— Ah, artiştii aceştia paraziţi, care vor să fie hrăniţi de alţii! zise ea mormăind cu drăgălăşenie. Mă întorc la

bucătărie, Kevin. Pe curând!

— De acord. Ia ascultă, ce-ai spune să vii la mine diseară? Voi cumpăra vin şi brânză şi vom admira apusul soarelui.

— Aşa rămâne! Nu se refuză o invitaţie atât de romantică!

Judith porni cu paşi sprinteni spre bucătărie. Brusc, privirea ei o întâlni pe cea a lui Lyonel Saber. Ştia că niciun amănunt din conversaţia ei cu Kevin nu scăpase ochilor lui gri-verzui. Cu atât mai bine! Va constata că nu avea nimic dintr-o biată fată neglijată, gata să se lase condusă de oricine.

Intensitatea acestei priviri, însă, o urmărea fără voia ei. Se înfioră. Pretendentul numărul patru părea mult mai hotărât decât ceilalţi. Dacă se hotărâse s-o ia în căsătorie ca să obţină restaurantele, ei îi va fi greu să se apere. Adversarul se anunţa mult mai periculos decât de obicei.

— Evident, îi explică ea lui Kevin chiar în seara aceea, în timp ce contemplau, cu un pahar în mână, soarele care apunea în ocean, există poate o şansă ca el să se afle aici cu intenţia reală de a face sport. De altfel, atâta timp cât nu mă deranjează, n-am de ce să mă plâng.

— Dacă ar fi să judecăm după experienţa de până acum, nu va întârzia să înceapă să te curteze! răspunse Kevin întinzându-i o felie de brânză pe un mic biscuit crocant.

— De data asta, n-o să-mi pierd timpul. îl voi anunţa de la bun început că nu vreau nicidecum să ies cu el.

— Este exact ce le-ai spus candidaţilor cu numerele doi şi trei. Asta nu i-a împiedicat să te sâcâie până când ai găsit un videşug…

— Ştiu. Bărbaţii ăştia de afaceri cărora le reuşeşte totul, îşi închipuie că femeile o să le cadă în braţe. Mai ales femeile ca mine! suspină Judith. Dacă aş avea măcar înfăţişarea Juliei… mai atrăgătoare, mai frumoasă, i-aş

intimida, cel puţin!

— Tocmai asta-i problema, tu n-ai nimic comun cu Julia. Tu eşti o femeie activă, tu ai capul pe umeri. Calităţile tale valorează mai mult decât… farmecele Juliei!

— Mulţumesc pentru compliment!

— Acesta este adevărul, e inutil să înşirăm verzi şi uscate.

— Bineînţeles că acesta este adevărul! Dar ce-ar fi, dacă ai face un efort de curtoazie, din când în când? Un artist ar trebui să ştie mai bine decât oricine că este preferabil să ofere prietenelor lui, din când în când, ceea ce ele doresc să audă, mai curând decât adevărul crud.

— Este adevărat. Iată de ce, probabil, n-am reuşit încă să te fac să împarţi patul cu mine!

— Kevin, ştim amândoi că suntem făcuţi pentru a fi foarte buni prieteni, nu amanţi.

— În orice caz, asta este părerea tatălui tău, remarcă Kevin muşcând dintr-un biscuit cu brânză. Ştii, Crawford este îngrozit de ideea că am putea avea o legătură. Am simţit asta imediat ce ne-ai făcut cunoştinţă, acum un an. Presupun că a lansat această serie de candidaţi numai ca să ne pună piedici.

— Se teme că m-aş putea căsători cu un artist mai degrabă decât cu un om de afaceri?

— Mai rău: să trăieşti cu un artist! răspunse Kevin înecându-se de râs.

Judith se gândi. Lipsa de entuziasm a lui Crawford în privinţa lui Kevin era în afară de orice îndoială şi se explica probabil prin aceea că el nu-şi acorda simpatia decât celor ale căror idei corespundeau propriilor lui concepţii despre reuşit în viaţă.

— Poate că ai dreptate, Kevin, reluă Judith, dar oricum ar sta lucrurile, m-am săturat de încăpăţânarea lui. Crawford şi Lyonel îmi spun că asocierea lor nu mă priveşte pe mine. Doresc, pentru ei, ca acesta să fie

adevărul!

— Altfel?

— Altfel…

O mişcare îndărătnică din cap înlocui sfârşitul frazei ei.

— Când reacţionezi în felul acesta, îmi aminteşti de tatăl tău! observă Kevin pe un ton ironic.

— Oameni ca tata şi ca mine sunt cei care ţi-ar putea cumpăra într-o zi operele de artă, cu banii pe care-i câştigă, nu uita! Ar trebui să ne arăţi puţin mai mult respect.

— Aminteşte-mi asta din când în când! o sfătui el turnând în pahare restul de vin. Vrei să mergi la cinema?

— Dacă este un film bun, cu final fericit, de acord.

— Ştii bine că eu am nevoie de o poveste tragică, pentru a-mi stimula inspiraţia artistică!

— Ultima dată când te-am însoţit ca să vedem unul din acele sinistre filme străine pline de complicaţii, am avut coşmaruri toată săptămâna. Vreau o poveste veselă, altfel nu merg!

În cele din urmă căzură de acord pentru o comedie muzicală care tocmai fusese lansată şi care îi plăcu mult lui Judith.

— A fost o poveste atât de romantică, Kevin! exclamă ea conducându-l acasă.

— Romantică, dar perfect neverosimilă. Mă surprinzi întotdeauna, Judith. Firea ta ar trebui să te îndemne mai curând spre teme mai realiste.

— Cine ştie, poate că aparenţa mea energică ascunde o sentimentală incorigibilă?

— Vrei să încerci experienţa în seara asta?

Judith răspunse cu un regret sincer:

— Aş vrea, Kevin, dar tu mă cunoşti. Mă scol foarte devreme dimineaţa, ca să verific registrele de conturi. Este preferabil să mă culc devreme ca să am mintea limpede.

— Pretexte, întotdeauna pretexte! bombăni Kevin coborând din maşină. Du-te, drum bun, adăugă el trecându-şi capul prin geamul coborât. Te voi suna curând ca să vezi tabloul la care lucrez în momentul acesta. Mi l-a comandat o bancă. Vor un peisaj ca să decoreze un perete.

— Artă comercială, Kevin? îl întrebă ea cu maliţiozitate.

— Artă „alimentară”! o corectă el. Oricum, aş vrea să-ţi aflu părerea.

— Părerea unei cliente a băncii?

— Exact.

— Mulţumesc, mă flatezi! Nu-ţi face griji, îţi voi spune cu plăcere ce cred despre el.

Ajunse din nou pe colina ei conducând maşinal pe drumul atât de cunoscut. Chiar dacă ar fi fost mai atentă, probabil n-ar fi observat maşina necunoscută parcată în apropierea imobilului ei. În orice caz, cufundată în gânduri cum era, îi înregistră prezenţa fără s-o vadă.

Poate că reacţionase prea brutal, în acea dimineaţă, descoperindu-l pe tatăl ei cu Lyonel Saber, îşi zise ea oprind motorul. Chiar dacă discuţiile privitoare la vânzarea restaurantelor fuseseră abandonate, Crawford putea nutri suficientă simpatie faţă de Lyonel ca să-l invite pentru câteva zile la Santa Barbara. Nu, imposibil! Crawford îşi alegea prieteni de o vârstă mai apropiată de a lui.

Numai dacă, se gândi ea deschizând uşa apartamentului, Crawford se hotărâse să vândă restaurantele fără să impună căsătoria cumpărătorului. De altfel, tatăl ei nu avea nevoie de aceşti bani. Investiţiile lui trecute îi permiteau să-şi ducă tot restul vieţii modul de viaţă cu care se obişnuise. Singurul interes al acestei vânzări era ca restaurantele să servească la atragerea unui soţ pentru fiica lui. În aceste condiţii, de ce să fi renunţat oare?

Judith pipăia peretele pentru a găsi întrerupătorul

din hol, când se auzi o voce din salon.

— Bună seara, Judith!

O voce gravă, pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

— Lyonel! exclamă ea tresărind. Ce cauţi în casa mea?

Bătăile inimii i se acceleraseră nebuneşte şi trebui să respire adânc, de câteva ori, ca să se calmeze. Lyonel Saber era aşezat într-un fotoliu de lângă fereastră, de unde contempla oraşul iluminat.

— Am venit să-ţi fac o vizită, zise el fixând-o cu privirea lui verde şi rece. Erai absentă, continuă el cu un gest de scuză, astfel că mi-am permis să intru şi să admir priveliştea aşteptându-te.

— Ce tupeu! zise ea furioasă. Ieşi imediat!

Se postă în faţa lui, cu mâinile în şolduri şi ochii aruncând fulgere. Privirea lui Lyonel îi cercetă silueta, sandalele. Blugii, bluza de culoare crem şi eşarfa de mătase roşie care-i înveselea ţinuta.

— Ai o eşarfă foarte frumoasă, îi spuse el cu blândeţe.

— Ieşi afară! strigă ea, fără să-i ia în seamă remarca.

— Nu ţi-am răspuns la întrebare.

— Care întrebare?

— M-ai întrebat ce caut în casa dumitale, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, ai întotdeauna răspunsul pregătit, dar asta nu mă interesează. Pleacă!

— Nu încă. Avem de vorbit, noi doi. Aşază-te! îi propuse el politicos, ca şi cum el era stăpânul casei.

— Prefer să rămân în picioare.

— Atunci, trebuie să mă ridic şi eu, oftă el etalându-şi silueta înaltă.

Judith nu câştiga nimic din această situaţie, deoarece el era şi mai intimidant în picioare decât aşezat! De aceea, preferă să cedeze.

— Spune repede ce ai de spus! îi ceru ea enervată,

lăsându-se să cadă pe scaunul cel mai apropiat. După aceea, pleacă! Tata te-a trimis?

— Eşti supărată într-adevăr pe tatăl dumitale pentru prezenţa mea, am impresia? o întrebă el încruntându-şi sprâncenele.

Lumina încăperii dădea părului său reflexe arămii, iar figurii reliefuri de marmură sculptată. Observă croiala luxoasă a cămăşii lui cu gulerul deschis şi a pantalonilor cu linie elegantă.

— Scuze, reluă ea cu o voce tăioasă, obişnuinţa, înţelegi? Uitasem că dumneata acţionezi deschis.

— Vizita mea este o iniţiativă absolut personală, zise el cu răceală.

— De ce ai venit?

— Voiam să aflu dacă întrecerea va fi pasionantă. Judith avu nevoie de câteva secunde ca să înţeleagă sensul cuvintelor lui.

— Vorbeşti despre cursa pentru căsătorie? întrebă ea, exasperată.

— Fireşte! Despre ce altă competiţie poate fi vorba?

— Despre cumpărarea restaurantelor!

— În mintea dumitale, cele două chestiuni sunt neapărat legate, nu-i aşa?

— Întocmai! recunoscu ea, cuprinsă de dorinţe ucigaşe. Se simţea ridicolă. Cu preţul unui imens efort, schiţă un zâmbet şovăitor.

— Lyonel, restaurantele reprezintă pentru dumneata o asemenea miză încât intenţionezi să intri în lupta de a mă câştiga?

— Evident, aş fi preferat o soluţie mai puţin violentă, remarcă el liniştit.

— Ce păcat! zise ea cu ironie. Iată că pierd ocazia de a vedea doi bărbaţi înfruntându-se pentru mine. Ce romantic! Până şi Julia ar fi geloasă pe mine!

— Julia? Ah, da! Faimoasa blondă bine făcută care l-a

deturnat pe numărul doi, dacă-mi amintesc bine?

— Nu, pe numărul trei! Numărul doi era cel speriat!

— Acela pe care l-ai băgat în sperieţi cu ambiţiile dumitale de femeie de afaceri. Bun. Să ne întoarcem la problema noastră.

O fixa pe Judith cu o privire de fiară sălbatică pândindu-şi prada.

— Vorbeşte-mi despre prietenul dumitale, artistul…

— Îi cunoşti deja profesia? Am impresia că tata n-a făcut economie la amănunte! exclamă ea, ajunsă la capătul răbdării. Nu conta pe mine să-ţi vorbesc despre Kevin.

— Este un prieten apropiat?

— Foarte apropiat.

— După cum se pare, nu destul de apropiat ca să-ţi petreci noaptea la el?

— Nu astăzi! replică Judith ridicându-şi bărbia sfidător.

În mintea ei încolţi o idee. Dacă Lyonel Saber o credea îndrăgostită de Kevin, va renunţa la ea.

— Aţi ajuns la un aranjament amical? îi sugeră el cu o blândeţe dezminţită de fulgerul din ochii lui.

Judith îşi coborî privirea şi păstră o tăcere plină de subînţelesuri.

— Înţeleg, reluă el liniştit. Tocmai de asta se temea tatăl dumitale. Are o singură teamă, că te vei căsători cu el.

— Vom vedea! zise Judith pe un ton indiferent. Nu ne grăbim să luăm o hotărâre. Deocamdată, profităm de prezent.

Îşi strânse picioarele sub ea.

— Lyonel, acum că ţi-am răspuns la întrebare, în amabil şi pleacă.

— Mai am încă unul sau două puncte de lămurit înainte de a pleca, preciză Lyonel. Mai întâi, ce soartă îl aşteaptă pe un pretendent în situaţia actuală?

— Ce situaţie, Lyonel?

Judith se simţea din ce în ce mai stânjenită.

— Situaţia celui care vrea să obţină ceea ce-l interesează, şi asta cu orice preţ!

— Înţelesesem că-ţi displace confruntarea violentă! replică ea, cu obrajii în flăcări.

— Oh, sunt foarte sigur că ai prea mult bun-simţ ca să provoci un deznodământ brutal.

— Hotărât lucru, păreţi foarte siguri, dumneata şi tata, că voi face tot posibilul ca să evit violenţa! remarcă ea, amintindu-şi cuvintele rostite de Crawford chiar în dimineaţa aceea. Presupun că ar trebui să fiu măgulită pentru că-mi acordaţi atâta credit, dar tot ce înţeleg eu din asta, este că mă consideraţi extrem de impresionabilă. Tata, cel puţin, n-ar trebui să se lase înşelat. Cât despre dumneata, Lyonel Saber, sunt uimită că marea experienţă pe care o ai nu te ajută să recunoşti hotărârea atunci când o întâlneşti la cineva. Ţi-am spus deja o dată, şi ţi-o repet, că nu voi pune niciodată căsătoria mea în balanţă cu o tranzacţie financiară.

— Ceea ce mă aduce la al doilea punct de lămurit, reluă Lyonel, nesinchisindu-se de întrerupere. Te vei căsători cu mine, Judith Forrester. Iubirile dumitale trecute nu mă interesează, dar vreau ca de acum înainte să le pui capăt, în special legăturilor cu Kevin Thorne, oricare ar fi ele. Nu te împart cu nimeni.

Se ridică rapid, cu o mişcare suplă care o surprinse pe Judith, şi o trase brusc spre el. Degetele lui puternice începură să se joace cu eşarfa ei.

— Cum îndrăzneşti, Lyonel Saber?! exclamă ea, imediat în defensivă. Cum îndrăzneşti să vorbeşti ca un stăpân? Nu mă voi căsători cu dumneata, chiar dacă…

— Un sfat, Judith: nu spune ceva ce ai putea regreta mai târziu. Niciodată nu este plăcut să fii nevoită să-ţi înghiţi vorbele.

— Taci şi ieşi din apartamentul meu… începu ea cu toată vigoarea de care era în stare, prea conştientă de slăbiciunea ei.

— Îmi place într-adevăr eşarfa asta roşie, zise el amuzându-se s-o deznoade. Nu pot rezista dorinţei de a verifica dacă indică ceea ce bănuiesc.

O secundă după aceea, strângea în braţe, cu impetuozitate, o Judith neputincioasă, învinsă de această ardoare neaşteptată.

Capitolul 3

Prima reacţie a lui Judith la îmbrăţişarea brutală a lui Lyonel a fost stupoarea. Stupoare faţă de puterea şi forţa lui, stupoare să constate că un bărbat putea s-o trateze cu atâta violenţă! Niciunul dintre ceilalţi candidaţi nu avusese o asemenea îndrăzneală.

În timp ce gândurile acestea îi frământau mintea, Lyonel îşi sporea avantajul. Una din mâinile lui alunecă încet de-a lungul spatelui ei până la mijloc, forţând-o să se apropie mai strâns de el.

— Lyonel! protestă ea, dar buzele ei fură strivite imediat de o gură lacomă şi fierbinte.

— Stai liniştită! îi murmură el, în timp ce mâna cealaltă îi cuprindea ceafa.

Degetele lui puternice nu-i făceau rău, dar nu-i lăsau nicio şansă de scăpare.

— Nu vezi că te doresc? spuse el cu respiraţia tăiată. Gura lui se aventură spre gâtul ei cu delicateţea unei aripi de fluture.

— Şi ce-i cu asta? ţipă ea lovindu-i pieptul cu pumnii. Lasă-mă! Inima tinerei femei bătea cu furie şi ea se simţea ciudat de slabă. „Ce putere are oare bărbatul acesta?” îşi zise ea în sinea ei.

— Aşteaptă, regina mea! îi şopti el muşcându-i lobul urechii, vreau să mă înţelegi.

— Să te înţeleg? repetă ea, înspăimântată de

cuvintele lui Lyonel cât şi de propriile ei reacţii.

Mâinile ei se aşezară de la sine pe umerii lui solizi, apoi se prinseră în spatele cefei lui Lyonel, al cărui ardoare şi pasiune se dovedeau periculos de contagioase.

— Aşa-i mai bine, draga mea, murmură el mângâindu-i curbura şoldului. Te doresc cu adevărat, vreau să înţelegi bine. Te doresc din clipa când ai intrat în biroul meu, proclamându-te viitoarea mea soţie, atât de suverană şi în acelaşi timp atât de emoţionantă…

— Spune mai degrabă că râvneşti restaurantele tatălui meu, replică ea încercând zadarnic să reia lupta.

— Restaurantele n-au decât să se ducă dracului!

— Eu… nu te cred. Eşti la fel de lacom ca şi ceilalţi, gemu ea. O strângea atât de tare încât abia putea să mai respire.

— Eşti liberă să crezi ce vrei, bombăni el nemulţumit, îndepărtându-se uşor. Deznodământul va trena, asta-i tot. Dar nu se va schimba.

— Până când îţi vei schimba părerea? replică ea, iritată.

— Asta m-ar mira, draga mea, răspunse el cu un mic surâs neînduplecat. Imaginează-ţi, de altfel, că n-am venit în seara asta ca să te cuceresc…

— Cu atât mai bine! îi aruncă ea pusă pe ceartă. Deoarece n-am intenţia să ţi-o permit.

— Îmi promisesem să-mi păstrez sângele-rece, continuă el neluând în seamă întreruperea. Nici măcar nu prevăzusem să te sărut, pentru că probabil n-o doreai. Dar atunci când ai pretins că artistul dumitale te copleşea cu dragostea lui, nu m-am putut împiedica să-ţi dovedesc dorinţa mea. O teribilă pasiune doarme în dumneata. Vreau ca ea să se exprime doar în folosul meu!

Gura lui puse din nou stăpânire pe buzele lui Judith, cu o aviditate nestăpânită, şi ea simţi un soi de ameţeală cum nu încercase niciodată.

Când o eliberă, abia reuşi să-şi recapete respiraţia, uimită de propria ei comportare. Cuvintele lui Lyonel i se învârteau în minte. O considera o femeie pasionată. Spunea că o dorea şi o sărutase cu o ardoare pe care n-o întâlnise niciodată la ceilalţi bărbaţi. Era aşadar capabilă să provoace asemenea sentimente? „Nu, îi spunea raţiunea, este o capcană, o strategie în plus pentru a obţine restaurantele”. Dar Judith, ameţită, simţea un foc necunoscut străbătându-i venele.

— Ceva îmi spune că prietenul dumitale va trebui să-şi caute o nouă companie! o anunţă Lyonel cu o aroganţă pe deplin masculină. El nu va mai şti să te satisfacă şi nu se pune problema să experimentezi cu el ceea ce tocmai ai descoperit cu mine.

O flacără neliniştitoare mocnea în ochii lui pe jumătate închişi în timp ce o cerceta pe Judith cu o expresie enigmatică.

— Ce… ce te face să crezi că n-o să mai simt plăcere cu Kevin? întrebă Judith cu o voce în care se simţea sfidarea.

— Aşadar, recunoşti că adineauri ai simţit plăcere? întrebă el pe un ton mieros care o făcu să se simtă stânjenită.

— Oh, dar asta nu este nicidecum ceea ce voiam să spun, şi o ştii foarte bine.

— Ascultă, vizibil că nu eşti obişnuită să simţi asemenea emoţii, altfel n-ai fi atât de tulburată. Nu nega, frumoşii dumitale ochi te trădează! Răspunde-mi mai bine deschis: mai doreşti într-adevăr să-l regăseşti pe Thorne şi lipsa lui de căldură?

— Da! pretinse ea cu îndrăzneală. Cel puţin, el nu mă tratează ca pe un obiect vulgar de proprietate. Şi are un avantaj în plus: pe el, restaurantele nu-l interesează!

— Ţii cu tot dinadinsul să complici lucrurile? oftă Lyonel cu resemnare.

— Bineînţeles! Şi nu mai târziu, ci chiar acum! strigă Judith trimiţându-i o lovitură de picior în tibie.

„Ce proastă sunt” îşi spuse ea în acelaşi timp. Dar gestul ei păru să aibă un efect nesperat.

— La naiba! murmură Lyonel masându-şi piciorul lovit. Eşti un mic monstru! Ar trebui să-ţi administrez cea mai straşnică bătaie la fund din viaţa dumitale!

— Asta-i tot ce găseşti de zis? Trebuie să-ţi spun că sunt decepţionată. După toate prostiile pe care mi le-ai debitat despre senzaţiile extraordinare cărora le deţii secretul? Ce pasiune! Nu ştiu dacă un îndrăgostit veritabil, care m-ar adora şi m-ar dori atât de mult, s-ar purta ca dumneata doar la câteva secunde după ce mă fermecase, chipurile, cu un biet mic sărut!

Judith vorbea foarte repede. Trebuia să marcheze puncte înainte ca Lyonel să se înfurie şi ea îl simţea capabil să devină violent. Dar, spre surpriza ei, văzu mânia dispărând din privirea lui şi gura schiţând un surâs. O privea lung, cu mâinile în şolduri.

— Am fost lamentabil, de acord, recunoscu el cu amabilitate.

— Nu te-am obligat eu s-o spui! Scenă de seducţie care s-a schimbat în pugilat, mai mare râsul! În orice caz, una din două: sau eu nu-mi pierdusem capul, sau…

— Sau ce? întrebă el cu interes.

— Sau nu eşti îndrăgostitul pasionat care încerci să pari. De altfel, cele două ipoteze sunt exacte, atât una cât şi cealaltă.

— Dumneata nu ţi-ai pierdut capul? întrebă el cu o decepţie prefăcută.

— Bineînţeles că nu! Cunoşti multe femei să dea lovituri de picior bărbatului care, cu un singur sărut, le poartă în al şaptelea cer?

— Dacă acestei femei îi era teamă să nu cedeze puterii bărbatului, poate, îi sugeră el cu o voce blândă care

contrasta cu fulgerul din ochii lui.

— Ar trebui să fie foarte vanitos ca să ajungă la o asemenea concluzie! îi aruncă ea pe un ton batjocoritor.

— Numai dacă bărbatul în chestiune nu şi-a pierdut şi el, la fel de disperat, capul, replică el cu vocea lui plăcută.

Judith îl cercetă, derutată.

— Iată-ne întorşi de unde am placat, în fond, concluzionă ea cu o ridicare descurajată din umeri. Pretinzi, în continuare, că eşti într-adevăr îndrăgostit.

Privirea scrutătoare a lui Lyonel coborî spre covor. Judith se întreba ce înţeles avea expresia pe care o văzuse trecând prin ochii lui gri-verzui. Cu cât reflecta mai mult, cu atât simţea că teama o va cuprinde din nou, pe ea, pe care niciun bărbat nu reuşise s-o intimideze până acum.

Lyonel rupse tăcerea:

— În orice caz, te asigur că n-o să-mi petrec noaptea repetând acelaşi lucru.

— Ei bine, iată cel puţin un punct câştigat!

— Dar te avertizez, draga mea, nu dând lovituri de picior o vei scoate la capăt. Nici măcar Kevin Thorne n-o să te poată apăra. În dumneata mocneşte focul, Judith

Forrester, şi eu vreau ca el să ardă numai pentru mine. Puţin mă interesează încăpăţânarea dumitale, restaurantele şi Thorne.

„Are dreptate, gemu Judith în sinea ei. Are perfectă dreptate”. El descoperise în ea o slăbiciune pe care nimeni n-o bănuise vreodată şi pe care ea însăşi nu ştia s-o analizeze.

— Nu cred în sinceritatea sentimentelor dumitale, afirmă ea cu trufie. Chiar presupunând că ai reuşi să mă convingi de dorinţa dumitale, eu nu voi ceda. Mi se pare că te-am avertizat: nu mă voi căsători decât din dragoste.

— Fireşte, pentru că nu crezi în dorinţa mea pentru dumneata, eşti incapabilă, cu atât mai mult, să crezi în

dragostea mea.

— Mă faci să râd!

O lua oare drept o proastă, pe deasupra?

— Bun! oftă el. Renunţ. Dar amorul meu propriu a primit o lovitură.

— Îl înţeleg.

— Voi încerca altceva, continuă el cu o voce prea blândă.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea cu asprime.

— Refuzi să crezi că sunt atras de dumneata, prin urmare te voi convinge că *dumneata* eşti atrasă de mine, îi explică el de-a dreptul, cu o strălucire nedefinită în ochi.

Lui Judith i se tăie respiraţia. Hotărât lucru, îndrăzneala acestui bărbat nu avea limite. În cele din urmă, reuşi să rostească:

— Nu ai nici cea mai mică şansă, Lyonel Saber! Dacă te bazezi pe slăbiciunea mea…

— Nu pe slăbiciunea dumitale, scumpa mea. Dimpotrivă. Voinţa dumitale este aceea care complică totul şi te asigur că n-o subestimez! Poate că eşti o femeie de afaceri pricepută, Judith, dar am şi eu experienţa mea şi opt ani mai mult ca vârstă. Nu eşti pe măsura mea!

— Nu văd cum îţi pot fi utili aceşti ani de experienţă, afirmă ea enervată.

— Bun, sunt mulţumit că ridici mănuşa; asta este certitudinea că nu vei fugi.

— N-am obiceiul să fug din faţa unei probleme, ripostă ea, iritată.

— Ei bine, constat că nu te temi să te măsori cu cineva mai experimentat decât dumneata şi nici să ataci dificultăţile. Îţi sugerez să faci dovada, cât mai curând posibil, a tot ce poţi, şi te invit mâine seară la cină.

Acest apel neaşteptat la amorul ei propriu o făcu să tresară.

— Nu, mulţumesc! răspunse ea cu răceală.

— Îţi este deja teamă? insinuă el cu un râs scurt care o exasperă.

Judith se temea, pentru prima dată în viaţa ei, să fie urmărită până în pânzele albe.

— Nu asta este problema. Numai că nu am nici cea mai mică dorinţă să petrec o seară dându-ţi lovituri de picior ca să mă apăr de insistenţele dumitale.

— Îţi promit că nu voi ridica nici degetul mic. Ai şi alte obiecţii sau trebuie să înţeleg că eşti terorizată de ideea de a petrece o seară cu mine?

Atinsă în orgoliul ei, Judith cedă.

— Bine. Atunci, o singură seară. Eşti mulţumit? Recunoşti că n-am căzut tremurând la picioarele dumitale?

Vizibil satisfăcut, Lyonel se destinse. Dintr-odată, Judith regretă violenţa cuvintelor pe care le aruncase, dar era prea târziu. Lyonel începuse să vorbească:

— Dacă nu reuşesc să te conving să mă însoţeşti şi altă dată, nu voi putea să dau vina decât pe mine.

— N-o să mă mai acuzi de laşitate?

— Nu, promit. Dacă nu vei considera seara agreabilă, nu mă voi mai distra jignindu-ţi amorul propriu pentru a obţine o nouă întâlnire.

— Am fost proastă când ţi-am acordat-o pe prima!

— Fii dreaptă, draga mea, şi recunoaşte că am făcut concesii. Să spunem că întâlnirea acordată este rezultatul unui compromis.

Judith se destindea, în sfârşit, şi îi revenea şi simţul umorului.

— Accepţi să mă scuteşti de o a doua seară petrecută cu dumneata dacă te vei arăta prea detestabil şi consideri că faci o concesie?

Atmosfera se potolise. Acum că obţinuse acordul lui, Lyonel i se părea lui Judith mult mai puţin redutabil. Agresivitatea lui nu avusese oare drept scop s-o facă să cedeze? Judith constata, neliniştită, că era complet

derutată.

— De acord, reluă Lyonel cu un aer trist, sărutările mele nu valorează mare lucru, ai exprimat-o limpede. Dar trebuie să mă consideri detestabil?

Judith îşi reăcăpăta încetul cu încetul încrederea în sine şi ridicarea ei din umeri semnifica totala ei indiferenţă faţă de orgoliul masculin rănit.

— Eşti lipsită de inimă, Judith, se plânse el. În fine, o să hotărăşti singură. Este într-adevăr o concesie majoră pe care ţi-o fac.

— Accept o singură invitaţie. Amorul tău propriu va supravieţui, n-avea nicio teamă.

— Cu siguranţă, nu-ţi dai seama că-mi va fi foarte greu să rămân cuminte, murmură el îndreptându-se spre ferestrele mari.

Îşi trecu mâna prin păr, cu spatele întors. Din fericire, nu se lăsa înşelată, îşi zise Judith în sinea ei. Altfel, ar fi fost foarte aproape să creadă că trebuia să renunţe la a o săruta.

— Nu eşti primul care speră să mă facă să-mi pierd capul cu un sărut! zise ea. „Dar eşti primul care aproape a reuşit”, adăugă ea în sinea ei.

— Încerci să mă avertizezi că voi suferi aceeaşi soartă ca şi ceilalţi trei pretendenţi? întrebă el pe un ton trist, fără să se întoarcă.

Judith îi examina umerii largi şi talia zvelt. O străbătu un fior la amintirea îmbrăţişării lui, a parfumului, a căldurii corpului lui şi a tăriei muşchilor lui când o strânsese la piept… toate emoţiile acestea noi… Se strădui să alunge asemenea gânduri. Un bărbat ca el nu se putea îndrăgosti de ea. Trebuie că iubea femei ca Julia, frumoase, elegante, sofisticate şi provocatoare. Dar de ce oare se gândea la Julia? Judith reveni la realitate şi răspunse întrebării lăsate în suspensie.

— Cei trei candidaţi precedenţi au fost mai degrabă

uşuraţi să dispară, Lyonel. Dumneata vei reacţiona la fel ca ei.

Din nefericire, sfârşitul frazei nu sună atât de convingător cum îşi dorise. Se simţea un fel de regret, constată ea cu enervare.

— Încetează să mă pui întotdeauna în aceeaşi oală cu ei, ripostă el întorcându-se.

În ochii lui strălucea din nou licărirea aceea îngrijorătoare, dar atitudinea lui nu avea nimic ameninţător.

— Sunt un bărbat aparte, Judith Forrester, ai face bine să ţii minte asta. Există o mare diferenţă între ceilalţi candidaţi şi mine.

— Ia te uită, este adevărat! Dumneata eşti mai înalt, îl luă ea peste picior.

— Asta ca să te ţin mai bine în braţe, i-o întoarse el cu un zâmbet pofticios.

— Iar dumneata eşti poate puţin mai strălucitor, recunoscu ea fără tragere de inimă. Niciunul n-a reuşit să mă facă să accept o invitaţie când am aflat maşinaţiile tatii.

— Frumos din partea dumitale să vorbeşti despre maşinaţii! Dar te rog să iei seama că nu te-am forţat cu adevărat. Am încercat să salvez o situaţie care se deteriorara.

— Scuteşte-mă de aerul dumitale satisfăcut, te rog. Acum sunt pusă în gardă!

Simţea că-i revine buna dispoziţie, prevăzând că, la urma urmei, o seară cu Lyonel Saber nu risca să fie plictisitoare. Atâta timp cât va rămâne stăpână pe situaţie, cina nu va ridica nicio problemă. Păstrase despre prânzul lor de la Los Angeles o impresie foarte plăcută.

— Sunt la ordinele dumitale, acceptă el cu umilinţă. Apropo, colecţia dumitale de solniţe este splendidă. Am privit-o în timp ce te-am aşteptat.

— Cum? făcu Judith, descumpănită de această schimbare bruscă de subiect.

— Vitrina dumitale, îi explică el politicos, arătându-i mobila. Am remarcat în special o fermecătoare lebădă din cristal de Cambridge, am impresia?

— Da, exact. Mulţumesc! zise ea maşinal, constatând că pierduse controlul conversaţiei. Am descoperit-o într-un magazin de antichităţi din San Francisco. Strategia asta îţi reuşeşte întotdeauna? adăugă ea râzând.

— Care strategie?

— Arta de a deruta adversarul. Încep să-ţi înţeleg sistemul, declară ea.

— Nu te înţeleg, draga mea. Dacă faci aluzie la solniţe, n-am vorbit despre ele decât pentru a întreţine conversaţia.

— Şi pentru a schimba în mod abil subiectul! De când am intrat în această încăpere ai făcut rând pe rând pe îndrăgostitul pasionat, omul de afaceri, şi acum pe bărbatul de lume. Nu! zise ea oprindu-le cu un gest al mâinii, nu încerca să te scuzi, o ştii la fel de bine ca mine.

Judith îşi dădea seama că nu avea nimic câştigat. Avea nevoie de tot calmul şi perspicacitatea ei ca să supravegheze un partener care se afla întotdeauna cu un pas înaintea ei. Era ceva nou şi în acelaşi timp enervant. Reluă iniţiativa.

— La ce oră vii să mă iei mâine seară?

— Spre şase şi jumătate, dacă vrei. Tatăl dumitale m-a pus la curent cu restaurantele care-ţi plac.

— Frumos din partea lui! Ar face orice ca să-şi atingă scopul.

— Dar intenţiile lui sunt bune.

— Ştiu. De aceea îmi este atât de greu să ies din situaţiile pe care le-a provocat. Cel puţin, între noi totul este limpede. Eşti avertizat şi o ştii prea bine. Este ceva ca şi câştigat.

— Bravo, încuviinţă el înaintând spre ea, dar se opri din drum imediat ce o văzu că se încordează. Nu detest micile jocuri, dar dacă mă scuteşti să inventez altele, lucrurile vor fi mai simple.

— Şi ai avea câmp liber pentru dumneata singur?

— Pe cuvântul meu, sunt destul de înzestrat ca să pun la punct noi jocuri. Imaginaţia este indispensabilă în muncă.

— Aş vrea să te cred! replică ea pe un ton ursuz.

De data aceasta, cuvintele rostite îl trădaseră. Ele confirmau fără niciun echivoc că o considera mai presus de orice drept o afacere.

— Dar mai trebuie respectate regulile de bază… continuă el şi Judith sesiză în vocea lui gravă un fel de punere în gardă.

— Cu condiţia ca adversarul dumitale să vrea să intre în joc!

— În cazul care ne interesează, partenera mea va trebui să accepte jocul sau să suporte consecinţele refuzului ei.

— Nu te obosi, Lyonel Saber. Nu sunt deloc dispusă să particip la joc.

— Să ştii că există mai cu seamă o regulă principală: aceea că nu-l vei mai vedea pe Kevin Thorne.

Autoritatea care răzbătea din vocea lui avu asupra lui Judith efectul unei lovituri de trăsnet. Se aflau exact în punctul de plecare. Ei bine, ea nu va ceda. Evident, bărbatul acesta nu era motivat decât de interesul financiar, dar o fascina, şi intenţiona bucuroasă să cineze cu el în condiţii dinainte stabilite.

— N-o să-mi petrec noaptea certându-mă cu dumneata în propriul meu salon! îl anunţă ea cu trufie. Dacă persişti în dorinţa de a mă invita mâine seară, ai tot interesul să nu-mi dai ordine în domenii care nu te privesc.

El o privi insistent, ca şi cum calcula limitele răbdării

ei. Judith îşi stăpânea cu greutate un zâmbet triumfător. Da, trebuia să rămână în gardă, dar începea să ştie cum să-l manevreze.

— Ce arogantă mică! zise el cu blândeţe, aruncându-i o privire scrutătoare. Vom continua această discuţie mâine seară. Dacă eşti în căutarea unui pretext ca să te sustragi, nu ţi-l voi oferi.

— Seara noastră se va încheia în clipa în care vei exprima cea mai mică ameninţare sau vreo interdicţie.

— Ţine seama că Thorne va rupe fără îndoială relaţiile cu dumneata când va descoperi că ieşi cu mine. Îi vei vorbi despre cina noastră, Judith?

— Nu avem de ce să dăm socoteală pentru fiecare minut al vieţii noastre.

— Nici asupra nopţilor voastre?

— Am pus la punct un aranjament special, îi explică Judith.

— Îţi admir priceperea de adaptare. În această privinţă, eu sunt mai degrabă de modă veche. Nu spera la un aranjament de genul acesta, te avertizez.

— De ce? Nici nu se pune problema ca noi să avem nevoie de un aranjament!

— Ceea ce dovedeşte că viaţa rezervă tot felul de surprize.

— Doamne-Dumnezeule! Cum poţi oare să-ţi păstrezi cuceririle cu un asemenea comportament? Cât timp pot rezista ele tiraniei dumitale?

— Ca să-ţi spun întreg adevărul, rosti el desluşit, mă părăsesc de obicei când încetez să le mai plătesc cheltuielile.

Înaintă câţiva paşi şi Judith avu încă o dată impresia că este un animal hărţuit de o fiară sălbatică.

— Atunci, pentru a schimba lucrurile, ţi-ai pus ochii pe o femeie asigurată cu o dotă? întrebă ea cu dispreţ, uimită că simte o strângere de inimă.

— Nu m-am gândit la acest aspect al problemei, dar, în fond, este adevărat. Chiar dacă, în realitate, puţin îmi pasă de restaurante, adăugă el făcând un alt pas spre ea.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc!

Judith se străduia să nu dea înapoi, nedorind să dea niciun semn de slăbiciune. De altfel, era la ea acasă, trebuia să reia controlul situaţiei.

— Este timpul să pleci, Lyonel, îl anunţă ea cu un aer sfidător. Acum că ştii că nu vei încheia afacerea, mai doreşti să cinezi cu mine mâine seară?

— Îmi asum acest risc.

Se găsi brusc foarte aproape de ea şi-i puse o mână pe umăr. Ea rezistă dorinţei de a se feri şi se mulţumi să încrunte sprâncenele.

— Acordă puţină putere unei femei şi ea începe imediat să-şi dea importanţă! constată el abătut. Recunoaşte sincer că te intrig tot atât de mult cât mă intrigi dumneata pe mine. Dovada că ai acceptat invitaţia la această cină. O ştii foarte bine.

— Se manifestă din nou insuportabila dumitale vanitate masculină, zise ea fără răutate, recunoscând în sinea ei că el avea dreptate.

În mod straniu, o fascina mai mult decât orice până în prezent.

— Mă voi considera fericit dacă amorul meu propriu nu va fi făcut fărâme când vei sfârşi să mai fi atât de îndârjită, scumpa mea, oftă el, retrăgându-şi brusc mâna de pe umărul ei. Haide, este preferabil să plec, altfel risc să nu mai pot răspunde de mine!

— Şi să te arunci asupra mea ca un nebun? i-o reteză ea cu o voce tăioasă.

— Linişteşte-te, răspunse el îndreptându-se spre uşă. Nu mă gândeam decât să te sărut.

— Am impresia că un om de afaceri ca dumneata îşi foloseşte puterea de convingere preferând vulgara forţă

fizică.

— Voi folosi ceea ce am să vreau, draga mea Judith! Ai recunoscut că sunt mai înalt şi mai strălucitor decât ceilalţi pretendenţi, te sfătuiesc aşadar să fii extrem de prudentă. De acord?

Privirea lui plină de hotărâre şi de asprime o puse pe Judith într-o teribilă stare de stânjeneală. Începu să se teamă că jocul devenea prea periculos pentru ea. Dar Lyonel îi zâmbea, iar din ochii lui dispăruse orice urmă de autoritate rece.

— La revedere, Lyonel, îi spuse ea. Pe mâine seară, la şase şi jumătate.

— Negreşit. Şi mai cu seamă îţi recomand să-ţi respecţi cuvântul.

— Ţi-am mai spus că nu mă tem de dumneata, Lyonel Saber, declară ea fulgerându-l cu privirea.

Judith detesta, admirând totuşi, felul în care îi irita amorul propriu.

— Atunci, pe mâine!

Uşa pocni în spatele lui şi toată înflăcărarea, căldura şi viaţa care umpluseră încăperea, dispărură.

Judith rămase câteva secunde nemişcată, cu ochii pironiţi asupra unui perete, cu mintea copleşită de un gând obsedant. Dar, curând după aceea, se ridiculiză singură. De ce să caute răspunsul? Avea cu adevărat nevoie să ştie dacă el ar face efortul s-o caute dacă va lipsi de la întâlnire? Va merge oare până acolo încât s-o roage? Socotea că un asemenea demers ar fi penibil orgoliului masculin. Cu siguranţă, ar fi însemnat multă umilinţă pentru un bărbat ca Lyonel Saber. În orice caz, Judith avea mândria ei, nu se punea problema să fugă. Nu se punea problema să-şi recunoască înfrângerea. Nu se punea problema nici să-şi mărturisească sieşi, în acelaşi timp, câteva lucruri pe care nici măcar nu voia să le ia în considerare deocamdată…

Traversă gânditoare apartamentul ca să stingă luminile şi se opri în faţa vitrinei cu colecţia ei de solniţe. Încerca să se concentreze asupra muncii care o aştepta a doua zi. Contabilitatea ei era înfloritoare în momentul acesta, şi nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să constate beneficiile. Dar perspectiva aceasta agreabilă nu reuşi să-l alunge din amintire pe vizitatorul ei.

Intră în dormitor, înveselit de o cuvertură roşie cu auriu şi câteva stampe chinezeşti pe perete. Abia când se întinse în pat, cu cearşafurile trase sub bărbie, acceptă în sfârşit adevărul.

Îi purta pică lui Lyonel că o hărţuise fără milă, încât nu mai putea refuza să cineze cu el. Dar realitatea era că dorea foarte mult să-şi petreacă seara cu acest bărbat enervant şi atât de fascinant!

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Judith îşi oferi o plimbare pe plajă înainte de a se cufunda în contabilitate. Îşi opri maşina, la o oră foarte matinală, la ţărmul oceanului şi se avântă alergând, în picioarele goale, spre apă. Plajele acestea minunate cu nisip alb făceau atracţia oraşului şi erau frecventate în sezonul cald de numeroşi turişti. Cei cu mai multă dare de mână erau încântaţi să ia masa la *Solniţa de argint* şi apreciau că pot alătura mâncării vinuri din soiuri alese.

Nu-i era somn, în pofida nopţii scurte; dimpotrivă, se simţea chiar puţin surescitată, în dimineaţa asta. De ce oare era atât de interesată de acest bărbat? se întrebă ea cu asprime. Nu era tot atât de frumos ca precedenţii, chiar dacă bănuia că nu-i lipseau succesele feminine. Purta haine de croială clasică, iar maşina lui, pe care o zărise în ajun, n-avea nimic dintr-un bolid sport.

Era inutil să răsucească subiectul pe toate părţile, concluzionă ea cu onestitate, privind valurile. În realitate, Lyonel era primul dintre candidaţi care o atrăgea atât

intelectual cât şi fizic. îi făcea plăcere să stea de vorbă cu el, împărtăşeau gusturi comune, şi chiar atunci când cuvintele lor luau o turnură spre înfruntare, ca în seara precedentă, simţea o tulburare neobişnuită.

Îşi aminti reacţia pe care o avusese atunci când o sărutase Lyonel şi încruntă din sprâncene. Înţelesese că majoritatea bărbaţilor nu-şi pierd timpul cu o femeie de genul ei, să facă pe îndrăgostiţii pasionaţi. Ea era cu siguranţă mult mai sensibilă la o conversaţie spirituală. Bărbaţi asemenea lui Kevin profitau de atitudinea ei independentă. Ea nu le uşura tentativele de cucerire.

Lyonel sesizase foarte bine personalitatea lui Judith şi, ţinând seama de toate elementele acestea, îşi încercase şansa. Judith era prima surprinsă de rezultatul obţinut. Ea cunoştea acum satisfacţia pe deplin feminină de a avea o influenţă asupra unui bărbat.

Până atunci, ea se jucase cu focul! Din ce în ce mai vulnerabilă la eforturile lui Lyonel, ea îşi spunea că soluţia cea mai înţeleaptă era să nu-l mai revadă. Poate că el s-ar resemna la asta după cina din seara aceea…

Se reîntoarse în oraş şi până la ora unu a după-amiezii, nu realiză cum trecuse timpul. Când îşi ridică în sfârşit ochii din registrele ei de conturi, scoase un suspin de satisfacţie. Închizând registrele şi aranjându-le în ordine pe birou, se felicită când îşi constată succesul după ce muncise atât de mult. Tatăl ei era el însuşi mândru de ea. Gândindu-se la Crawford, se simţi plină de remuşcări. Ar fi trebuit să-i telefoneze şi să-l invite la masă în cursul săptămânii. Dar asta l-ar fi făcut repede să se creadă iertat pentru maşinaţiile lui!

În clipa când se pregătea să părăsească biroul, sună telefonul.

— Bună, Kevin, zise ea recunoscându-i vocea. Cum merge arta alimentară?

— Minunat. Ştii, dacă vor fi mai multe comenzi, poate

că-i voi consacra mai mult timp. Tabloul va fi gata miercuri. Voi veni devreme să te iau, pentru ca să profiţi de lumina matinală, de acord?

— Ne-am înţeles. Dar nu este nevoie să vii să mă iei, Kevin. Pot veni singură…

— Nicio problemă! De altfel, îţi sunt dator un drum! Tu m-ai transportat ultima dată, de data asta este rândul meu să te duc cu maşina.

— Este adevărat! zise Judith râzând. Bine. Pe miercuri dimineaţă. Altceva?

— M-am gândit că ai fi mulţumită să afli că Melanie mi-a telefonat în dimineaţa asta, zise Kevin pe un ton fals indiferent.

— Ah, da? Veşti bune?

— Da. Revine la Santa Barbara, răspunse el cu o urmă de încântare în glas pe care Judith o detectă imediat.

— Sunt fericită pentru tine, îi spuse ea cu onestitate.

— Şi eu, imaginează-ţi. De data aceasta, lucrurile se vor petrece altfel.

— Vrei să spui că vei găsi pentru ea un loc în viaţa ta, mai important decât pictura?

— Am învăţat mult de la tine. Mi-ai demonstrat că interesul comercial nu este de dispreţuit. M-ai ajutat să pierd puţin din temperamentul meu de artist cu capul în nori.

— Te-ai maturizat, asta-i tot. Ca toată lumea, de altfel.

— În orice caz, de data asta Melanie va rămâne. N-o voi lăsa să mai plece.

Pasiunea care se simţea în cuvintele lui o făcu pe Judith să înţeleagă că Kevin vorbea serios. îi dorea, sincer, să fie fericit. Închise telefonul gândindu-se că, dacă raporturile ei cu Kevin nu depăşiseră niciodată stadiul prieteniei, motivul apărea astăzi cu toată claritatea. Când vorbea cu ea, nu simţise niciodată pasiune în vocea lui şi

nici ea nu simţise vreodată ceva faţă de el.

Venise momentul să examineze mai îndeaproape noţiunile de pasiune şi dragoste! Pregătindu-se pentru întâlnirea cu Lyonel, îşi repeta cu străşnicie că trebuia să ştie să facă diferenţa între pasiune şi dragoste. Nu se punea problema să confunde totul, mai ales astăzi.

În picioare în faţa oglinzii, îşi înfăşură impecabil în jurul capului cozile lungi ale părului ei ca mierea închisă la culoare. În rochie de casă, se gândea la ţinuta pe care s-o aleagă, când auzi bătându-se la uşă. Intrigată, verifică ceasul. Mai erau patruzeci şi cinci de minute până la întâlnire. Deschise uşa şi tresări, surprinsă.

— Lyonel! exclamă ea. Dar nu este decât şase fără un sfert.

Haina lui sport şi pantalonul maro de o croială rafinată puneau în valoare o cămaşă şi o cravată de un galben foarte deschis.

Picături de apă de la duşul pe care-l făcuse străluceau încă în părul lui şi el mirosea bine. Un amestec foarte bărbătesc de parfum şi de săpun.

— Îmi dai voie să intru? întrebă el cu o gravitate calculată.

Judith tresări şi-i făcu loc să treacă.

— Bineînţeles! Nu te aşteptam atât de devreme. Credeam că vei fi foarte punctual, nici în avans nici în întârziere, adăugă ea zâmbind.

— O să mă crezi dacă-l spun că eram foarte nerăbdător să încep seara? o întrebă el trecând prin faţa ei, cu ochi strălucitori.

— Nu cred niciun uvânt, dar este întotdeauna pălcut să aştepţi. Ia loc şi serveşte-te cu un pahar până când termin să mă îmbrac. Voi fi repede gata.

— Nu este cazul să te grăbeşti! Acum că sunt aici, nu mai sunt grăbit, îi aruncă el vesel îndreptându-se spre bucătărie.

Judith îl urmări câteva secunde cu surprindere, apoi se grăbi spre dormitor, de unde ieşi nu după multă vreme pentru a-l găsi în picioare pe verandă, contemplând înserarea care se lăsa asupra oraşului. El se întoarse spre ea, cu un zâmbet admirativ pe buze.

— Foarte frumoasă, îi spuse el ridicând paharul în sănătatea ei. O eleganţă foarte sobră, cu excepţia colierului destul de grosolan! îmi place într-adevăr, verdele şi auriul ţi se potrivesc de minune, adăugă el examinând cu atenţie rochia gen furou de culoarea smaraldului şi masivul colier mexican din aur fasonat artizanal care-i împodobea gâtul. Bău o înghiţitură şi-i întinse paharul de cristal lui Judith.

— Bea şi dumneata!

Gestul era atât de autoritar încât fu obligată să se execute. Sub privirea atentă a lui Lyonel, ea înghiţi o gură de scotch simplu, al cărui gust o făcu să se strâmbe. Considera iniţiativa lui drept foarte intimă, dar nu exprimă niciun protest. Lyonel părea încântat de supunerea ei. El îi luă paharul şi-l goli înainte de a-l pune pe masă.

— Este realmente de nebăut! murmură Judith ca să rupă tăcerea care devenea stânjenitoare.

— Scotchul? Atunci, de ce ţii aşa ceva în casă? replică el.

— Pentru vizitatorii ocazionali. Este mai rapid decât a prepara un cocteil. Oamenii de afaceri nu apreciază decât unul din acestea două.

— Dat fiind faptul că sticla este pe jumătate goală, consider că primeşti prea mult! Va trebui să renunţi la asta.

De acum înainte, o singură persoană va avea dreptul să consume din această sticlă.

— Dacă începi în felul acesta, Lyonel, ar fi mai bine… Expresia ochilor gri-verzui se înăspri şi Judith ezită.

Dar Lyonel se destinse şi-i zâmbi seducător.

— Vom încheia o înţelegre… Dumneata îmi promiţi să fii veselă şi eu… voi încerca să nu te copleşesc cu autoritatea mea.

Judith îl privi insistent, întrebându-se dacă vorbea serios. Da, nu era nicio îndoială. Constata pe figura lui cât de greu îi era să facă această promisiune ridicolă.

— Oh! Lyonel, eşti într-adevăr imposibil! zise ea izbucnind în râs.

— Atunci, eşti de acord?

— De ce nu? făcu ea ridicând din umeri cu nepăsare. Dumneata eşti acela care m-a invitat şi eu n-am mai ieşit într-un loc elegant de la ultimul candidat! Eşti gata? întrebă ea îndreptându-se spre uşă.

— Eu ar fi trebuit să pun întrebarea, remarcă el tăios, punându-i pe umeri etola pe care ea o ţinea în mână. După cum văd, încerci deja să preiei iniţiativa!

— Este seara mea, nu?

— Nu în totalitate. Este şi a mea.

— Cred că hotărâserăm că eu voi fi aceea care stabileşte raporturile noastre.

— Numai până la un anumit punct.

— Nu ştiu cum pot colaboratorii pe care-i ai să lucreze cu dumneata, glumi Judith îndreptându-se spre maşină. Au ei oare o cât de mică autoritate?

— În limitele acordate de mine. Vrei să candidezi pentru o slujbă?

— Oh, nu! Nu sunt în stare să lucrez pentru cineva. Sunt o persoană mult prea independentă. Numai dacă sunt lăsată complet liberă… adăugă ea cu o privire piezişă.

Arborând un surâs larg, el făcu ocolul maşinii ca să ajungă la scaunul său.

— Nu mă vei găsi chiar atât de indulgent, spuse el pornind motorul. Te voi lăsa cu mare plăcere să conduci conform concepţiei dumitale în afaceri, cu excepţia situaţiilor când hotărârile vor merge împotriva bunului-

simţ…

— Vrei să spui: împotriva concepţiei dumitale despre bunul simţ…

— Exact. Cât despre viaţa particulară, aici trebuie să fiu un… hm, un patron foarte posesiv. Te voi supraveghea ca un vultur! declară el cu o intransigenţă prost ascunsă sub un ton de glumă.

— *Patron*, în limbajul dumitale, vrea să spună *soţ*, mi se pare? sugeră ea cu un aer candid.

— În al dumitale nu? replică el pe acelaşi ton, aruncându-i o privire rapidă.

— Nu-ţi face idei greşite, Lyonel! Te însoţeasc în seara asta deoarece n-am nimic altceva de făcut şi pentru că am ieşit cel puţin odată cu fiecare dintre candidaţi.

— Crezi că vei petrece o seară plăcută?

— Sper.

Puţin mai târziu, aşezaţi la o mică masă retrasă, slab luminată, în restaurantul ales de Lyonel, Judith trebui să recunoască faţă de ea însăşi că seara începuse bine. În orice caz, era mult mai plăcut decât cu candidaţii precedenţi. Dar, tocmai de aceea, trebuia să rămână în gardă. Nu se punea problema să prindă prea mult gust pentru compania aceluia care se dovedea cel mai periculos dintre toţi. Fără voia ei, Judith simţea că, în seara aceea, prudenţa îi slăbeşte. Poate pentru că Lyonel îi promisese că n-o va deranja cu insistenţele lui? Sau pentru un alt motiv pe care ea încă refuza să-l recunoască?

— Este un privilegiu să ieşi cu o celebritate printre patronii locali de restaurante, remarcă Lyonel în timp ce bucătarul şef şi chelnerul şef veneau s-o salute pe Judith, cercetându-l cu multă curiozitate pe însoţitorul ei.

— Trebuie să-ţi spun că atunci când proprietarul acestui restaurant vine la *Solniţa de argint*, el este primit cu aceeaşi atenţie.

— Acesta este avantajul micilor întreprinderi. Cel

puţin, ai posibilitatea de a fi cunoscut personal, comentă Lyonel gustând din cocteilul lui.

— Da, asta îmi place, dar mă întreb dacă mi-ar plăcea mai mult să mă aflu în fruntea unei întreprinderi mari! zise ea coborându-şi pleoapele pentru a-şi atenua ironia din privire.

Spre marea ei surpriză, Lyonel părea să-i ia în serios măgulirea ironică.

— Eu am cunoscut această plăcere, zise el gânditor. Dar nu mai sunt la fel de entuziasmat.

Să fie oare un nou şiretlic? se întrebă Judith. Voia oare ca ea să se înduioşeze pentru nefericitul director prea bogat?

— Altfel spus, puterea nu te mai tentează?

— Mai mult sau mai puţin. Am reuşit în ceea ce am hotărât să fac. Fireşte, vreau în continuare să-mi dezvolt întreprinderea.

— Nu-ţi face sânge rău! Neliniştile dumitale sunt foarte normale, să ştii. Am citit o carte, luna trecută, despre criza anilor treizeci. Ai intrat în anii treizeci, nu-i aşa? întrebă ea aplecându-se spre el cu vioiciune. Ei bine, cineva de vârsta dumitale sau îşi realizează ambiţiile, sau eşuează. În ambele cazuri, după criză urmează o perioadă în timpul căreia se caută noi raţiuni pentru a trăi. Unii trebuie să dezvolte ceea ce au realizat deja, ca dumneata; ceilalţi nu mai au decât să-şi găsească noi scopuri care să-i stimuleze. Cursul s-a terminat! îl anunţă ea rezemându-se de spătarul scaunului. Regret că nu îţi pot oferi sfaturi mai potrivite cu situaţia dumitale personală, dar cartea nu trata decât cazuri generale.

— Mulţumesc, doctore Forrester!

— Pentru dumneata, este gratuit! Ce vei face, acum că ţi-am analizat problema?

— O rezolv.

— Cum?

— Îţi voi spune într-o zi. Deocamdată, nu cred că m-ai asculta cu obiectivitate.

— De ce? Am ceva de-a face cu planurile dumitale? Ştii, „criza anilor treizeci” nu este singura în genul ei.

— Da? Există şi o criză a anilor patruzeci?

— Cu siguranţă, şi multe altele după aceea! Ascultă, tatăl meu a traversat o criză gravă în urmă cu circa zece ani, după moartea mamei. El a rezolvat-o adoptând viaţa marilor industriaşi stabiliţi aici, în California de Sud. O să iei aceeaşi direcţie.

— Pasionant. Bun, acum că am analizat viaţa mea, să trecem la a dumitale. Cum intenţionezi să abordezi criza anilor treizeci?

— Poate că voi deschide un alt restaurant.

— Te vei căsători?

— Este posibil!

— Nu o căsătorie de convenienţă, bineînţeles, ci un contract cinstit, întemeiat pe egalitate şi respect reciproc?

— Ţi-am mai spus de o sută de ori că mă voi căsători din dragoste…

Chelnerul care veni să ia comanda îi întrerupse, dar Lyonel reluă subiectul imediat după plecarea lui.

— Să te căsătoreşti din dragoste, de acord. Dar crezi că vei şti să estimezi dragostea potrivită, draga mea Judith? Eşti oare capabilă să recunoşti bărbatul care te va iubi cu adevărat?

Aştepta răspunsul ei cu o satisfacţie atât de evidentă încât Judith mirosi o cursă.

— Sunt totuşi în măsură să recunosc dragostea, ca toată lumea… dorinţa de a fi cu cineva, de a împărtăşi totul, de a trece cu vederea micile defecte, gusturi comune, tot felul de indicii…

— O mare prietenie, într-un cuvânt. Nu te căsătoreşti cu prieteni, Judith, te înşeli!

— De ce nu? întrebă ea, iritată de aluzia evidentă la

Kevin. Mi se pare că prietenia constituie o bază solidă pentru o căsătorie reuşită.

— Ce faci cu pasiunea, în calculul dumitale? zise Lyonel foarte încet, cu vocea lui caldă.

— Vrei să spui dorinţa senzuală, şuieră ea, simţind că devine stacojie sub privirea lui scrutătoare.

— Nu, pasiunea. Am trăit destul pentru a face deosebirea, dragă Judith.

— Nu ţi-am permis să-mi spui aşa!

— Nu abate discuţia. Dacă eşti de bună-credinţă, vei recunoaşte că între noi există deja toate elementele necesare unei mari prietenii. Ştiu că nu eşti pregătită să vezi în asta pasiunea, dar vei ajunge şi acolo.

— Lyonel! îl rugă ea, îngrozită de ideea că cineva i-ar putea auzi… sau că el spunea adevărul.

Bineînţeles că între ei exista o atracţie pasională. Magnetismul acestui bărbat o tulbura într-un fel complet neobişnuit. Dar lui nu-i lipseau femeile îndrăgostite nebuneşte, trebuia să ţină seama de asta.

Lyonel îi urmărise pe faţă toate schimbările de expresie. O linişti, plin de blândeţe.

— Nu te nelinişti, spuse el cu o voce alinătoare, voi fi cuminte.

— Sper! Aş vrea să petrec o seară agreabilă.

— Aşa va fi. Să alegem un domeniu mai puţin delicat şi-ţi voi demonstra cât de fermecător pot să fiu!

Într-adevăr, a fost. A vorbit despre solniţe vechi, despre restaurantul lui Judith, despre politică, despre inflaţie şi despre absurdităţile dietetice servite la prânzurile de afaceri. Dar oricare ar fi fost subiectul, cuvintele lui Lyonel erau impregnate de dorinţa pe care o încerca pentru Judith şi ea se simţea foarte vulnerabilă. La desert, începea să se gândească la faptul că sentimentele lui Lyonel faţă de ea nu erau poate motivate de restaurantele lui Crawford.

După cină, acceptă invitaţia lui de a merge la o discotecă.

— Iată momentul pe care-l aşteptam de când am venit să te iau de acasă! murmură Lyonel cuprinzând-o cu braţele.

— Doreşti să dansezi cu mine? întrebă ea surprinsă şi flatată, în fond.

— Este ocazia să te ţin în braţele mele fără să lezăm buna-cuviinţă, îi şopti el strângând-o mai tare.

Înclină cu o mână capul lui Judith în scobitura umărului său. După o scurtă ezitare, Judith preferă să evite orice discuţie în acest loc public şi, de altfel, umărul lui Lyonel era foarte confortabil.

Seara se desfăşură cât se poate de plăcut, până când în clipa când farmecul fu rupt brutal de o voce guturală care-i reaminti lui Judith că nu erau singuri pe lume la micuţa lor masă ferită. Ridicând privirea, o recunoscu pe proprietara vocii.

— Julia! Asta-i bună! exclamă ea.

Lyonel se întoarse spre cea nou-venită. Dintr-odată, bucuria lui Judith dispăru. Realitatea îi reveni sub trăsăturile planturoasei Julia, extraordinar de elegantă.

— Judith, să nu-mi spui că tatăl tău ţi-a găsit un altul? zise ea strecurând o privire admirativă spre Lyonel.

Judith făcu prezentările, fără nicio tragere de inimă.

— Faimoasa blondă provocatoare, dacă nu mă înşel? glumi Lyonel, ridicându-se ca să-i strângă mâna.

— Provocatoare? repetă aceasta pe un ton vesel. Poate, la urma urmei, dacă jocul merită efortul…

După expresia de pe figura ei, ea considera cu siguranţă că Lyonel merita osteneala.

— Nu păreţi să vă temeţi atât de mult de blondele provocatoare, domnule Saber, reluă Julia.

— Ceea ce dovedeşte că nu trebuie să te încrezi în aparenţe, domnişoară Fane. În realitate, acestea mă

îngrozesc, adăugă el cu aerul cel mai neutru.

Indiferenţa lui faţă de formele senzuale ale prietenei ei o linişti pe Judith, dar, deloc descurajată, Julia izbucni în râs şi puse pe braţul lui Lyonel o mână cu unghii lungi, de culoare roşu-închis.

— Sunt sigură că voi şti să vă liniştesc, susură ea. Judith, sună-mă dacă ai nevoie de ajutor. Presimt că va fi mult mai plăcut ca ultima oară. Bun, trebuie să fug, scumpul de Conrad mă aşteaptă. Pe curând, sper, domnule Saber.

Îi părăsi cu o piruetă graţioasă, lăsând în urma ei o dâră de parfum scump.

Judith se cufundă în contemplarea paharului ei pe jumătate gol şi Lyonel a fost cel care a rupt tăcerea.

— Eşti lipsită complet de scrupule abandonând un biet bărbat inocent la discreţia unei asemenea creaturi! declară el cu răceală.

Uluită, Judith îşi ridică privirea spre el şi văzu că ochii lui străluceau de amuzament. Atmosfera se destinse imediat.

— Ştii cum se întâmplă în astfel de situaţii, glumi ea intrând în jocul lui. Afacerile sunt afaceri.

— Dar, spune-mi, toată lumea aici este la curent cu existenţa candidaţilor?

— Majoritatea prietenilor mei. Trebuia să le explic de ce eram subit văzută în localuri de noapte cu o serie de bărbaţi tineri şi fermecători, bogaţi şi distinşi!

— Şi prieteniul dumitale, Thorne, ce spune despre asta?

— Kevin ştie că toţi candidaţii aleşi de tatăl meu îmi sunt perfect indiferenţi!

— Trebuie să aibă idei excepţional de tolerante ca să-ţi permită să ieşi în aceste condiţii, chiar dacă sunt speciale. Nu are, prin urmare, niciun simţ al riscului?

Printr-o asociaţie de idei, Judith îşi aminti brusc de

întoarcerea Melaniei, care nu era de natură să-i uşureze situaţia. Nu va mai putea să-l folosească pe Kevin drept pretext pentru a se apăra.

— Kevin este un bărbat modern, zise ea străduindu-se să vorbească pe un ton indiferent. Ştii, este un artist. El vede altfel lucrurile…

— Altfel, poate, dar probabil nu mai limpede.

— Adică?

— Te cunoaşte de un an de zile şi încă n-a descoperit-o pe adevărata Judith. Mă întreb chiar câtă sensibilitate artistică are dacă n-a reuşit să descopere căldura şi pasiunea care se ascund în spatele faţadei dumitale de femeie de afaceri. În fine, cu atât mai bine!

Judith se încruntă, dar replica usturătoare pe care voia s-o dea nu-i veni pe buze. În lipsa ei, se forţă să surâdă.

— Dacă eşti amabil, încetează să vorbeşti ca şi cum ai avea drepturi asupra mea. Altfel, seara va fi stricată.

— Haide! Să spunem că este vina Juliei, deoarece totul mergea bine înainte de apariţia ei. De acord? zise el vesel.

Judith şovăi o clipă înainte de a încuviinţa cu un zâmbet slab.

— Da. Să nu pierdem singura seară pe care o avem de petrecut împreună, rosti ea cu fermitate.

Fulgerul rapid care trecu prin ochii gri-verzui nu-i scăpă lui Judith, provocându-i o nouă tulburare. Totuşi, îşi repetă ea, bărbatul acesta nu reprezenta niciun pericol pentru ea, cu condiţia să ştie să ţină piept farmecului său.

— Doresc într-adevăr ca seara aceasta petrecută împreună să nu fie ultima, Judith, murmură Lyonel cu o voce abia auzită.

Ea îl cercetă o clipă printre pleoapele pe jumătate închise. De ce oare, având toată puterea să-i refuze familiarităţile, se simţea ca un pisoi la discreţia unui leu?

La urma urmei, nu era o femeie slabă şi fără minte! O dovedise deja de trei ori în mai puţin de un an! Atunci, de ce Lyonel o tulbura atât de mult?

Capitolul 5

La orele două noaptea, Judith avu în sfârşit posibilitatea să se debaraseze de rochia de culoarea smaraldului şi de greul colier exotic. Prăbuşită pe patul ei, cu ochii mari deschişi în întuneric, constata că Lyonel Saber marcase încă un punct. Nu încercase s-o sărute, îi înşelase toate aşteptările şi, în cele din urmă, reuşise să-i smulgă promisiunea unei noi cine cu el!

Ah, i-o făcuse! Ea se aştepta la o îmbrăţişare pasionată în momentul despărţirii, şi el ce făcuse? Abia dacă îi depusese un uşor sărut pe frunte! Fusese atât de stupefiată încât acceptase fără să se gândească o nouă întâlnire a doua zi.

Aş! La urma urmei, se risc îşi asuma ieşind cu un gentleman? În fine, ar fi putut să-i dea un sărut adevărat… suspină ea.

A doua zi, Judith se ocupă de restaurantul ei cu o atenţie foarte relativă. Reuşi să pună la punct o nouă reţetă de biscuiţi din făină de secară cu lapte şi să încheie inventarul pivniţei, dar, când ajunse la maşina ei, era preocupată mai curând de ce va purta la cină.

A doua seară începu sub aceleaşi auspicii fericite ca în ajun. La orele şase fix, Lyonel se prezentă la ea acasă, cu un pachet în mână.

— Sunt cumva flori? glumi ea desfăcând cu nerăbdare panglica.

— M-am gândit că vei prefera această bagatelă, îi aruncă el îndreptându-se spre bar.

„Ca şi cum ar fi la el acasă”, remarcă Judith.

Despachetă cadoul cu o curiozitate crescândă. Forma, greutatea… era o solniţă!

— Oh, Lyonel! Este splendidă!

Întorcând piesa din sticlă purpurie între degete, admira suportul de argint cizelat cu fineţe.

— Îţi place? o întrebă el, vizibil neliniştit de reacţia ei.

— La nebunie! Este atât de originală! Nu am niciuna care să-i semene.

Lyonel zâmbea cu afecţiune şi, ridicând privirea spre el, ea îi înapoie zâmbetul.

— Îţi mulţumesc, Lyonel!

Apoi, emoţionată că el îşi petrecuse ziua răsoclind magazinele de antichităţi, înaintă spre el, se înălţă pe vârful picioarelor şi-l sărută pe obraz. El nici măcar nu tresări şi ea se dădu imediat înapoi. Ca să-şi ascundă roşeaţa care simţea că-i cuprinde obrajii, se aplecă şi strânse hârtia ambalajului.

— Mă duc să-i găsesc loc în vitrină, zise ea repede, îmbinând gestul cu vorba. Şi apoi vom fi gata de plecare…

— Nimic nu ne grăbeşte, spuse el liniştit.

Judith avea impresia că se sufocă în încăperea aceea devenită în mod subit prea mică sub efectul magnetismului lui Lyonel, aproape tangibil.

— Ai aerul unei regine barbare, în seara asta! zise Lyonel, entuziasmat de rochia ei neagră decoltată şi de cerceii mari de aur din urechi. Nu înţeleg cum niciun bărbat nu te-a răpit până acum.

Judith surâse, măgulită.

— Probabil că ambiţiile mele profesionale îi ţin la distanţă!

— În orice caz, pe mine n-o să mă intimidezi cu acest pretext! o avertiză Lyonel.

„Da, se gândi Judith, umerii tăi sunt destul de largi pentru a susţine o femeie şi cariera ei pe deasupra! Dar o doreşti oare realmente?”

Cina n-a fost mai puţin agreabilă ca aceea din seara trecută, cu atât mai mult cu cât Judith se simţea mai puţin

agresivă. Flecăriră vesel despre unele şi altele, ducând uneori gluma puţin mai departe, fără să dăuneze înţelegerii lor. Lyonel Saber dovedea din ce în ce mai limpede că stăpânea prea bine psihologia feminină.

Puţin mai târziu, aflată în braţele lui pe ringul de dans, Judith încetă în sfârşit să-şi analizeze reacţiile şi se lăsă în voia ritmului muzicii, plăcerii de a simţi braţele puternice ale lui Lyonel în jurul corpului ei.

— Este minunat să dansez cu dumneata, murmură el aplecat spre ea. Este extraordinar să te ţin în braţele mele. Sunt mulţumit că n-am încheiat un acord pentru a şti cine comandă în seara asta, adăugă el cu o notă de insolenţă în glas.

— Cum? replică Judith, brusc neliniştită, îndepărtându-se uşor de el.

Dar Lyonel izbucni într-un râs liniştitor şi o strânse din nou lângă el.

— Nimic grav. Tocmai a intrat tatăl dumitale cu un grup de prieteni. Cred că ar trebui să ne ducem să-l salutăm.

— Crawford aici? zise ea întorcându-se. Oh, la urma urmei, voi profita de situaţie ca să-l invit, pentru că trebuia s-o fac. Eşti de acord pentru mâine seară?

— Cu multă plăcere, dar cu condiţia să nu fiu obligat să te împart cu el în toate serile.

— Ah! Aşa cum îl cunosc, va avea cu siguranţă planuri pentru noapte şi noi vom fi liberi. Cine s-a întors primul aseară, el sau dumneata?

— L-am auzit venind la aproximativ o oră după mine. Cum ai ghicit?

— Chestiune de obişnuinţă! Vino, să mergem să-i spunem bună seara!

Lyonel o urmă în sală.

— După aceea vom pleca, declară el în spatele ei. Nu ţin să-l am drept martor. Este deja destul de plictisitor să

împart vila cu el.

— Lyonel, aş vrea să nu… începu Judith.

În clipa aceea, muzica se opri şi vocea gravă a lui Crawoford răsună din spatele perdelei de plante verzi care-l ascundeau vederii:

— Atunci, i-am spus tânărului că poate să-şi aleagă oricare restaurant, incluzându-l şi pe cel care valorează o avere, din Orange Country, dacă reuşeşte s-o facă pe Judith să-l accepte drept soţ. Cred că dacă cineva o poate face să cedeze, acela este Saber. Are o minte care funcţionează ca un calculator şi are suficientă voinţă ca să-i ţină piept fiicei mele. Aş avea în el un…

Muzica acoperi ultimele cuvinte ale tatălui ei, dar Judith auzise destul. Încremenita locului, se simţea îngheţată până în măduva oaselor. Ce dezastru! Şi ea era cât pe ce să se îndrăgostească de Lyonel! Nimic nu se schimbase de fapt, deoarece ştiuse întotdeauna la ce să se aştepte, dar cel puţin nu avusese impresia că era cât pe ce să cadă în prăpastie. O cuprinse dorinţa nestăpânită să fie singură ca să reflecteze la prostia ei şi să plângă în voie. Vru să facă stânga-mprejur şi se izbi de Lyonel. El o cuprinse cu braţele.

— Linişteşte-te, îi porunci el. Vrei să te faci remarcată, sau crezi că am putea pune lucrurile la punct cu Crawford, ca nişte adulţi ce suntem?

Ochii ei chihlimbarii îl priviră rugător.

— Nu, Lyonel, nu pot…

Dar el îi aruncă o privire atât de sumbră şi de autoritară încât se lăsă antrenată în spatele plantelor verzi, în faţa lui Crawford şi a prietenilor lui.

Judith nu mai avea de ales. Adunându-şi toată hotărârea de care era capabilă, îl auzi pe Lyonel salutându-l amical pe Crawford şi anunţându-l că Judith îi invita pe amândoi la cină, a doua zi. Expresia jenată a tatălui ei îi spunea că îşi dăduse seama că ea îi auzise cuvintele. Se

ridică pentru a veni s-o îmbrăţişeze.

— Îmi pare rău, Judith, îi şopti el.

— Păcat că nu ţi-ai terminat povestea, remarcă liniştit Lyonel, strângând în continuare braţul lui Judith.

— Vorbeşti despre felul în care ai primit oferta mea? Începusem cu asta, închipuie-ţi, şi am spus cum m-ai trimis la plimbare, preciză Crawford care urmărea zâmbetul îngheţat al fiicei sale şi ochii în care strălucea o furie ce nu i-o cunoştea.

— Nu încerca să dregi lucrurile! îl sfătui ea cu o blândeţe acră.

Nimeni nu şi-ar fi putut imagina cu preţul cărui efort supraomenesc îşi păstra zâmbetul pe buzele palide. Îl vedea cu coada ochiului pe Lyonel urmărind-o cu atenţie. El îşi dădea seama de chinul ei. Se felicită că descoperise la timp adevărul său, mai curând, că primise confirmarea primelor ei bănuieli.

— Lyonel şi cu mine ştim exact despre ce este vorba. Când toată lumea este informată, nimeni nu mai e în pericol, nu-i aşa? I-am trimis la plimbare pe primii trei pretendenţi, Crawford. Voi şti să mă descurc şi cu domnul Saber.

Degetele lui Lyonel îi strângeau braţul până la amorţire, împiedicând-o să se elibereze cu demnitate.

— Judith, draga mea, începu Crawford. M-ai înţeles greşit, eu…

— Tată, te aşteaptă prietenii.

— Da, este adevărat. Invitaţia ta pentru mâine mai rămâne valabilă?

— Nu cred. Sunt sigură că înţelegi…

— Vom fi acolo la şase şi jumătate, interveni Lyonel întorcându-se spre Crawford. N-avea grijă, mă ocup eu de ea, în seara asta. Du-te la prietenii dumitale.

Cei doi bărbaţi se priviră ca şi cum Judith nu era de faţă.

— Pe mâine seară, Judith, îi spuse încet Crawford fiicei sale, care se îndepărta deja.

Lyonel vru s-o conducă la masa lor, dar ea protestă:

— Condu-mă acasă, Lyonel.

— De ce? o întrebă el privind-o în ochi. Ce s-a schimbat? Cunoşteai planurile tatălui dumitale!

— Între a le cunoaşte şi a le auzi anunţate public este o prăpastie! Vreau să mă întorc acasă. Dacă nu mă conduci, voi chema un taxi sau pe Kevin! bâigui ea.

— Ţi-am mai spus că Thorne nu mai există, aşa că termină cu prostiile. Dar, dacă asta vrei într-adevăr, te conduc acasă.

— Da, ţin neapărat.

— Nu uita asta! îi spuse el pe un ton enigmatic, arătându-i etola pusă pe spătarul scaunului.

Judith se îndreptă cu paşi hotărâţi spre ieşire. Nu se simţise niciodată atât de furioasă.

— Ştii cel puţin de ce eşti atât de furioasă, Judith? o întrebă el deschizându-i portiera maşinii.

— Ţi-am spus-o deja! izbucni ea.

— Nu te cred.

Portiera se trânti şi Lyonel se strecură în spatele volanului. Judith trecea prin chinurile iadului. Era atât de impozant, atât de puternic…

Venise timpul să-şi înfrâneze imaginaţia delirantă. Lyonel era o fiinţă civilizată, de ce oare îi era atât de teamă de el? La urma urmei, el ar putea ajunge la o înţelegere cu Crawford… şi să spună adio restaurantelor.

În pofida tuturor asigurărilor pe care şi le adresa în sinea ei, drumul până acasă i se păru îngrozitor de lung în tăcerea apăsătoare ce domnea între ei. Judith refuza să analizeze care ar fi fost soarta ei dacă n-ar fi surprins cuvintele tatălui său şi dacă ar fi cedat înainte farmecului lui Lyonel. Deoarece, incontestabil, avea farmec. Chiar dacă acum îl detesta din toate puterile, în adâncul inimii

regreta ce ar fi putut exista, poate, între ei.

Lyonel opri maşina în faţa imobilului lui Judith fără să spună o vorbă.

— Nu este nevoie să mă conduci până la apartamentul meu, zise Judith cu o voce tăioasă. Întoarce-te la discotecă. Crawford va fi cu siguranţă încântat să te alături prietenilor lui.

— Nu, am ceva de pus la punct cu dumneata, răspunse Lyonel cu aroganţă.

— De pus la punct, într-adevăr? Hotărât lucru, nu ieşi din domeniul afacerilor.

— Am ales prost cuvintele, recunosc. Să spunem mai bine că am nişte planuri pentru restul serii.

— Dacă se referă la mine, poţi renunţa la ele! strigă ea scuturându-şi braţul ca să-l elibereze din mâna lui.

Restaurantele acestea aveau realmente atâta importanţă pentru el încât să se înverşuneze astfel ca să salveze situaţia? O credea oare atât de naivă sau atât de vulnerabilă faţă de puterea lui de seducţie?

— Judith, ştiu că eşti bulversată, dar trebuie să stăm de vorbă…

— Despre ce? ţipă ea căutându-şi cheile în poşetă. Nu mai avem nimic să ne spunem.

— Dar fă un efort să priveşti adevărul în faţă! zise el cu o furie stăpânită care avu drept rezultat creşterea nervozităţii lui Judith.

— A făcut-o tata pentru mine, replică ea cu curaj, încercând să descuie uşa cu mâna tremurând.

— Dar dumneata, nu. Motivul pentru care eşti atât de contrariată, Judith Forrester, este că începi să mă iubeşti. Nu voi pleca înainte de a te auzi spunând-o, declară el pe un ton autoritar.

— Nu! strigă ea. Jocul acesta nu mă mai interesează.

— Dar Judith, eu nu mă joc, zise Lyonel împiedicând-o să-i închidă uşa în nas.

— Lasă-mă!

— Nu! replică el cu o hotărâre care o făcu să tresară.

Lui Judith îi scăpă uşa şi trebui să dea înapoi la înaintarea impetuoasă a lui Lyonel, care se hotărâse să intre cu orice preţ în apartamentul ei.

În semiîntunericul din hol, silueta lui puternică dădea cu adevărat impresia că era capabil să arunce o femeie pe umăr şi s-o ia cu el.

Judith făcu încă o dată un efort ca să-şi controleze imaginaţia nestăvilită. Era perfect în măsură să-l stăpânească pe bărbatul acesta!

— Dacă ridici mâna asupra mea, Lyonel Saber, vei regreta, iar tata se va grăbi să te ruineze.

— Nu am intenţia să te violez, prostuţă mică, zise el. Vreau să te sărut şi tu vei putea să-ţi anunţi tatăl că mă voi căsători cu tine.

Tulburată de hotărârea din ochii lui cu luciri de oţel, Judith trebuia să recunoască faptul că neliniştea ei făcea loc unei excitări stranii care-i cuprindea tot corpul.

Prinsă într-un vârtej de panică, îşi dădea seama că provocările pe care i le lansa n-aveau decât un scop: să-l facă să-şi exprime încă o dată dorinţa faţă de ea. El, care nu urmărea decât restaurantele! Incapabilă să gândească limpede sub puterea magnetică a ochilor lui întunecaţi, dădu înapoi, înnebunită.

Lyonel îşi scotea haina şi-şi desfăcea cravata.

— Ai cel puţin eleganţa să recunoşti că numai vânzarea restaurantelor te obsedează! îi strigă ea, sperând din toată inima ca el s-o contrazică.

Mergând de-a-ndărătelea, ajunse în mijlocul salonului şi mai avea puţin până să fie blocată pe verandă.

— Tu eşti aceea care mă obsedează, Judith, şi înainte de a veni ziua de mâine, vreau să-mi spui şi tu acelaşi lucru.

— Chiar dacă m-ai forţa, bâigui Judith, cu obrajii în

flăcări, nu m-aş căsători niciodată cu tine.

Îşi ridică mâna într-un fel de gest defensiv, care însemnă pierzania ei. Cu cravata pe care o ţinea încă în mână, el îi prinse încheietura mâinii şi, dezechilibrând-o, o făcu să-i cadă în braţe.

— Eşti nebun! strigă ea cu o voce răguşită de furie.

— Da, sunt nebun după tine! îi murmură el încet la ureche.

El îşi înclină capul ca să atingă cu buzele gura lui Judith. Apărându-se din răsputeri, ea nu aştepta totuşi decât un lucru: ca el s-o sărute în sfârşit. Nimeni n-o privise vreodată cu atâta pasiune şi ea nu încercase niciodată o dorinţă atât de arzătoare.

Lyonel puse stăpânire pe buzele ei cu o lăcomie care o făcu să-i alerge foc prin vene. Orice teamă dispărută, se lăsă în voia ciudatelor emoţii încă necunoscute care o cuprindeau. Tot ce putuse trăi până în clipa de faţă se şterse din memoria ei.

— Lyonel! suspină ea când el îi abandonă buzele ca să-i sărute gâtul. De ce eu? Eu nu… eu nu sunt Julia. Eu n-am nimic excitant pentru tine.

— Eşti extraordinară! Nici măcar nu ştii cât de fascinantă eşti cu atitudinile tale cuminţi de femeie de afaceri.

Eşti un veritabil foc sub gheaţă… Ce să spun de idiotul acela de Thorne, care a lăsat să-i scape o comoară!

— Kevin nu este…

Nu avu răgazul să-l informeze că Kevin nu era amantul ei, pentru că el o întrerupse, în timp ce-i mângâia pielea catifelată a umărului:

— Kevin nu mai are nici cea mai mică importanţă, mormăi el.

Fără să dea drumul încheieturii lui Judith, răscoli cu cealaltă mână în părul ei pentru a scoate acele care ţineau cozile, eliberând o cascadă de aur vechi care-i ajunse până

la talie.

— Ah, ştiam! murmură el.

Îşi trecu drăgăstos degetele prin părul mătăsos şi unduitor.

Judith nu renunţase să se apere. Instinctul ei de femeie o avertiza de emoţia care se ascundea în spatele pasiunii exprimate de Lyonel Saber, dar tulburarea ei era vizibilă şi ea ar fi făcut totul pentru ca Lyonel să n-o remarce.

— Nu mă voi lăsa niciodată sedusă de un asociat al tatălui meu, protestă ea.

— Dar, Judith dragă, murmură el trăgând fermoarul rochiei ei, exact asta se va întâmpla. Numai că tare aş vrea să ştiu cine pe cine seduce!

Într-un efort lipsit de vlagă, Judith încercă să se zbată ca să scape, dar îşi pierdu echilibrul şi trebui să se agaţe de gâtul lui Lyonel care profită de situaţie ca s-o înlănţuie şi mai strâns. Strălucirea ochilor lui căpătase o notă veselă şi ea, cuprinsă de ameţeală, închise ochii.

— Am visat întotdeauna să fac o femeie să-şi piardă capul, zise el cu un râs înăbuşit.

O ridică în braţe şi traversă cu ea încăperea în direcţia dormitorului. Judith avu o tresărire.

— Pentru că de obicei procedezi altfel ca să seduci? îi aruncă ea cu o voce pe care se strădui s-o facă usturătoare.

— De obicei, mă comport ca un om de afaceri civilizat. Dar, continuă el aşezând-o cu blândeţe pe cuvertura roşu-aurie de pe pat, mi-am dorit întotdeauna ca o femeie să-mi trezească simţurile ascunse. O femeie pe care s-o apăr, s-o admir, s-o tachinez, pe care s-o înving, s-o copleşesc cu cadouri şi pe care s-o duc în braţele mele în camera ei!

Prizonieră a ochilor lui gri-verzui care o priveau stăruitor printre pleoapele îngustate, Judith încercă,

disperată, să facă apel la raţiune:

— Lyonel, te rog, ascultă-mă…

Dar el îşi scosese deja cămaşa pe care o aruncă la podea şi, lăsându-se să cadă pe pat lângă ea, îşi puse mâna puternică pe şoldul lui Judith care abandonă orice veleitate de rezistenţă, copleşită de dorinţa arzătoare de a trăi până la capăt pasiunea pe care o aprindea în ea.

Cu picioarele imobilizate sub cele ale lui Lyonel şi mâinile blocate deasupra capului, se abandonă setei aprinse a sărutărilor lui. Abia dacă protestă când el făcu să-i alunece partea de sus a rochiei de pe umeri, descoperind un sutien de dantelă pe care el îl descheie imediat ca să-i mângâie rotunjimea dulce a sânilor.

— Taci, Judith, murmură el. Eşti gata să iei foc. Vom arde împreună…

Aflată cu totul la discreţia acestui bărbat care o domina, Judith se arcui sub el şi-şi înfipse unghiile în muşchii tari ai spatelui lui, smulgându-i lui Lyonel un geamăt de plăcere.

— Eşti frumoasă, spuse Lyonel, cufundându-şi faţa în părul ei mătăsos.

Înflăcărarea cu care-i mângâia corpul trezea în ea un val de emoţii cu totul noi.

— Spune-mi că mă doreşti, îi ceru el. Vreau să aud gura ta rostind cuvintele pe care le reţii.

— Da, te doresc, şopti ea. Te vreau din toate puterile mele. Şi tu, mă iubeşti puţin?

— Dacă te iubesc? Dar nu vezi că te iubesc, că am nevoie de tine, că te doresc, toate deodată? Te vei căsători cu mine, Judith, vei fi în întregime a mea, dragostea mea!

Judith respiră adânc. O idee încolţea în mintea ei înfierbântată.

— Lyonel? gemu ea, dacă mă iubeşti cu adevărat…

— Da, draga mea, te vreau toată a mea…

— Lyonel, să nu ne căsătorim! Doar să ne iubim. Voi

fi astfel sigură că mă vrei într-adevăr pe mine, nu restaurantele tatii!

Capitolul 6

Cuvintele lui Judith avură asupra lui Lyonel efectul unei descărcări electrice. El se redresă, cu trăsăturile înăsprite şi ochii întunecaţi de mânie.

— Vrei doar o legătură?

Corpul lui îi părea acum foarte greu lui Judith, încă întinsă sub el.

— Vrei să-ţi dovedesc dragostea mea acceptând o legătură cu tine? Asta n-are niciun sens. Am văzut cum te purtai cu Thorne! Eu nu voi suporta niciodată să mi te imaginez cu alt bărbat decât cu mine.

— Iar eu am învăţat ceva din experienţa pe care am avut-o cu cei trei candidaţi precedenţi. Dacă insişti să te căsătoreşti cu mine, nu voi şti niciodată dacă eşti interesat de mine sau de banii tatălui meu.

— Ascultă, zise el strângând-o dureros de umeri, îţi jur că în noaptea asta vei afla exact ce simt pentru tine.

— Asta nu este dragoste.

— Află că un bărbat îşi poate pierde răbdarea, chiar cu aceea pe care o iubeşte!

— Lyonel, te rog să mă asculţi! îl imploră ea cu o voce înăbuşită de emoţie. Totul s-a întâmplat atât de repede. Abia ai intrat în viaţa mea şi pretinzi s-o controlezi ca şi cum ai avea drepturi asupra mea.

— Uneori, trebuie să ştii să-ţi impui drepturile, murmură el.

În vocea lui revenise blândeţea şi mângâia părul răspândit pe pieptul lui Judith.

— Iată că reapare omul de afaceri! Vorbeşti despre mine ca despre o întreprindere.

El ridică din umerii lui largi şi goi.

— Şi ce-i cu asta? Ne pierdem timpul cu discuţii nesfârşite. Lasă-mă să te iubesc, va fi mult mai plăcut!

Se aplecă spre ea ca s-o muşte de ureche şi să-i mângâie sânii, şi Judith închise ochii sub valul de fiori care o cuprindea.

— Vreau o soţie, Judith, nu o amantă, murmură Lyonel, cu capul ascuns la gâtul ei.

Judith tresări.

— N-am intenţia să devin o întreţinută, Lyonel, fie că ne căsătorim sau nu!

— Nu se pune problema de a fi întreţinută, zise el cu o notă de amuzament în glas, este vorba să aparţii exclusiv cuiva. O să-mi aparţii, draga mea, în toate înţelesurile cuvântului.

— Nu mă iubeşti deloc, constată Judith cu tristeţe, după care adăugă imediat: mă doreşti, probabil, dar nu mai mult decât restaurantele. Oricum, îndoiala va dăinui întotdeauna. Un bărbat sincer nu mi-ar refuza condiţiile…

— Doamne-Dumnezeule! Oare ce mă opreşte să te bat, Judith Forrester? exclamă Lyonel.

Se ridică dintr-o săritură şi-şi luă cămaşa de pe podea. Derutată de această violenţă neaşteptată, Judith rămăsese nemişcată, întinsă pe cuvertura exotică, având părul răspândit în jurul ei ca o aureolă. îl urmări încheindu-şi nasturii şi, când el îşi ridică privirea, ea se crispă sub duritatea expresiei lui.

— N-am decât un lucru să-ţi spun, fiinţă sâcâitoare, care mă oboseşte cu lungile ei raţionamente! Poate că am mulţi înaintaşi care au fost oameni de afaceri fără scrupule, dar tu trebuie să te tragi dintr-o serie afurisită de strămoşi care au fost negustori de cai! Nu, nu te ridica! îi porunci el, cu toate că ea nu schiţase niciun gest. Îmi găsesc singur drumul. Îţi doresc un sfârşit de noapte la fel de jalnic ca al meu.

Uşile se trântiră şi Judith îndrăzni în sfârşit să se mişte. Începu prin a desface cravata de mătase rămasă înfăşurată în jurul încheieturii mâinii ei, observând cu

surprindere că avea obrajii plini de lacrimi.

A doua zi dimineaţă, nişte bătăi în uşă o treziră dintr-un somn agitat. Se ridică din pat ca să îmbrace un capot şi constată în oglindă rezultatul dezastrului. Avea ochii umflaţi şi părul îi atârna lamentabil, într-o masă încâlcită.

Cine putea oare s-o deranjeze atât de devreme? Da! tresări ea. Kevin!

Tânărul artist aştepta pe palier, foarte vesel. De la prima vedere, el înregistră dezastrele înregistrate de persoana lui Judith.

— Nu se poate, ţi-ai petrecut noaptea pe câmp? Nu întrerup nimic, cel puţin? Vreau să spun, candidatul numărul patru n-a reuşit, sau ce?

— Kevin, dacă nu taci imediat, îţi trântesc uşa în nas!

— Ce-i cu tine? Nu te-am văzut niciodată atât de prost dispusă. Priveşte, soarele străluceşte şi eu am să-ţi arăt o splendidă operă de artă care va face din mine un om bogat. Ce poţi cere mai mult?

— Prieteni puţin mai înţelegători! strigă Judith. Poţi să încetezi cu prostiile tale, sau nu?

— Dar te tachinam, scumpo. Vino, am să-ţi fac o cafea. Se pare că ai mare nevoie de aşa ceva şi am impresia că ar fi preferabil să mă ocup eu însumi de asta. Dacă vrei, du-te şi fă un duş, în timpul ăsta. După aceea, o să-mi povesteşti totul. Chestiunea nu poate fi lipsită de interes, ca să te fi adus în starea asta.

— Kevin, dacă n-aş dori atât de mult o cafea, te-aş trimite la naiba! Uitasem complet de întâlnirea noastră.

Lasă-mă câteva minute şi totul va reintra în normal, zise ea întorcându-se în dormitor.

— N-ai de ce să te grăbeşti, am nevoie de câtva timp ca să pun în funcţiune cafetiera asta grosolană. Ah! Ce bună este cafeaua instant!

Judith dispăru în baie, socotind că jetul de apă caldă o s-o calmeze. În clipa când se pregătea să deschidă

robinetul, se auzi o bătaie la uşă. Ce dimineaţă!

Auzi nişte murmure nelămurite, apoi vocea lui Kevin, mai clară:

— Judith, ai face bine să vii. Ai o vizită.

„Ce mai e oare?” bombăni ea în sinea ei, îmbrăcându-şi rapid capotul. Renunţă să dea părului un aspect prezentabil şi ieşi fără tragere de inimă. Surpriza îi tăie respiraţia.

— Lyonel, dar... dă-i drumul lui Kevin! strigă ea văzând că-l apucase cu răutate pe pictor de gulerul cămăşii.

Lyonel îi aruncă o privire furioasă, nu fără să remarce expresia ei supărată.

— Judith, pledă Kevin străduindu-se să rămână calm, i-ai putea explica limpede relaţiile noastre?

— N-am nevoie de amănunte, zise Lyonel cu o voce de gheaţă. Singurul lucru care mă interesează deocamdată, este că relaţiile voastre au luat sfârşit, înţelegeţi? Judith este a mea, Thorne, să fie clar, o dată pentru totdeauna!

— Judith, spune-i că nu sunt amantul tău! repetă Kevin, care se simţea cuprins de un început de panică.

— Regret că-ţi stric numărul, Lyonel, îi aruncă Judith cu o furie dispreţuitoare, dar te înşeli complet. Kevin şi cu mine nu suntem decât prieteni, nimic mai mult. Dă-i drumul, sau chem poliţia.

— Prieteni este cuvântul pe care-l foloseşti? Va trebui să găseşti altceva pentru a numi legătura voastră, micuţo.

— Nu avem o legătură! Îţi reamintesc că tu ai fost acela care a plecat aseară.

— Poate, dar am revenit în dimineaţa asta. Accept condiţiile tale. Numai că pun şi eu câteva. Mai întâi, să nu existe niciun alt bărbat în viaţa ta, Judith Forrester.

Kevin făcu o nouă încercare să liniştească situaţia.

— Ce poveste! Ce-ar fi să începem prin a pune cu

limpezime lucrurile la punct? Ca să fiu cinstit, prietene, nu m-am culcat niciodată cu Judith, îţi jur. Venisem s-o iau în dimineaţa asta, cum ne înţeleseserăm, ca să-i arăt ultima mea pânză. Dacă dumneata ai adus-o în starea în care se află, n-am de ce să te felicit. N-am văzut-o niciodată aşa!

— Mulţumesc, Kevin Thorne! făcu Judith cu o privire care arunca flăcări. Eşti prea amabil! Mă întreb de ce-ţi iau apărarea.

— Pentru că n-ai putea lăsa un nevinovat să plătească pentru nimic!

— Aşadar, nu eşti amantul ei? reluă Lyonel cu un fel de speranţă în glas. Atunci, de ce m-a lăsat să cred că voi doi aveţi o legătură?

— Speram să mă laşi în pace dacă…

— M-ai minţit?! exclamă Lyonel cu ochii pironiţi în cei ai lui Judith.

— Da, Kevin este un prieten, nimic mai mult. El se va căsători curând cu o anume Melanie, dacă vrei să ştii totul.

— Îndată ce voi reuşi să-i pun un inel pe deget, preciză Kevin, schiţând un surâs. Şi dacă va merge, asta va fi datorită lui Judith.

— Ce-i cu toată povestea asta? întrebă Lyonel adresându-se din nou lui Kevin.

— Judith m-a ajutat să văd totul cu limpezime. Ea m-a făcut să înţeleg că trebuia să fac unele concesii dacă voiam s-o păstrez pe Melanie. Judith este o prietenă, o excelentă prietenă, dar nimic mai mult! Foloseşte-ţi puţin materia cenuşie, Saber! Gândeşte-te puţin: dacă eram amantul ei, aş fi lăsat-o să iasă cu dumneata sau cu ceilalţi candidaţi? Am instinctul proprietăţii, ca orice bărbat normal.

— Ah, nu mai înţeleg nimic! izbucni Lyonel în culmea exasperării. Uită-te la mine, Judith, şi repetă ce a spus el! îi ordonă el luând-o de bărbie.

— Kevin şi cu mine n-am fost niciodată amanţi, rosti ea încet.

În ciuda enervării, se sili să-l privească pe Lyonel în faţă, în timp ce el o scruta cu privirea lui părunzătoare. După un timp, el se destinse şi oftă.

— Atunci, nu l-ai chemat aici după plecarea mea, aseară? întrebă el.

Era mai curând o constatare decât o întrebare.

Judith scutură din cap şi mâna lui Lyonel alunecă de la bărbie spre ceafa ei.

— Nu poţi să-ţi dai seama ce şoc am avut când am văzut cine-mi deschide uşa! şopti Lyonel înclinând spre el capul lui Judith, ai cărei pumni începură să lovească pieptul lui musculos.

— Dacă încerci să te faci iertat pentru stupiditatea ta, îţi pierzi timpul! ţipă Judith în cutele cămăşii lui. Dă-mi drumul!

— Cred că sunt într-adevăr în plus aici, zise gânditor Kevin. Judith, te rog să mă ierţi, dar eu plec. Vei vedea într-o altă zi capodopera mea.

— Aşteaptă, Kevin… începu Judith, dar fu strivită din nou la pieptul lui Lyonel.

— La revedere, Thorne. Îmi pare rău pentru neînţelegere, dar sunt sigur că înţelegi cum stau lucrurile, zise calm Lyonel.

— Da, încep să înţeleg… răspunse ironic Kevin. În orice caz, mi-ai dezvăluit un aspect al personalităţii lui Judith Forrester pe care nu-l ştiam absolut deloc. N-am văzut-o niciodată atât… atât de puţin sigură pe sine. În sfârşit, în fiecare zi avem ceva de învăţat!

— Încă ceva, adăugă Lyonel. Prietenia, treacă-meargă, dar nu mai vreau să te găsesc aici la o oră atât de matinală, Thorne. De acord?

— În întregime. La revedere, Judith!

Ea auzi uşa închizându-se şi Lyonel îi dădu în sfârşit drumul.

— Trebuie să fii încântat de numărul acesta de

mascul gelos! îi strigă ea. Ţi se întâmplă des?

Judith îşi dădea seama cu luciditate că se ascundea în spatele furiei ca să evite explicaţiile referitoare la întoarcerea lui inopinată.

— Se pare că nu eşti în formă, remarcă el. Du-te şi fă un duş până când eu termin cafeaua. Vom discuta după aceea.

— O să fac duş când o să am chef!

— Şi Majestatea Voastră doreşte să-l facă îndată? o întrebă el pe un ton sarcastic.

— Întocmai, i-o întoarse ea îndreptându-se spre dormitor.

— Judith, adăugă Lyonel înainte ca ea să dispară, ar fi trebuit să ghicesc de la început că te foloseai de Thorne ca să te aperi.

— În cazul acesta, am câştigat prima rundă! îi aruncă ea închizând uşa.

Peste o jumătate de oră, Judith redevenise ea însăşi. Părul ei curat era strâns viguros în cozi şi purta o pereche de blugi foarte ajustaţi, cu o bluză cu mâneci lungi. O ultimă privire în oglindă o asigură că-şi pierduse înfăţişarea jalnică de la trezire. Obrajii ei îşi regăsiseră chiar puţină culoare. Atenţie, îşi spuse ea, nu se pune problema să se lase amăgită de noi iluzii.

În încăpere plutea un miros plăcut de cafea. Lyonel era aşezat, cu o ceaşcă în mână, şi citea o revistă de afaceri. Îşi ridică privirea la intrarea ei.

— Complimentele mele! o aprobă el. Trebuie să-ţi spun că nu eram nemulţumit să văd că ai petrecut o noapte tot atât de proastă ca mine. Este reconfortant să ştii că nu eşti singurul care suferă. Cafeaua ta, zise el întinzându-i o ceaşcă.

Judith începu să învârtească lichidul negru şi tresări când el îi aruncă fără nicio introducere:

— Aşadar, să vorbim despre această legătură! Nu ţi-

ai schimabt părerea de aseară?

— Nu, murmură ea.

— Te avertizez că dacă accept, voi pune condiţiile mele.

— Ce vrei să spui? întrebă ea cu nervozitate, îndoindu-se acum de strategia ei.

Se întreba dacă nu-l pusese în situaţia de a discuta despre viitorul lor ca despre o tranzacţie comercială.

— Vreau să fiu sigur că vei fi legată de mine fără verighetă şi fără contract de căsătorie. Ţin neapărat la asta.

— Nu merge cu ameninţări, Lyonel! exclamă ea.

— Nu sunt ameninţări. Îţi explic doar regulile de urmat. În primul rând, pentru că eşti proprietatea mea exclusivă, şi în lipsă de verighetă, va trebui ca toată lumea s-o ştie. Îi vom anunţa pe tatăl tău, pe prietenii tăi, pe toată lumea.

— Dar este imposibil! O legătură este ceva secret. Tata va f furios!

Ca om de lume, Crawford era capabil să admită ca fiica lui să aibă un amant, dar se va dezlănţui dacă respectabilitatea era ştirbită.

— Regret, reluă Lyonel cu fermitate, vreau neapărat ca toată lumea să ştie că nu mai eşti pe piaţă!

— Ce expresie!

— Dar mi-ai atras tu însăţi atenţia aseară că sunt mai presus de orice om de afaceri!

— Nu sunt obligată să-ţi accept condiţiile! zise ea într-o tresărire de revoltă.

— Atunci, rămâne căsătoria. Alege!

— Dar nu vreau să aleg. Le refuz pe amândouă, asta-i tot.

— Judith, trebuie să te duc din nou în dormitor ca să-ţi smulg consimţământul? Ştii la fel de bine ca mine că nu vei rezista o secundă. Eu vreau să-ţi aduc dovada că mă

vrei, draga mea, dar conform condiţiilor mele.

Hotărârea lui o făcu pe Judith să pălească. Pierdea controlul, supusă total autorităţii şi puterii masculine a lui Lyonel.

— Ăsta este şantaj, murmură ea.

— Să fim lămuriţi, Judith! Revii asupra propunerii tale de ieri?

— Nu… nu! Dar am nevoie de timp de gândire!

— Şi dacă nu ţi-l acord, mă vei acuza din nou de cinism, nu?

— Trebuie să recunoşti că n-ai nimic dintr-un îndrăgostit!

— Bun, îţi acord o săptămână şi aranjează lucrurile astfel încât să-l împiedici pe Thorne să răspândească vestea.

Uşurată puţin de acest început de concesie, Judith suspină şi încercă să profite de avantaj.

— O săptămână înainte să fim… realmente…

— Să fim realmente amanţi? Eşti dură, să ştii. Dar, în fine, de acord. Trebuie să mă întorc la Los Angeles mâine şi nu voi reveni înainte de duminică. După aceea am o conferinţă… Da, începând de miercurea viitoare, voi fi liber. Concediul meu coincide cu începutul legăturii noastre. Este minunat.

„O săptămână, repetă Judith în sinea ei. O săptămână ca să-mi hotărăsc toată viaţa”.

— Bun, acum că am rezolvat primul punct, să trecem la următorul, zise Lyonel.

— Este de-ajuns, nu crezi?

— Ascultă, nu vreau să întreţin nicio confuzie. Trebuie pus la punct aspectul financiar…

— Sete rezolvat. N-o să mă las întreţinută de tine.

— Ştiu, am înţeles. Dar eu, dacă-mi petrec la tine toate weekendurile, ţin să-mi asum partea mea…

— Oh! strigă ea sărind în picioare, chiar nu poţi să te

exprimi altfel?

Ea îi întoarse spatele ca să-şi recapete calmul. Bătaia degetelor lui pe rezemătoarea fotoliului o călca pe nervi.

— Vorbesc ca un om de afaceri, pentru că aşa mă consideri.

Judith îşi coborî capul.

— Nu mă înţelegi… bâigui ea.

— Ba da, închipuie-ţi! Te cunosc mai bine decât crezi. Nu eşti singura care vrea să se căsătorească din dragoste.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă ea întorcându-se încet spre el.

— Şi eu vreau o dovadă a dragostei tale. Prefer totuşi o legătură unei căsătorii otrăvite de povestea cu restaurantele!

Judith înghiţi lovitura. Ea se întoarse din nou spre fereastră, înainte de a întreba:

— Şi ce dovadă aştepţi de la mine?

— Să-mi ceri tu însăţi să mă căsătoresc cu tine.

— Eşti un monstru! Un monstru de aroganţă şi de egoism. Ce te face să crezi că mă voi umili să te implor? De altfel, cine îţi permite să crezi că voi accepta şantajul tău?

— Vrei într-adevăr s-o ştii? întrebă el cu vocea lui catifelată, îndreptându-se spre ea. Când te ţin în braţele mele, te topeşti, Judith. Acesta este motivul pentru care voi sfârşi prin a obţine ceea ce vreau. Dar gândeşte-te bine înainte de a te lansa într-o legătură, pentru că nu este uşor de trăit o asemenea situaţie. Vei avea împotriva ta furia tatălui tău, opinia prietenilor tăi convinşi că eşti întreţinută, cum spui. Şi dacă, în ziua când mă vei ruga să accept căsătoria, eu voi refuza?

— Taci! strigă ea, cu lacrimi în ochi. Lasă-mă să mă gândesc, Lyonel. Am nevoie de linişte…

— N-ai la ce să te mai gândeşti, zise el prinzând-o în braţe ca s-o împiedice să fugă. Ai luat deja o hotărâre, nu? Preferi o legătură?

— Nu! protestă ea cu o voce răguşită. Nu poţi să-mi impui o legătură…

— Nu? replică el punându-şi buzele peste ale ei.

Simţea puterea acestui bărbat, sporită şi mai mult de mânie. Nu mai era în stare să se lupte nici cu pasiunea lui, nici cu a ei proprie. Totuşi, legătura aceasta i se părea din ce în ce mai sordidă. Pierduse. Nu mai avea mijloacele să-i reziste.

— Ai câştigat, gâfâi ea. Mă voi căsători cu tine, voi face ceea ce vrei. Acum lasă-mă, te rog!

Judith se simţi străbătută de un fior de uşurare.

— Ai răgaz o săptămână, o asigură el cufundându-şi privirea foarte tandră în ochii ei înceţoşaţi. În dimineaţa asta l-am anunţat pe tatăl tău de căsătoria noastră pentru miercurea viitoare. Nu te nelinişti, scumpa mea, adăugă el cu o uşoară notă de triumf, într-o zi vei afla că am trecut strălucit examenul pe care mi l-ai impus.

Capitolul 1

În pofida activităţii intense care domnea întotdeauna la *Solniţa de argint* în timpul prânzului, Judith rămânea obsedată de ultimele fraze rostite de Lyonel. Căsătoria ei era fixată. Fusese, încă o dată, manipulată!

Nu reuşea să reconstituie conversaţia. De altfel, totul începuse prost: sosirea lui Kevin, scena care avusese loc între cei doi bărbaţi, discursul lui Lyonel care se înverşuna să păteze imaginea eventualei lor legături. Şi ea nu ghicise nimic! Pentru a-i zăpăci mintea, era un adevărat campion. În cele din urmă, acceptase căsătoria cu el fără măcar să-şi dea seama.

— Judith, un client cere reţeta ta de pâine din făină de porumb! îi strigă una dintre chelneriţe. Să i-o dau?

— O să i-o scriu, răspunse Judith ştergându-şi mâinile de şorţ. Într-una din zilele următoare se va afla că acest client care ne solicită reţetele este ziarist la una din acele faimoase reviste culinare!

— Ne aşteaptă celebritatea! glumi Ben, bucătarul şef.

Judith lucra maşinal, chinuită de obsesia ei. Lyonel o părăsise imediat după ce-şi lansase bomba, nu înainte de a-i reaminti că tatăl ei, împreună cu el însuşi, o vor întâlni la cină. Rămăsese singură după bătălie, descumpănită, sigură de un singur lucru: înfrângerea ei absolută!

Da, pierduse bătălia, îşi spuse ea închizând restaurantul. Dar războiul? Încă nu semnase capitularea!

Regăsindu-şi un rest de energie, îşi jură să nu cedeze atât de uşor. Îi rămâneau câteva ore până la cina cu Lyonel şi cu tatăl ei; îi va aştepta cu hotărâre. De altfel, îi rămăseseră şi alte arme. Se gândi brusc la Julia Fane.

O dată ce luase hotărârea, Judith îi telefon Juliei imediat ce ajunse acasă, pentru a-i explica situaţia.

— Oh, Judith, voi fi încântată să vin. Acest domn Saber arată senzaţional şi este şi mai bogat decât candidatul precedent. Îi voi spune lui Carl că o chestiune neprevăzută mă împiedică să merg la întâlnirea cu el. De altfel, nici tatăl tău nu arată rău, adăugă ea cu un mic râs sugestiv.

— Crawford iese mult, ştiu, răspunse tăios Judith, care nu reuşea să conceapă o viaţă consacrată seducerii bărbaţilor.

— Nu te nelinişti, Judith. Mă voi ocupa eu de fermecătorul Lyonel. Va fi chiar o plăcere.

Judith închise telefonul, gânditoare. Julia reuşea întotdeauna s-o uimească. Parie cu ea însăşi că prietenei sale nu-i vor trebui două minute ca să devină vedeta serii. Chiar dacă Lyonel se arătase mai mult decât lipsit de entuziasm atunci când se întâlniseră, el nu va rezista în seara asta arsenalului etalat de farmecele ei. Interesant de urmărit, se gândi Judith. Acum, trebuia ca cina să fie la înălţimea situaţiei. Porni la treabă, cu eficacitatea ei obişnuită.

După cum conveniseră, Julia sosi prima,

strălucitoare, într-o rochie mulată, foarte decoltată, de un albastru viu. Judith simţi o uşoară împunsătură în inimă. Totuşi, nu trebuia să regrete că o invitase! Prin comparaţie, rochia ei sobră din muselină bej, înfrumuseţată cu un cordon multicolor, i se păru dintr-odată banală.

— Oh, Judith, sunt atât de mulţumită! o anunţă ea aşezându-se cu graţie pe canapea. Ultima seară a fost foarte plăcută, cu candidatul numărul trei, cred, până în momentul când a devenit... plictisitor, dacă înţelegi ce vreau să spun!

Fără s-o asculte, Judith făcu maşinal un semn din cap şi tresări. Se sunase la uşă. Cu mâinile umede de emoţie, se duse să deschidă. Oare cum va reacţiona Lyonel?

— Bună seara, Crawford, zise ea cu căldură sărutându-şi tatăl cât putea de încet, ca să întârzie clipa când urma se întâlnească ochii gri-verzui ai bărbatului zvelt aflat în spatele lui.

— Draga mea Judith! exclamă Crawford vesel şi strălucitor de elegant. Sunt copleşit! Ştiam că Lyonel este bărbatul care-ţi trebuia. Mi-a plăcut imediat ce l-am văzut. Aşadar, în seara asta, se sărbătoreşte logodna? Lyonel mi-a spus că aţi fixat căsătoria pentru miercurea viitoare?

— Vom vorbi mai târziu despre asta, tată. Intră, am o altă invitată.

Îşi ridică apoi ochii spre Lyonel. O privea cu atâta căldură încât i-a fost foarte greu să-i susţină privirea.

— Bună seara, Judith, zise el sărutând-o pe buze. Mă temusem o clipă că nu te voi găsi aici, în seara asta.

— De ce?

El surâse cu un aer ironic, sorbind-o din ochi.

— O presimţire că ai fi vrut să dispari... Dar ar fi fost păcat. Eşti fermecătoare, în seara asta. Delicioasă ca întotdeauna.

Judith simţea cum roşeaţa îi cuprindea obrajii.

Zgomotul vocilor dinspre salon dădea de ştire că Crawford o descoperise pe cealaltă invitată. Julia putea să se felicite, în seara asta! Doi bărbaţi bogaţi şi frumoşi, eleganţi, siguri de ei şi de reuşita lor…

Lyonel intră în salon în urma lui Judith; îl surprinseră pe Crawford, cu un zâmbet larg pe buze, ţinând încă mâna Juliei. Amuzat, Lyonel îi aruncă o privire lui Judith, murmurând:

— Planul de situaţie critică, am impresia… Credeam totuşi că ştii să pierzi!

Apoi, fără să-i aştepte răspunsul, se îndreptă spre Julia ca s-o salute.

— Bună seara, Julia. Sunt fericit să te revăd, îi spuse el curtenitor luând mâna pe care ea i-o întindeea cu o mişcare plină de graţie.

— Vă cunoaşteţi deja? se miră Crawford.

— Judith ne-a prezentat într-o seară, îi spuse Julia cu vocea ei guturală, atât de senzuală.

— Înţeleg, zise gânditor Crawford.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Judith, grăbită să scape de privirea tatălui ei, mă duc să pregătesc apetitivele.

— Vin şi eu să te ajut, se grăbi Lyonel să spună. Ce vrei să bei, Julia?

— Acelaşi lucru ca dumneata, susură ea cu o bătaie complice a genelor ei lungi.

— Şi dumneata, Crawford? continuă Lyonel imperturbabil.

— Un Martini, te rog.

Lyonel o urmă pe Judith în bucătărie şi, fără să facă vreun comentariu, pregăti două Martini.

— Te dovedeşti o prinţesă foarte încăpăţânată, rosti el în cele din urmă. Mai întâi, m-ai lăsat să cred că ai un amant, şi acum mă arunci în ghearele acestei lupoaice. Aşadar, îmi porţi pică până într-atât?

— Află, dacă nu ştiai, că toate prinţesele îşi supun

cavalerii care le fac curte la diverse încercări!

— Primesc provocarea, zise el luând o sticlă de scotch, dar te voi face să-mi dai o dovadă de afecţiune.

— Vom vedea.

Judith înghesuia pe o tavă farfurii mici cu gustări, iar Lyonel turna sherry în al patrulea pahar.

— Află, dacă nu ştiai, zise el, că poveştile cu prinţese şi cavaleri se termină întotdeauna în acelaşi fel: „S-au căsătorit şi au avut mulţi copii”.

— Înfumuratule! îi aruncă ea ducând tava în salon.

— Asta-i pentru dumneata, Julia, zise Lyonel întinzându-i un Martini. M-am gândit că eşti mai curând genul care bea Martini, decât scotch, ca mine. Nu este şi părerea dumitale, Crawford?

— Absolut. Este băutura femeilor curajoase ca Julia. Ştii, Lyonel, că avem aici o amatoare fanatică a sportului cu pânze?

— Nu, nu ştiam, zise Lyonel întinzându-i lui Judith paharul cu sherry. Va trebui să-i ceri lui Crawford să te ducă pe iahtul lui, Julia. Este splendid.

— Desigur, practici şi dumneata acest sport?

— Nu, sporturile nu mă pasionează. În plus, este un lux pe care Crawford poate să şi-l permită, dar nu şi eu.

— Ah, aşa? zise Julia, atentă la semnele de negare pe care i le adresa insistent Judith. Mi s-a părut că înţeleg că n-ai de ce să te plângi! Judith mi-a spus că eşti preşedintele propriei dumitale companii, la Los Angeles

— Oh, mă descurc, bineînţeles, dar Crawford ar putea să mă cumpere oricând. Nu-i adevărat, Crawford?

— Eu am avantajul vârstei. Lyonel are încă nevoie să investească. În ceea ce mă priveşte, eu pot să mă culc pe lauri şi să trăiesc din venituri!

Judith simţi că trebuia să pună lucrurile la punct. Julia începea să se intereseze puţin prea de aproape de chestiunile financiare.

— Face pe modestul, Julia. Compania lui Lyonel este în plină înflorire, pot să te asigur. Poftim, ia-ţi pâinea ta prăjită, cu crabi! Ceea ce-l împiedică să aibă un iaht, este numai faptul că are alte gusturi.

— Ah, da? Poate că faci schi, Lyonel?

— Nu, din nefericire. N-am timp.

— Atunci, ce te interesează? insistă Julia, într-o atitudine languroasă.

— Solniţele vechi. Am o colecţie întreagă de care sunt foarte mândru, adăugă el dându-i un cot lui Judith, gata să se înece cu sherry-ul ei. Cred chiar că asta a hotărât-o pe Judith să accepte cererea mea în căsătorie. Râvneşte la colecţia mea, imaginează-ţi, şi a calculat că cel mai bun mijloc s-o obţină este căsătoria. Cunoşti ceva despre solniţe, Julia?

— Nu, nu tocmai, recunoscu ea, puţin descumpănită.

— Este o treabă pasionantă. Chiar zilele trecute am avut norocul să găsesc una compartimentată, absolut încântătoare. Judith nu ţi-a vorbit despre ea?

— Nu, ea…

Încercările Juliei de a-l întrerupe pe Lyonel eşuară unele după altele şi, în următoarele douăzeci de minute, Judith avu posibilitatea să observe cum cavalerul ei îşi pune în derută ultimul adversar, plictisindu-l de moarte!

La prima ocazie ivită, Julia se apropie de Crawford, iar Judith anunţă că cina era gata. Conducând-o la masă, Crawford o întrebă pe Julia:

— Nu crezi că Lyonel şi Judith par făcuţi unul pentru altul? Este extraordinar ca două persoane să aibă gusturi atât de asemănătoare! În ceea ce mă priveşte, eu nu suport să scotocesc ore întregi în magazinele de antichităţi. Şi dumneata?

— Nici eu, răspunse ea adresându-i un surâs fermecător. Eu prefer distracţiile mai active. Este adevărat că sunt genul mai curând aventuros, cum spuneaţi.

— Ei nu, în orice caz? spuse Crawford cu o privire afectuoasă spre cei doi. Au capul bine aşezat pe umeri. Am ştiut imediat că Lyonel era bărbatul care-i trebuia fiicei mele. Ea are nevoie de cineva chibzuit şi liniştit, ca ea.

La aceste cuvinte, ochii lui Judith îi întâlni pe cei ai lui Lyonel, şi ea putu să citească atâta amuzament încât, fără voia ei, schiţă un surâs. Sau tatăl ei nu ştia într-adevăr nimic despre uraganele care se dezlănţuiseră între ea şi Lyonel sau se prefăcea. Dar rezultatul era că reuşise să stabilească o legătură între Judith şi Lyonel, aşezat fiecare la o extremitate a mesei.

— Cu ce ocazie ai avut posibilitatea să-ţi faci o părere despre Lyonel, tată? întrebă Judith în timp ce servea o supă foarte originală pe bază de iaurt şi legume.

— L-am urmărit adeseori în timpul conferinţelor de afaceri. Este întotdeauna foarte calm. Foarte moderat. Nimeni nu-şi poate închipui că se poate înfuria. Este cu picioarele pe pământ şi foarte energic; mult mai potrivit pentru tine decât alţii…

Se opri brusc, ca şi cum spusese prea mult.

— Care alţii? întrebă Judith cu un aer inocent, fără să acorde atenţie punerii în gardă tăcute a lui Lyonel. Care alţii?

— Hm… ceilalţi bărbaţi tineri pe care ai avut ocazia să-i întâlneşti în timpul din urmă, răspunse tatăl ei, preocupându-se de degustarea supei. Este o nouă reţetă a ta, Judith?

— Majoritatea bărbaţilor pe care i-am întâlnit în ultimul timp, tu mi i-ai prezentat, Crawford, remarcă liniştită Judith, servindu-i cu pâinişoare.

— Oh, erau nişte colaboratori. Julia, vrei o pâinişoară?

— S-ar spune că nu-ţi lipsesc colaboratorii. Hotărât lucru, am acceptat prea repede această căsătorie, Lyonel. Am tot interesul să aştept ca tata să mi-i prezinte pe

viitorii lui asociaţi. Au!…

— Ce-ai păţit, Judith? exclamă Julia.

— Lyonel m-a călcat!

— Iartă-mă, draga mea, am picioare prea lungi.

Blândeţea tonului lui Lyonel nu ascundea nimic din proasta lui dispoziţie, astfel încât Judith înţelese imediat totul.

— Ştii, Crawford, zise Lyonel întorcându-se spre el, Judith are un accentuat simţ al umorului. Este un lucru care m-a impresionat imediat. Ţi-am spus cum ne-am cunoscut? S-a prezentat la biroul meu anunţându-se drept…

— Te rog, dragul meu, îl întrerupse Judith într-o manieră conjugală, ai putea să mă ajuţi să strâng masa? Văd că toată lumea şi-a terminat supa şi voi avea nevoie de ajutor pentru friptura din pulpă de berbec.

Obligat să se supună, Lyonel strânse teanc farfuriile şi o urmă în bucătărie, unde ea se întoarse spre el cu ochii aruncând fulgere.

— Îţi interzic că povesteşti despre întâlnirea noastră din biroul tău.

— Atunci, nu mai vorbi despre ceilalţi candidaţi, replică Lyonel, încântat de efectul obţinut.

— Şi de ce nu? Toată lumea este la curent.

— Pentru că-l faci pe tatăl tău să se simtă jenat şi pe mine mă înfurii.

Fierbând de enervare, Judith se întoarse să scoată friptura din cuptor, întinzând-o apoi spre Lyonel.

— Ţine, arată-le ce soţ calm, chibzuit şi disciplinat vei fi.

Lyonel luă platoul.

— Chiar aşa vreau să fiu, dar m-ai provocat atât de mult în seara asta, încât dacă vei continua nu voi aştepta plecarea lor ca să-ţi cer dovada de afecţiune pe care mi-o datorezi.

Toată lumea aprecie friptura din pulpă de berbec. Julia încerca să întreţină conversaţia cu Lyonel, dar era limpede că n-o mai trăgea inima să-l cucerească. La una din întrebările ei referitoare la legăturile amoroase în epoca actuală, el replică fără menajamente:

— Vorbeşti despre aventuri episodice? Sunt absolut împotrivă. Fiind esenţialmente fidel şi familist, un cămin şi Judith, iată fericirea mea! adăugă el adresând logodnicei sale un surâs afectuos şi respectuos.

Judith rezistă dorinţei de a-i arunca un pahar cu apă în cap.

Dar Julia se ocupa acum de Crawford, care era foarte mulţumit de situaţie. La desert, el o invita să încheie seara într-o discotecă. Între două înghiţituri de tartă cu lămâie, Julia îi aruncă lui Judith o privire de scuză care voia să spună: „Am încercat şi am ratat”. Imediat după cafea, Crawford şi cu ea îşi luară rămas bun de la Judith.

— Masa a fost delicioasă ca întotdeauna. Lyonel, ai pus mâna pe o bucătăreasă foarte pricepută. Bun, la drum. Eşti gata, Julia?

— Te aştept, răspunse ea cu un surâs provocator. Ce maşină luăm?

— Pe a dumitale. Lyonel se va întoarce cu a mea. De altfel, el vrea de mult să încerce noul Porsche.

Lyonel participase la amabilităţile schimbate la despărţire alături de Judith, ca şi cum locuiau deja împreună. Nu mai lipseau decât verighetele pe degetul lor şi camera comună.

— Ei bine, a fost o seară destul de reuşită, zise Lyonel închizând uşa.

Nici măcar nu încerca să-şi ascundă satisfacţia de a fi rămas singur cu ea. Dar Judith nu dorea deloc să joace din nou scena din ajun şi se refugie în bucătărie, fără să acorde vreo atenţie corpului puternic care veni să se sprijine de tocul uşii.

— Judith, i se adresă cu blândeţe Lyonel, recunoaşteţi înfrângerea cu graţie. Şi mărturiseşte că eşti uşurată s-o fi văzut pe Julia plecând cu Crawford mai curând decât cu mine.

În forul ei interior, Judith era obligată să recunoască faptul că el avea dreptate. Dar nu era încă pregătită să cedeze.

— Deduc din asta mai cu seamă faptul că restaurantele te interesează mai mult decât o aventură trecătoare cu Julia Fane.

Ruşinată de reaua ei credinţă, evită să-l privească pe Lyonel şi-şi făcea cu mare zgomot de lucru cu cratiţele şi cu vesela. În spatele ei se auzi un oftat de exasperare.

— Judith, mâine dimineaţă trrebuie să plec la Los Angeles. Lasă vesela aceea şi vino să-mi demonstrezi cât de mult îţi voi lipsi mâine.

Expresia extrem de încordată a lui Lyonel o făcu să se simtă foarte stingherită.

— Vino aici, Judith, insistă el pe un ton autoritar pe care ea nu putea să nu-l ia în seamă.

— Lyonel, îmi pare rău pentru seara asta…

— Nu cred un cuvânt din ce spui, dar vreau să recunoşti tu însăţi victoria mea din această seară.

El nu se mişcase nici măcar un centimetru, dar prezenţa lui masculină umplea toată încăperea.

— Este târziu. Dacă trebuie să fii în oraş mâine dimineaţă, ar fi timpul să pleci…

— Judith, taci şi apropie-te! Merit o recompensă, nu? Câtă încăpăţânare, adăugă el cu mai multă blândeţe privind-o cum se apropie cu paşi înceţi. De ce-ţi strici plăcerea?

Când ajunse în apropierea lui, el îi trecu un braţ în jurul mijlocului şi o trase spre sine.

— Acum, o să-mi spui că eşti mulţumită pentru că i-am rezistat Juliei Fane!

Tăcută, Judith îl lăsă să-şi pună buzele peste ale ei. În sinea ei, trebuia să recunoască sincer că diavolul acesta de bărbat avea dreptate, puterea lui asupra ei ţinea de magie.

Înceta curând să gândească. În siguranţa braţelor lui, nimic nu mai avea importanţă, decât dorinţa ei nebună, focul care-i alerga prin vene şi dorinţa imperioasă de a-l potoli. Se topea lângă corpul musculos al lui Lyonel. La urma urmei, de ce să lupte împotriva unor emoţii atât de puternice?

— Judith, dragostea mea, de ce continui să te îndoieşti de mine? murmură el, cu buzele lângă buzele ei, strângându-i corpul fremătător. Spune-mi, spune-mi că am să-ţi lipsesc.

— Da, Lyonel, şopti ea cuibărindu-şi capul la pieptul lui, înfiorându-se sub mângâierile posesive ale mâinilor lui puternice. Da, îmi vei lipsi. Nu ştiu de ce, dar îmi place ceea ce faci.

— Nu ţi-a trecut încă prin minte că ai putea fi îndrăgostită de mine? îi şopti el la ureche. Într-o zi, ai s-o spui tu însăţi.

Incapabilă să răspundă, Judith ridică spre el o privire galeşă. El îi surâse cu tandreţe. În ochii lui strălucea pasiunea.

— Uite, zise el scoţând din buzunar un mic pacheţel. Este pentru tine.

Încremenită, îl urmări rupând el însuşi hârtia şi deschizând cutiuţa care apăruse.

— Dă-mi mâna!

Judith se supuse, ca în vis. Un inel! îşi zise ea. Deja? Un inel este un semn de proprietate, de posesie. Era prematur…

Dar nu era un inel. Era o brăţară de aur pe care el i-o prinse la încheietură cu un declic sec. Apoi îi dădu drumul mâinii şi-i cercetă expresia în timp ce ea examina bijuteria.

— Este… este foarte originală! zise ea încet,

surprinsă de simplitatea barbară a cercului din aur ciocănit.

Îi amintea o altă lume, o altă epocă… ceva simbolic, periculos… Brusc, găsi.

— S-ar spune că este o cătuşă străveche! exclamă ea, stingherită.

— Îţi place? o întrebă el cu ochii cufundaţi în ai ei.

— Este deosebită… nu banală, în orice caz. Cum se deschide? întrebă ea, hotărâtă să-i înapoieze acest cadou compromiţător.

— Nu se deschide, răspunse el pe un ton enigmatic.

— Cum?

— Am oferit o avere unui bijutier, în după-amiaza asta, ca să aranjeze închizătoarea. Nu se mai poate deschide. Brăţara îţi va reaminti cui aparţii de acum înainte.

— O brăţară de sclavă? Nu este foarte inteligent din partea ta, Lyonel. Nu bănuieşti că mă voi duce să fie tăiată chiar mâine dimineaţă?

Cu ochii aruncând fulgere de mânie, se stăpânea cu greu să nu-l pălmuiască.

— Dacă faci prostia asta, îţi garantez că ai asigurată o bătaie la spate. Şi încă în public, pentru că te voi găsi duminica viitoare la *Solniţa de argint*!

— Ascultă, Lyonel, strigă Judith, nu vreau să fiu tratată în felul acesta!

Fără să mai stea pe gânduri, îşi ridică braţul şi-l lovi cu sălbăticie pe Lyonel în faţă cu încheietura mâinii acoperită cu metal, după care dispăru în dormitor, îngrozită de gestul ei.

Cu un suspin de uşurare, se sprijini cu spatele de uşa încuiată, cu inima bătând nebuneşte, pândind mişcările lui Lyonel dincolo de peretele despărţitor.

Auzi în cele din urmă motorul maşinii lui care se îndepărta şi înţelese că Lyonel abandonase lupta. Se simţi

dintr-odată foarte abătuă. De data asta, mersese într-adevăr prea departe.

Capitolul 8

Când Judith se trezi după ce petrecuse o noapte proastă, la nările ei ajunse un parfum puternic şi ameţitor de flori. Cu ochii încă închişi, inspiră adânc şi începu să se gândească la Lyonel. Plecase, de data aceasta, de-a binelea. Lacrimi fierbinţi îi urcară în ochi. Doar n-o să plângi, totuşi!

În fond, el îşi bătuse joc de ea de la început până la sfârşit. „De data asta, ai găsit unul mai tare ca tine!” îşi spuse ea în sinea ei. Dar cât de mult o costa înfrângerea!

Parfumul florilor se ridica în încăpere. Intrigată, Judith întredeschise pleoapele.

Primul lucru pe care-l văzu fu un trandafir splendid, de un roşu cald, pus pe perna ei.

Cum ajunsese oare floarea aceea acolo? Întinse mâna încătuşată cu brăţara de aur şi-şi dădu seama că trandafirul acesta nu era singur. Era însoţit de un buchet întreg.

— Au! ţipă ea trăgându-şi repede degetele care mângâiau florile.

— Trandafirii sunt la fel ca tine, Judith, se auzi vocea afectuoasă a lui Lyonel de undeva de la picioarele patului. Fermecători, dar apăraţi de ghimpi!

— Lyonel! Cum ai intrat?

Uşa dormitorului, pe care o încuiase cu cheia în ajun, era larg deschisă. Mare pagubă! Judith era atât de fericită! Aşadar, el n-o părăsise, n-o decepţionase definitiv. Făcând ochii mari, îl privi lung, aşezat în fotoliul cu tapiţerie asortată cu cuvertura roşie cu auriu de pe pat.

— Am deschis cu un şperaclu. Va trebui să găseşti o broască mai solidă!

Judith mergea din surpriză în surpriză. Ridicându-se pe perne, constată că tot patul era presărat cu flori.

— Mi-ai făcut-o încă o dată! Ştii că mă aşteptam să-mi forţezi uşa, aseară?

— Aş fi făcut-o, dar erai prea enervată, din cauza brăţării… îţi închipuiai că era vorba de un inel, nu?

— Renunţ să-ţi prevăd uneltirile, Lyonel!

Privirea ei făcu înconjurul patului presărat cu trandafiri şi, printr-un suprem efort de voinţă, rosti:

— Îmi pare rău că te-am pălmuit.

— Ia te uită! De ce?

— N-am lovit niciodată pe nimeni în viaţa mea, dar tu ai făcut totul ca să mă provoci. Oricum, n-a fost convenabil…

„Şi totuşi, adăugă ea în sinea ei, meritase din plin palma aceea!”

— Nu este nevoie să te porţi cu mănuşi cu mine, draga mea, zise Lyonel, foarte bine dispus. Gestul tău era perfect justificat.

— Asta-i bună! izbucni ea, ridicându-se în capul oaselor în patul ei. Ei bine, voi căuta îndată un bijutier care să mă scape de acest truc primitiv şi barbar.

Întoarcerea lui Lyonel îi redăduse încrederea şi se simţea pregătită să-i spună totul verde-n faţă.

— Da, încuviinţă Lyonel apropiindu-se de pat, este sălbatic şi barbar ca sentimentele noastre!

Dând la o parte trandafirii, se aşeză lângă ea şi o îmbrăţişă cu cearşaf cu tot.

— N-ai inima să-l îndepărtezi, draga mea?

Judith simţea căldura corpului lui viril prin pânză şi simţeape mijlocul ei puterea mâinilor lui. Sălbatic şi barbar! îşi trecu maşinal limba peste buze. Un soi de instinct o îndemna să vrea să-i placă acestui leu, să-şi folosească toată vraja de femeie ca să-l cucerească.

Întinse mâna şi mângâie încetişor obrazul lui Lyonel, care tresări.

— Lyonel, zise ea cu o voce şoptită, nu-l voi

îndepărta. Nu vreau să te contrariez.

Ea îi surâse cu căldură, cuprinsă de un sentiment nou de putere, sesizând dorinţa care se aprindea în ochii lui Lyonel. Jocul devenea pe cât de excitant, tot pe atât de periculos. Dar fără această deşteptare ireală în mijlocul florilor, n-ar fi avut niciodată curajul să-l înceapă.

Buzele lui Lyonel se apropiară de ale ei.

— Oh, Judith, dacă ai şti cât de mult te doresc!

Lungul sărut sălbatic şi pasionat pe care-l schimbară făcu inima lui Judith să bată într-un ritm nestăpânit.

— Lyonel, suspină ea mângâindu-i spatele. Credeam că nu te vei întoarce…

— Cum vrei să rămân departe de tine? zise el cu o voce răguşită, dând la o parte cearşaful. Înţelegi greu, căpşor mic de catârcă…

Buzele lui înăbuşiră răspunsul lui Judith într-un sărut fierbinte, la care ea îi răspunse cu înfrigurare.

Lyonel se desprinse primul.

— Trebuie să plec, draga mea, murmură el. Duminică vom avea tot timpul. Nu trebuie să stricăm prima noastră dată…

Se ridică şi examină rapid cu privirea silueta care lâncezea în mijlocul trandafirilor. Un surâs posesiv îi lumină faţa.

— Vei rosti curând, continuă el, cuvintele pe care vreau să le aud. La revedere, Judith. Să fii cuminte; aminteşte-ţi că-mi aparţii în întregime.

— Altfel?

— Vrei *într-adevăr* să ştii? îi aruncă Lyonel trăgând uşa după el.

*

Lui Judith îi trebui toată puterea de concentrare şi toată voinţa de caracter pentru a-şi îndeplini multiplele sarcini care-i reveneau la *Solniţa de argint*. Reuşi chiar să flecărească vesel cu tatăl ei şi cu Julia, veniţi să

prânzească înainte de a pleca pe mare, şi îşi linişti prietena cu un surâs prin care o ierta că eşuase în misiunea ei.

— Ce minunăţie! exclamă Julia în momentul plecării. Este o brăţară nouă?

— Lyonel mi-a dat-o drept cadou de logodnă, dacă vrei, îi explică ea scurt.

— Aşadar, totul se aranjează?

— Vino, Julia. Trebuie să profităm de vânt ca să pornim, o întrerupse Crawford cu nerăbdare. O zi bună, draga mea.

Judith îi urmări plecând, clătinând din cap. Ce pereche! îi iubea mult pe tatăl ei şi pe Julia, dar cu toate acestea erau ca nişte străini pentru ea. Lyonel, niciodată. În pofida comportării lui barbare, era atât de apropiat de ea încât, adeseori, îşi spunea că era singurul bărbat de pe pământ care o înţelegea cu adevărat. Nimeni nu exercitase vreodată o asemenea putere asupra ei.

Când sună de orele opt, Judith, decepţionată, se resemnă la gândul că Lyonel n-o să telefoneze.

Poate că tăcerea aceasta făcea parte din strategia lui. El nu telefona în mod intenţionat, pentru că bănuia că ea aştepta s-o sune. Ar fi timpul să redevină stăpână pe situaţie.

La orele nouă, lăsă deoparte cartea de contabilitate pe care încerca s-o citească şi-şi pironi privirea asupra telefonului care se încăpăţâna să rămână mut. Poate că Lyonel era obosit. Se întorsese fără îndoială târziu. Probabil că avusese intenţia să telefoneze, dar împrejurările îl împiedicaseră. Şi dacă ar suna ea?

Privind situaţia cu luciditate, socoti că el ar fi foarte mulţumit. Dar nu avea numărul lui de telefon, îşi spuse ea punând din nou mâna pe carte.

Cinci minute mai târziu, cerea informaţiile.

La nouă şi un sfert, stătea lângă telefon şi cerceta cu atenţie bucata de hârtie pe care mâzgălise în grabă

numărul. Oare ce pretext putea născoci? Să-i mulţumească pentru trandafiri? Ar fi fost ridicol. Să-i reamintească să caute o nouă solniţă pentru colecţie? O prostie. Să-l întrebe la ce oră se va întoarce duminică? îi spusese deja.

Certându-se în sinea ei, Judith începu foarte încet să formeze numărul, rugându-se la toţi sfinţii ca el să nu răspundă.

Numără cu un nod în gât câteva apeluri când se ridică receptorul. îi răspunse o voce joasă şi foarte feminină.

— Alo? bâigui Judith, complet derutată… aş vrea să vorbesc cu Lyonel.

— Deocamdată lipseşte. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Nu, eu… cine este la aparat?

Îngrozită, Judith îşi regretă imediat întrebarea. Ar fi trebuit să închidă imediat.

— Maryann, răspunse vocea, ca de la sine înţeles.

Sufocată de furie şi de dezamăgire, Judith făcu un efort supraomenesc ca să răspundă cu calm că nu avea de lăsat niciun mesaj, apoi întrerupse legătura. Dar, în loc să pună receptorul în furcă, îl puse cu grijă lângă aparat şi se duse la culcare, copleşită de amărăciune şi de disperare.

N-a pus receptorul la locul lui decât a doua zi dimineaţă, când pleca spre *Solniţa de argint*. Din fericire, munca o acapară toată ziua. Restaurantul îşi adapta lista de bucate conform cerinţelor clienţilor şi în ziua aceea, bucătarul şef şi cu ea prevăzuseră o cremă de avocado cu crabi, o plăcintă cu carne cu sos de roşii şi mirodenii, o salată exotică de crevete şi o cremă delicioasă de zahăr ars.

Pentru prima dată în viaţa ei, Judith trebuia să se forţeze să împărtăşească entuziasmul lui Ben. Vocea complice de la telefon îi obseda mintea. Ar fi vrut să zgârie, să ţipe, să muşte… dar nu avea niciun drept s-o facă.

Cum, niciun drept? se gândi ea examinând cătuşa care-i înconjura încheietura mânii. Lyonel îi impunea o fidelitate totală şi ea avea dreptul să pretindă acelaşi lucru. Şi dacă el refuza? Ea nu va putea niciodată să suporte să-l împartă cu altă femeie. Dar cum să trăiască liniştită cu un soţ ocupat la Los Angeles? Poate oare o căsătorie să dureze mult timp, când soţul şi soţia trăiesc separat toată săptămâna?

Totul era atât de complicat şi ei îi rămânea atât de puţin timp. În fond, poate că acesta era cel mai bun aranjament…

La începutul după-amiezii, Judith fu chemată la telefon. Se aştepta la orice, în afară de a-l auzi pe Lyonel, în plină zi, la restaurant.

— Alo? zise ea cu răceală şi, fără tranziţie, adăugă: cine este Maryann?

— Sora mea.

Vocea lui Lyonel era lipsită de căldură.

— Oh!

— Asta-i tot ce găseşti de sus? Am încercat să te găsesc toată noaptea. Ai lăsat telefonul deschis?

— Nu puteam… să ghicesc… se bâlbâi ea, copleşită de emoţii prea mult timp înăbuşite. Ai fi putut să-mi spui că sora ta locuieşte cu tine. Ai făcut-o dinadins! M-am săturat de provocările tale, Lyonel Saber.

— N-am nicio vină în treaba asta, replică el tăios. Maryann a sosit pe neaşteptate ieri după-amiază. Dar nu regret această coincidenţă. Poate că vei putea înţelege ce am simţit când l-am descoperit pe Kevin Thorne în bucătăria ta, în dimineaţa aceea.

— Nu este acelaşi lucru!

— Ba da. Acum, dă-mi mai bine curaj să pot continua să lucrez şaisprezece ore pe zi fără întrerupere. De altfel, sâmbătă voi fi ocupat toată ziua. Trebuie să mă eliberez la timp.

— Ştii, Lyonel, nimic nu ne grăbeşte. Am putea amâna ceremonia cu o săptămână sau două. Avem încă atâtea lucruri de discutat…

— Nici nu se pune problema. Nu voi amâna căsătoria noastră nici măcar un minut. De altfel, ai fi foarte decepţionată.

Închise brusc telefonul, fără să aştepte ca ea să-i spună la revedere.

A doua zi dimineaţă, în mintea lui Judith încolţi o idee. O idee ridicolă, dar din ce în ce mai aţâţătoare. Lyonel va fi impresionat, îşi spuse ea bucuroasă. Personalul ei se va ocupa de restaurant la prânz şi ea va fi înapoi exact înainte de cină.

Cu un entuziasm neascuns, Judith alese din colecţia ei o solniţă delicată, cu ornamente de cristal, pe care o împachetă cu grijă, după care telefon la aeroport. Peste o jutate de or avea un avion spre Los Angeles. Abia avea timp's ajung acolo şi va trebui să plece imediat înapoi. Era un plan nebunesc şi costisitor, dar atât de romantic încât nu şov-i.

La Los Angeles, lu' un taxi pân' la biroul lui Lyonel, sperând's nu fie închis sâmb t. Numai's nu dea peste el! Totul ar fi stricat.

Doamna Morgan era la postul ei. O privi pe Judith cu surprindere.

— Bun ziua, domnişoar Forrester. Domnul Saber nu m-a anunţat…

— Nu are nicio importanţă. N-am nevoie să-l văd. Vreau doar să-i las pacheţelul acesta. Este aici?

— Nu, este în oraş cu…

Doamna Morgan părea foarte stânjenită.

— Bun, bun. O să pun pacheţelul pe biroul lui…

Doamna Morgan se ridică pentru ca s-o conducă în încăpere. Judith puse solniţa pe birou şi scrise în grabă pe o foaie de hârtie: „Îmi lipseşti”. Amintirea primei ei

întâlniri cu Lyonel în locul acesta îi preocupa mintea în timp ce părăsea biroul.

— Mă întorc imediat la Santa Barbara, îi explică ea doamnei Morgan. Sunt încântată că am avut ocazia să vă revăd.

— Aţi venit de la Santa Barbara numai ca să aduceţi pacheţelul acela? o întrebă secretara, uluită.

— Da, răspunse Judith cu un surâs poznaş.

Abia ajunsă pe culoar, auzi vocea lui Lyonel venind dinspre lift. Înnebunită, se strecură în spatele uşii de la toalete de unde îi pândi trecerea.

— Îţi reamintesc că, spunea Lyonel, contractul cu Forrester trebuie să fie foarte clar. Nu vreau să existe nicio ambiguitate în privinţa proprietăţii restaurantelor.

— Am înţeles, domnule Saber, zise o voce străină. Nu va fi nicio problemă. Domnul Forrester va semna mâine.

— Bine, voi lua cu mine dosarul la Santa Barbara, deoarece domnul Forrester se află încă acolo. Altceva, Dave, vrei să…

Vocile se îndepărtatară, în vreme ce Judith simţea că o cuprindee o furie nemaipomenită pentru că fusese trasă pe sfoară, pentru că făcuse această călătorie ridicolă şi pentru că stătea ascunsă acolo, la toalete, ca o proastă. Înghiţindu-şi lacrimile, apăsă cu ură pe butonul liftului. De ce oare, de fiecare dată când îi acorda încrederea ei lui Lyonel, era răsplătită cu o nouă jignire?

Drumul de întoarcere a fost îngrozitor de deprimant. Ce proastă putea să fie! Lyonel profita de slăbiciunea ei fără niciun fel de scrupul. Nu întâlnise niciodată atâta cinism la o fiinţă omenească.

De fapt, cu siguranţă el era acela care avea dreptate. Voia restaurantele, o voia pe Judith. Frumoasă operaţie!

Ajunse la Santa Barbara într-o stare de teribilă istovire. Slavă Domnului, *Solniţa de argint* o aştepta, fremătând de activitate.

Dar ziua avea un sfârşit. În consecinţă, a fost obligată să se întoarcă acasă şi să înfrunte o lungă noapte solitară. Primul ei gest a fost să scoată telefonul din priză. În seara asta, nu voia să audă vocea lui Lyonel Saber.

Şi mâine? se gândi ea dezbrăcându-se. Lyonel va sosi ca şi cum nu se întâmplase nimic. Într-adevăr, pentru el, nimic nu se schimbase. Nici pentru ea nu s-ar fi schimbat nimic dacă n-ar fi surprins acea nefericită conversaţie. Cu toate acestea, prefera să ştie adevărul. Acum, ce să facă oare?

Ştia că nu avea puterea să lupte împotriva farmecului lui Lyonel. Nu avea nici măcar dorinţa de a renunţa la căsătorie. Descoperea, foarte necăjită, că o dorea.

Un lucru era sigur: Lyonel nu o iubea cu adevărat. O considera drept o clauză agreabilă a contractului. Nu încetase niciodată să se comporte ca un adevărat om de afaceri.

*

A doua zi, Judith trebui să facă un mare efort ca să se ducă la *Solniţa de argint*. Era la capătul răbdării. Tresărea de fiecare dată când se deschidea uşa restaurantului. Lyonel urma să-şi facă apariţia dintr-o clipă în alta şi toată viaţa ei se va hotărî în minutele ce vor urma.

În ciuda atenţiei ei, lui Judith îi scăpă sosirea lui. Era ocupată la bucătărie când o chelneriţă o anunţă că era chemată, precizând pentru colegii ei:

— Este frumos ca un zeu! Şi pare bogat!

Judith traversă sala restaurantului ca şi cum se îndrepta spre eşafod. îl descoperi imediat printre clienţi: înalt, plin de siguranţă, impunător. Dacă cel puţin ar iubi-o!

Exact în clipa când privirile lor se întâlniră, o idee încolţi în mintea înfierbântată a lui Judith. O idee nebunească şi probabil irealizabilă. Dar, dacă putea s-o ducă la capăt, ar afla în sfârşit adevărul despre

sentimentele lui Lyonel.

— Bună, Judith, zise el încet când ea ajunse în apropierea mesei lui.

Se ridică, privind cu satisfacţie evidentă brăţara de la încheietura mâinii ei.

— Bună, Lyonel, răspunse ea cu voce scăzută, pândind momentul când să-i prezinte sugestia ei.

Îşi dădea seama că-i va trebui mai mult curaj decât prevăzuse.

El se înclină spre ea şi murmură:

— Dacă mai faci aşa ceva, te strâng de gât.

— Ce? întrebă ea încruntându-se.

— Să vii pe furiş la biroul meu şi să laşi acolo pacheţele şi bileţele, zise el făcând-o să se aşeze lângă el. N-a lipsit mult s-o omor pe doamna Morgan când am aflat că te-am ratat cu câteva minute.

— Voiam să-ţi fac o surpriză, zise ea cu simplitate.

— Data viitoare când te va prinde cheful să scorneşti o prostie de genul acesta, aşteaptă-te să suporţi consecinţele, fetiţo! zise el cu ochii strălucind de mânie.

Judith clipi din ochi, respiră adânc şi-i aruncă:

— Ei bine, vorbind despre romantism… aş vrea să-ţi spun ceva…

El aştepta urmarea cu un aer nerăbdător, în timp ce Judith socotea în minte cum trebuie să se exprime ca să-i propună o căsătorie de formă!

Capitolul 9

— M-am gândit mult la noi, începu Judith cu un aer hotărât, fără să-l privească pe Lyonel în faţă.

— Nu este suficient să te gândeşti la noi…

— Încetează, Lyonel. Este foarte serios.

— Nu mă îndoiesc. Dar am impresia că nu este ceva plăcut ceea ce ai de gând să-mi spui. Dacă vrei, să aşteptăm să-ţi termini serviciul.

— Da, foarte bine! exclamă Judith cu o imensă

uşurare. Ne vom întâlni imediat după închiderea restaurantului, spre ora două. La ce motel ai tras?

— Ia te uită, sperasem că am un loc la tine acasă!

— Tocmai, asta face parte din ceea ce am să-ţi spun. Atunci, la mine, la ora două.

Se refugie după aceea în bucătărie, de unde nu mai ieşi până când Lyonel şi-a terminat masa.

La închiderea restaurantului, se urcă în maşină, cu mâinile umede de teamă şi complet epuizată nervos. Ce emotivitate puerilă! îşi zise ea oprind maşina în faţa casei.

Lyonel îi deschise uşa.

— Bună, Judith, îi spuse el vesel. Ţi-am auzit maşina…

— Într-una din zilele astea, va trebui să-mi explici cum te descurci cu încuietorile…

— Ah, ai o dispoziţie înclinată spre glumă. Am o idee. Schimbă-te şi să mergem la plajă, zise el dându-i o palmă uşoară la spate.

Aruncându-i o privire sumbră, Judith dispăru în dormitor.

În timp ce rulau spre ocean, Lyonel relansă subiectul.

— Spune-mi, ce se petrece acum? Înnebunesc dacă mă laşi să mai aştept.

— Lyonel, eu… am o idee, zise ea aruncând o privire spre el. În legătură cu căsătoria noastră.

— Ce?

— Ei bine, abia ne cunoaştem şi…

— Ţi-am mai spus că nu vom amâna data căsătoriei, replică el cu o voce metalică.

— Nu-i vorba de asta…

— Bun, atunci despre ce e vorba?

— M-am gândit… cred că… în sfârşit, ar fi de preferat o… căsătorie de formă!

Vorbise dintr-o suflare, cu capul întors cu încăpăţânare spre fereastră.

Lyonel repetă, uluit:

— O căsătorie de formă?

— Ştii, o căsătorie de convenienţă, un aranjament de afaceri.

— Un aranjament de afaceri? întrebă el cu o voce lipsită de inflexiuni. Judith, vrei să dormim separat?

— De ce nu? Vom avea timp să ne cunoaştem mai bine.

— Dar asta este încă o încercare! Şi chiar o capcană! Dacă accept, mă vei acuza că sunt lipsit de pasiune, iar dacă refuz, o să te plângi că te grăbesc!

— Nu este o încercare! strigă ea întorcându-se brusc. Este o soluţie la o problemă complicată. Ar trebui să-mi mulţumesşti.

— Să-ţi mulţumesc? Pentru că pui mereu beţe în roate? Te previn, Judith Forrester, o să-mi plăteşti pentru toate astea.

Lyonel coti ca să intre într-o parcare şi opri motorul.

În spaţiul restrâns al maşinii, el părea imens. Hipnotizată de ochii lui strălucitori, Judith regretă furioasă că începuse această conversaţie. Mâna ei căuta instinctiv clanţa portierei.

— Vreau să pun capăt acestui joc la care te pretezi cu mine ca să obţii restaurantele, rosti ea cu curaj.

— Aşadar, blestematele acestea ne vor urmări mereu? în fine, ieri nu te gândeai la asta când ai venit să depui surpriza ta pe biroul meu.

— Lucrurile au devenit mai limpezi între timp… Am reflectat.

— Ce absurditate! izbucni el în culmea mâniei. Spune-mi adevărul! Ce s-a întâmplat ca să-ţi vină în minte o idee atât de ridicolă?

Din ce în ce mai crispată, Judith se crampona de clanţa portierei.

— Dacă vrei să ştii, te-am auzit discutând despre

contract cu cineva numit Dave! strigă ea pierzându-şi toată stăpânirea de sine.

— M-ai auzit? Cum?

— Mă ascunsesem când ai coborât din lift.

— Te-ai ascuns? Ah, la toalete, pariez! Dacă aş fi ştiut că erai atât de aproape, aş fi…

— Ai fi fost mai atent la ce vorbeai, presupun, îl întrerupse ea tăios, cu obrajii în flăcări.

— Nu, te-aş fi smuls din ascunzătoarea ta ca să te prezint lui Dave. Îl intrigi mult.

— De ce?

— I-ai provocat un mare surplus de muncă, în aceste zile. Şi încă nu s-a terminat. Dar el se bucură la fel de mult ca mine să vină să locuiască la Santa Barbara.

— Să locuiască la Santa Barbara?

— Dar ce-ţi închipuiai? Voi veni să mă stabilesc aici.

— Nu înţeleg. Doar n-o să-ţi muţi toată întreprinderea aici?

— Nu există niciun motiv ca să n-o pot conduce de aici la fel de bine ca de la Los Angeles. Voi păstra acolo o agenţie pentru membrii personalului care vor dori să rămână pe loc. Este preferabil să ne vedem, totuşi! Recunoaşte în sfârşit adevărul!

— Asta înseamnă că eşti în continuare în urmărirea restaurantelor! îi aruncă ea fără mare convingere.

— Dar uită-te la tine! Eşti o femeie de afaceri independentă, inteligentă, inovatoare şi plină de succes. O asemenea femeie s-ar căsători cu un bărbat care n-ar dori-o din raţiuni financiare? Gândeşte-te, pentru Dumnezeu!

— Nu mai am putere să mă gândesc! mărturisi ea cu tristeţe, cu privirea pierdută pe imensitatea oceanului. Eşti într-adevăr imposibil!

— Mi se întâmplă să cred acelaşi lucru despre tine, draga mea. Dar rămân optimist, totul se va termina cu bine. Haide, vino să ne plimbăm. Picioarele mele de

orăşean ard de nerăbdare.

Lyonel coborî din maşină şi veni s-o ia pe Judith de mână ca s-o conducă spre ţărmul oceanului. Ea îşi întoarse foarte încet spre el ochii de culoarea chihlimbarului, puţin umeziţi.

— Lyonel, ştii… sugestia mea… căsătoria de formă…

— Să uităm asta! zise el depunând un sărut pe părul ei, antrenând-o apoi în alergare de-a lungul plajei.

Renunţând să se mai gândească la viitor, Judith îşi consacră după-amiaza să-l conducă pe Lyonel prin Santa

Barbara. Vizitară sediul Misiunii spaniole, a cărei mănăstire li se păru o oază de răcoare şi de linişte. Apoi se plimbară de-a lungul falezei şi se opriră pe terasa unui cafenele din port.

— Ce-ar fi să cinăm acasă, astă-seară? Vom cumpăra fripturi de vită şi le vom face la grătar pe verandă.

Judith încuviinţă, nu fără să remarce cu mulţumire că Lyonel spusese fără să-şi dea seama „acasă”.

Reveniţi în apartamentul lui Judith, Lyonel se puse la treabă cu eficienţă.

— Acesta este unul dintre avantajele bătrânilor celibatari înrăiţi, răspunse el complimentelor pe care i le făcea Judith. Sunt obişnuit cu treburile gospodăreşti.

Ea îi surâse în vreme ce aşeza farfuriile pe masă.

— De ce nu te-ai căsătorit niciodată, Lyonel?

— Am fost prea ocupat, cred, şi mai ales pentru că nu mi-a apărut în cale femeia vieţii mele. Şi tu?

— Şi acum nu mai eşti prea ocupat? insistă ea fără să răspundă la întrebarea lui.

— Să spunem că obiectivele mele s-au schimbat. Îţi aminteşti de discuţia noastră despre criza anilor treizeci? Ei bine, am hotărât că voiam altceva în viaţă decât un imperiu financiar. De fapt…

Se opri şi făcu o pauză atât de lungă încât Judith fu obligată să-şi ridice privirea spre el. Lyonel o cercetă cu

gravitate.

— Ce s-a întâmplat, Lyonel?

— Ce ai spune dacă te-aş anunţa că mă voi debarasa de unele dintre atuurile mele?

— Ce cuvinte mari! Ce vrei să spui exact?

— Că societatea mea va fi micşorată şi că voi avea mai mult timp de consacrat altor lucruri.

— Vrei să-ţi vinzi întreprinderea?

— Nu toată. Doar o parte. Nu vom muri niciodată de foame, draga mea, dar poate că nu vom mai dispune de tot luxul pe care ţi l-aş putea oferi la ora actuală. Ce părere ai?

— Că este o soluţie excelentă pentru „criza” ta.

— Eşti sigură, Judith?

— Absolut. Viaţa este mult prea scurtă ca s-o pierdem alergând după bani.

— Este adevărat. Îţi mulţumesc, Judith! zise el cu un surâs larg.

— Pentru ce-mi mulţumeşti?

— Că mă doreşti, pe mine, mai mult decât banii mei.

— Credeai că vreau să mă căsătoresc cu tine pentru averea ta? întrebă ea cu indignare.

Era o chestiune nouă, totalmente intolerabilă.

— Nu chiar, răspunse el, dar este liniştitor să te aud spunând contrariul!

— Credeam că erai sigur de mine! adăugă ea.

— Nu voi fi sigur de tine decât atunci când vei fi într-adevăr a mea, scumpo.

— Şi eu? Consideri că este o capitulare glorioasă?! exclamă Judith, roşie toată.

— Nici eu nu-mi asum mai puţine riscuri, să ştii. Puterea pe care o ai asupra mea nu va face decât să le sporească. Nu trebuie să ne aşteptăm la o căsătorie obişnuită între noi, Judith!

Surprinsă de intensitatea vocii lui, Judith îl privi şi

descoperi în ochii lui gri-verzui o expresie înflăcărată care declanşă în ea un vârtej de emoţii greu de stăpânit.

— Mâine dimineaţă trebuie să mă întorc la Los Angeles, reluă el; totul este aranjat pentru ca ceremonia să aibă loc miercuri dimineaţă. Voi sosi la Sanata Barbara cam cu o oră înainte. Ne vom întâlni la biserică.

Judith se ridică să strângă farfuriile goale.

— Poţi părăsi „Solniţa de argint” pentru vreo opt zile?

— Da, nu este imposibil. Unde vom merge?

— Dacă am merge liniştiţi de-a lungul coastei şi să ne oprim când avem chef? Ţi-ar plăcea?

— Mult.

— Judith? zise el urmând-o în bucătărie.

— Da?

— Te voi face fericită, draga mea, ţi-o promit…

O luă în braţe.

— Am atâta nevoie de tine!

Ea nici măcar nu încerca să se opună îmbrăţişării lui. El triumfa întotdeauna şi, în sinea ei, îl dorea teribil de mult. îi întinse cu nesaţ buzele. Dar Lyonel se îndepărtă.

— Joci cărţi? o întrebă el pe neaşteptate.

— Nu, nu prea bine! răspunse ea după o secundă de surprindere.

— Nici eu. Bun, atunci să punem muzică la această splendidă combină şi să ne oferim puţin brandy. Vom avea amândoi o săptămână agitată, trebuie să ne pregătim!

El turnă brandy în două pahare, în timp ce ea alegea un concert de Bach, după care se aşezară unul lângă altul pe canapea. Judith plutea ca într-un vis. Ea zâmbi văzându-l cum îşi întinde picioarele lungi pe un taburet.

— Ai lucrat într-adevăr şaisprezece ore pe zi? întrebă ea.

— Pe cuvânt de onoare! zise el vesel, trecându-şi un braţ în jurul umerilor ei. Şi voi continua la fel dacă vreau

să fiu liber începând de miercuri dimineaţă. Am foarte mult de lucru cu toate aceste schimbări.

— Nu crezi că marele oraş o să-ţi lipsească?

— Pentru nimic în lume. Începuse să mă obosească.

El reduse lumina şi Judith respinse un gând neplăcut care revenea s-o obsedeze. Restaurantele acelea… nu, va fi timp să vorbească mâine despre asta.

Continuară să flecărească vrute şi nevrute.

— La ce oră ai avion mâine dimineaţă? întrebă Judith când văzu că se apropie miezul nopţii.

— La nouă şi jumătate, răspunse el înăbuşindu-şi un căscat. Trebuie să mergem la culcare.

Se punea în sfârşit problema hotărâtoare. Ea nu îndrăznea s-o formuleze. După toate aparenţele, el intenţiona să rămână aici, cu ea, şi Judith avea sentimentul că nu-i va rezista. De altfel, peste câteva zile va fi soţul ei.

— Culcă-te, îi sugeră el, împingând-o spre dormitor. Mă duc să-mi iau câteva lucruri din maşină.

Judith îi dădu ascultare. Era atât de uşor să-l lase să comande! Se dezbrăcă, cuprinsă de un sentiment de nerăbdare crescândă, pândindu-i întoarcerea. El reveni, ea îl auzi agitându-se prin salon, apoi nu mai auzi nimic. Avea nervii întinşi la extrem.

Când arcurile canapelei începură să scârţâie, înţelese că Lyonel nu avusese niciodată intenţia să-şi petreacă noaptea cu ea. Se culcase în salon!

Oh, ce bărbat! Când va înceta s-o uimească? Nu era sigură că stăpânirea ei de sine va mai rezista mult timp acestui mic război împotriva unui adversar cu care acum se lupta fără nicio tragere de inimă… Resemnată, îşi trase pătura până sub bărbie.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, Lyonel intră foarte devreme în dormitorul lui Judith, cu un pahar de suc de portocale proaspăt în mână. Imperturbabilă de data aceasta, ea îl

privi clipind din ochi.

— Cum, fără trandafiri, în dimineaţa asta?

— Nu trebuie să prinzi obişnuinţe proaste! zise el cu un surâs larg pe buze, punând paharul pe noptieră.

— Ce plăcere perversă te face să menţii tot timpul nesiguranţa între noi?

— Amorului meu propriu îi place la nebunie acest sentiment de putere!

— Nu va continua în felul acesta o veşnicie, să ştii! Va trebui să renunţi.

— Cu condiţia să mă iubeşti! nu-i rămase el dator cu răspunsul. Să mă iubeşti total, fără rezerve, insistă el.

Judith, căreia o noapte bună îi readusese toată vioiciunea minţii, nu avea nevoie ca el să-i dea explicaţii.

— Dacă ai fi fost mai puţin tiranic, ai fi obţinut o colaborare mai bună.

— Nu spune că sunt tiranic, mi-am petrecut noaptea pe canapeaua din salonul tău. Sunt un exemplu de moderaţie!

— Nu este vina mea, eu nu te-am obligat niciodată să te culci acolo! lăsă Judith să-i scape, regretându-şi imediat cuvintele imprudente.

— Este exact, zise el liniştit.

— Ai fi putut să te duci la motel, se grăbi ea să spună pentru a micşora eroarea pe care fusese cât pe ce s-o facă.

— Sau să împart patul cu tine.

— Nu poţi face întotdeauna ce-ţi trece prin cap, Lyonel Saber… Hei! făcu ea pentru că el se aruncase asupra ei ca s-o împiedice să coboare din pat.

— Recunoaşte că m-ai fi lăsat să petrec noaptea cu tine fără să protestezi.

— Lyonel! zise ea încercând să se desprindă din braţele lui, ajunge! Avionul n-o să te aştepte!

— Deocamdată, mă ocup de o afacere prioritară, zise el ţinând-o cu fermitate. Haide, spune-mi adevărul,

războinică mică, sau rămân în acest pat!

Judith ştia foarte bine că era capabil să-şi pună ameninţarea în aplicare. Era preferabil să liniştească această mare fiară sălbatică.

— Tot ce vrei… murmură ea fără tragere de inimă.

— Nu este de-ajuns!

— Bun, de acord. Poate că ai fi putut să-ţi petreci noaptea aici. Dar n-o vom şti niciodată pentru că n-ai încercat.

— Şi de ce? făcu el cu o asprime neaşteptată. Pentru că nu mi-ai cerut-o frumos! răspunse tot el. Bine, ridică-te şi grăbeşte-te, avem o mulţime de lucruri de făcut.

„Pentru că nu mi-ai cerut-o frumos!” Judith răsucea cuvintele lui în minte în timp ce se îmbrăca. De când aştepta Lyonel Saber încuviinţare? Ar face bine să-l trimită la plimbare! remarcă ea înfigând ultimul ac de păr în cocul formt de cozile ei.

Două ore mai târziu, Judith era singură. Se simţea descumpănită şi, cum *Solniţa de Argint* era închisă duminica, nu avea nicio alternativă la proeocupările ei. De aceea, se hotărî să se ducă să-şi petreacă după-amiaza la plajă, unde se instală într-un colţ liniştit, pe o piatră mare şi plată, încălzită de soare, care părea s-o invite. În ce se lansase oare? se întreba ea, cu ochii aţintiţi asupra valurilor mari care se spărgeau la câţiva paşi de ea. Era pe punctul de a se căsători cu un bărbat care, după toate aparenţele, nu voia decât zestrea ei!

Nu. Dacă restaurantele îi reţinuseră poate atenţia la început, acum exista altceva între ei. Cu toate acestea, ar fi preferat să ignore totul!

Mai presus de orice, era om de afaceri. De ce ar fi refuzat restaurantele? Dar, atunci, de ce-şi reducea activităţile?

Oh, ce complicat era totul! Nici măcar nu mai ştia ce voia.

Dar, dintr-odată, totul deveni limpede. Deţinea mijlocul de a scoate adevărul la lumină, un mijloc de o simplitate copilărească. Nu avea decât să-i propună lui Lyonel să semneze o declaraţie stipulând că renunţa la restaurante.

Nu, imposibil. Nu putea face aşa ceva deoarece îl iubea pe Lyonel. Da, acesta era adevărul. Îl iubea prea mult ca să-i impună să aleagă între restaurante şi ea. Situaţia era limpede.

Eliberată de o mare greutate, Judith coborî spre ocean, cu inima împăcată. Era îndrăgostită nebuneşte, pasionat, romantic, într-un fel pe care nu sperase niciodată să-l cunoască. Lyonel putea să cumpere toate restaurantele din lume, ea pe el îl voia!

Ziua căsătoriei se apropia şi se pare că Judith era singura care-şi păstra calmul. Surescitat, tatăl ei, care-şi făcea un titlu de glorie de a-l fi descoperit primul pe Lyonel, îşi invită fiica la cină luni seara, iar marţi a fost rândul lui Kevin Thorne şi al personalului *Solniţa de Argint*, care organizară o petrecere surpriză după închiderea restaurantului.

— Te-aş fi invita cu plăcere la cină, îi spuse Kevin, dar mi-a fost într-adevăr prea teamă ca Lyonel să nu-mi sucească gâtul.

Judith, ocupată să golească o splendidă cratiţă de aramă, izbucni în râs.

— Mulţumesc pentru amabilitate, Kevin, dar n-am un minut liber!

— Veţi fi o pereche grozavă! exclamă Sheila. Când l-am văzut în dimineaţa aceea, m-am gândit imediat că este bărbatul care vă trebuie. Sunteţi făcuţi unul pentru altul!

Ea răspunse cu un zâmbet clipitului din ochi al lui Kevin, singurul dintre toţi prietenii ei care cunoştea adevăratul caracter al lui Lyonel.

Cu toate că ceremonia era foarte simplă, ea nu era

lipsită de larma obişnuită în asemenea împrejurări. Prietenii şi colaboratorii lui Judith flecăreau vesel, Crawford stătea de vorbă cu Julia, de o eleganţă splendidă, iar Judith aştepta liniştită sosirea lui Lyonel. Aşezată pe o bancă de piatră în faţa bisericii, ea dădea îi ultimele instrucţiuni lui Ben, răspunzător de restaurant în absenţa ei, când o maşină se opri pe alee şi apăru Lyonel.

Privirea lui limpede o învălui pe Judith cu o tandreţe veselă, apoi deschise portiera unei femei tinere şi frumoase care avea exact aceeaşi culoare de păr ca el.

— Judith, ţi-o prezint pe sora mea Maryann, zise el înainte de a adăuga cu o notă de mândrie în glas: Maryann, ea este Judith.

— Sunt atât de fericită să vă cunosc, zise Maryann cu căldură. Când Lyonel m-a anunţat că urmează să se căsătorească, am lăsat totul baltă ca să fiu prezentă la sărbătoare. Sunt foarte mulţumită că şi-a găsit o frumoasă femeie de afaceri, care va şti să-l înţeleagă!

Din reflex, Judith îl privi pe Lyonel şi ei schimbară o privire complice. Ea îi surâse atunci lui Maryann.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Este foarte drăguţ din partea dumitale.

Ceremonia se desfăşură fără nicio piedică. Verigheta lui Judith, din aur ciocănit, semăna atât de mult cu brăţara ei încât bănui că Lyonel făcuse totul intenţionat. El i-o trecu pe deget cu un fulger sălbatic în ochi şi o strângere posesivă a braţului. Dar sărutul care urmă era marcat de tandreţe.

— Vino, îi şopti el după felicitări, e timpul să fugim!

Aşteptă cu nerăbdare până când Crawford îşi sărută fiica, şi o ajută să urce în maşină.

Porniră pe şoseaua care mergea de-a lungul coastei, schimbând impresii între două tăceri. Judith îşi promitea să-i mărturisească lui Lyonel dragostea ei pentru el. Va fi cadoul ei de căsătorie. Un curent magnetic de aşteptare şi

de dorinţă îi învăluia, foarte subtil, manifestându-se printr-o privire, printr-un surâs, o atingere.

În cele din urmă, Lyonel opri maşina la un încântător motel, departe de şosea, pe faleza înaltă înclinată parcă deasupra oceanului. Într-o grădină luxuriantă, apărată de vânt de o perdea de palmieri, erau răspândite mici bungalouri. Soarele care asfinţea înroşea apa oceanului.

— Oh, ce frumos! murmură Judith intrând în camera pe care o închiriaseră.

O fereastră care ocupa aproape un perete întreg dădea direct spre ocean. Ea observă cuvertura de pat şi perdelele cu imprimeruri romantice, mocheta groasă, şampania într-un vas de gheaţă din argint, şemineul şi, în faţa aceluia, pe podea…

— Este una adevărată? întrebă ea, cu respiraţia tăiată la vederea superbei piei de urs.

— Există interesul că aşa să fie crezută, zise Lyonel amuzat. Aşa mi-a fost descrisă la telefon când am ales motelul acesta.

Cinară în sufrageria elegantă, apoi dansară, Judith cuibărită în braţele lui Lyonel care o ţinea strâns şi dansa lent. El îi şopti la ureche:

— Câte dansuri vrei înainte să te duc pe pielea de urs?

Judith simţi că ia foc şi-şi ascunse faţa la pieptul soţului ei. O cuprinse un val de dorinţă violentă.

Nu depăşiră primul dans. Lyonel îşi cufundă privirea în ochii lui Judith şi murmură:

— O vreau pe soţia mea, acum.

Fără un cuvânt în plus, o ridică în braţe şi o duse cu el. Inima lui Judith bătea nebuneşte. Trebuia să-i spună *înainte*.

— Dă-mi un minut, îl rugă ea, cu sclipiri aurii în ochi.

— Unul singur!

Ea dispăru în baie, unde începu prin a-şi despleti

cozile şi a-şi peria părul care-i cădea într-o cascadă mătăsoasă. Apoi îmbrăcă o cămaşă de noapte din satin şi dantele, cumpărată în ziua precedentă. Când reveni în cameră, cu obrajii în flăcări şi ochii strălucitori, îl găsi pe Lyonel întins pe blană, în faţa focului care trosnea, cu un pahar de şampanie în mână. Îi întinse şi ei o cupă şi o trase cu blândeţe spre el.

— Lyonel, zise ea cu o voce şovăitoare, am ceva să-ţi spun…

— Acum? întrebă el mângâindu-i părul, cu ochii strălucind de pasiune.

— Da, Lyonel. Te iubesc.

— Mă iubeşti? De când? întrebă el prinzând între degete o şuviţă din părul ei.

— Nu ştiu exact, dar am avut convingerea după plecarea ta, luni.

Se lăsă să alunece pe blana de urs, urmând cu degetul profilul aristocratic al soţului ei.

— Eşti sigură? insistă el, aplecându-se asupra ei. Că eşti în întregime a mea.

Lumina focului sclipi pe brăţara ei când Judith îşi trecu braţele în jurul gâtului lui.

— Sunt a ta, Lyonel. Nu există nimeni pe lumea asta în afară de tine. Tu eşti unicul. Singurul care mă înţelege şi pe care-l iubesc.

— Scumpa mea, şopti el înainte de a-şi lăsa buzele peste ale ei într-un sărut în care se amestecară iubirea, dorinţa şi pasiunea.

Ea îi răspunse cu înflăcărare, arcuindu-se sub mângâierea mâinilor lui puternice, împărtăşind înfrigurarea arzătoare a corpului lui masculin. El se dezbrăcă rapid şi mâinile lui se strecurară sub uşoara cămaşă de noapte, născocind mângâieri care o făceau să geamă de dorinţă.

Bretelele rezistară, atunci el trase de decolteu şi

sfâşie de-a dreptul materialul fragil.

— Oh, iubirea mea! Ce frumoasă eşti, gemu el mângâind corpul întins pe blana de urs.

Corpul lui Judith ardea cu o căldură în care se amestecau focul din şemineu şi înflăcărarea lui Lyonel.

— Te rog, Lyonel, vino, îl imploră ea cu o voce răguşită.

Îmbrăţişarea lor fu sălbatică şi primitivă. Rafinamentele mai civilizate vor veni după aceea, când se vor cunoaşte mai bine.

Elanul devastator care-i uni îi lăsă fără respiraţie şi-i dezvălui lui Judith o bucurie pe care n-ar fi bănuit-o niciodată.

— Prinţesa mea de foc, murmură el mai târziu, am ştiut… am ştiut-o din clipa când ai intrat în biroul meu, în taiorul tău sobru, exact cu acele mici semne ale unui caracter pasionat.

— Ce semne? întrebă ea, amintindu-şi de ţinuta ei sobră.

— Mai întâi, felul în care-ţi purtai părul, prins tocmai pentru ca un bărbat să-l desfacă…

— Dar asta nu era deloc intenţia mea!

— Ba da, ba da. Şi apoi, corsajul acela roşu-aprins. N-am să uit niciodată cum mi-ai declarat că nu te vei căsători niciodată cu candidatul numărul patru! Era o provocare! A doua a fost când m-ai părăsit; atunci l-am sunat pe Crawford ca să accept invitaţia lui la Santa Barbara.

— Îţi vorbise despre mine?

— Da, dar i-am trimis planul la toţi dracii!

— Oricum ar fi, Lyonel, nu există niciun motiv să nu ai restaurantele. Acesta va fi cadoul meu.

— Tu eşti cadoul meu, numai tu singură. De fapt, am ceva pentru tine…

El traversă încăperea, inconştient de impresia pe care corpul lui gol şi viril o producea asupra lui Judith.

Scoase din valiza lui o cutiuţă frumos ambalată.

— Ştii de ce am înţeles că te iubeam? întrebă ea desfăcând panglica ambalajului.

— Spune-mi!

— Am născocit o ultimă încercare şi am renunţat la ea.

— Care, Dumnezeule?

— Mă gândisem să-ţi cer o declaraţie prin care să renunţi la restaurantele lui Crawford. Dar nu m-am putut hotărî să te fac să treci printr-o nouă încercare. Atunci când mi-am dat seama de asta, am ştiut că te iubesc.

— Îţi mulţumesc, Judith. Dar nimic nu m-ar fi putut îndepărta de tine. Deschide-o! îi ceru el arătându-i cutiuţa uitată pe pielea de urs.

— Despre ce este vorba? întrebă ea, luată pe nepregătite la vederea a ceea ce părea un document împăturit.

— Citeşte-l!

Ea se aplecă asupra hârtiei.

— Este un contract între tine şi Crawford?! exclamă ea cu surprindere. Îţi mulţumesc pentru sinceritatea ta, Lyonel, dar te asigur că nu mai are importanţă. Poţi să ai câte restaurante vrei.

— Vrei să citeşti, te rog?

Ea reluă foaia de hârtie şi o parcurse cu privirea.

— Dar… Lyonel, este un contract de retragere! Renunţi la restaurante?

— Ei da, este contractul despre care vorbeam cu Dave când tu erai ascunsă la toalete!

— Oh, Lyonel! regret atât de mult că m-am îndoit de tine!

— Ştii, zise el cu tandreţe, până când te-am întâlnit, în viaţa mea lipsea ceva. Dar acum, totul s-a ordonat în mintea mea. Eram destinaţi unul altuia, draga mea Judith.

— Ştiu, afirmă ea cu un surâs fericit. Uneori, mi se

pare că trăim în afara timpului, într-o lume a noastră. Ce putem cere oare mai mult de la viaţă, atâta timp cât vom fi împreună?

— Nimic. Eu am sclava mea, amanta mea, prietena şi regina mea într-o singură persoană.

— Eu am cavalerul meu, amantul meu, prietenul şi regele meu reuniţi într-unul singur! murmură ea cuibărindu-se în braţele lui.

— Apropo de afaceri… şopti el cu mâna pusă pe pieptul ei.

— Vorbeam despre afaceri?

— Da. Apropo de afaceri, există unele puncte în contractul nostru de căsătorie pe care aş vrea să le trec în revistă cu tine…

— Bineînţeles, domnule Saber, încuviinţă ea surâzând, trecându-şi braţele în jurul gâtului lui. Sunt gata întotdeauna să vorbesc despre afaceri cu tine!

— Asta-i bine, aprobă el culcând-o din nou pe pielea de urs. Ceea ce se prevede, este un fel de angajament pe termen lung…

— Pentru restul vieţii noastre, de exemplu?

— Cel puţin!

— Ce trebuie făcut pentru a subscrie la această afacere? şopti ea simţind că este cuprinsă din nou de extazul inexplicabil al îmbrăţişării lui Lyonel.

Sfârşit